

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

2021

248

விலை :
ரூபா 100/=

ஒன்:21
கூர்:08
248

பரிதவினி மூலம் வீரவும் ஜமுமும் பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேலவாயின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடெரல்லாம்
விற்பெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலசீசந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☞ 0094-11-2586013
0094-77-7306506
தொ.நகல் ☞ 0094-11-2362862
இணையம் ☞ www.gnanam.info
www.gnanam.lk
தளம்.ஞானம்.இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☞ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ☞ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka
வங்கி விபரம் ☞ T. Gnanasekaran
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKLX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புதல் வேண்டும்)
சந்தா விபரம் ☞ Sri Lanka
ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=
ஒரு வருடம்
Australia (AU\$) 50
Europe (€) 40
India (Indian Rs.) 1250
Malaysia (RM) 100
Canada (\$) 50
UK (£) 40
Singapore (Sin. \$) 50
Other (US \$) 50

☉ ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு
களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய
ஆசிரியர்களே பொறுப்பானவர்கள்.
☉ புகைபெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப்
பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய
வற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.
☉ பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச்
செவ்வகைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.
☉ படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட
மின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

- ☉ **கவிதைகள்**
 - மகாதேவ ஐயர் ஜெயராமசர்மா (அவுஸ்) 08
 - சு. கருணாநிதி (பிரான்ஸ்) 17
 - உ. நிசார் 20
 - ராஜகவி ராகில் 27
 - கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசன் 30
 - சீதாகாந்த் மஹாபத்ர / சோ. பத்மநாதன்
(மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை) 37
 - புலோலியூர் வேல்நந்தன் 39
 - அருட்கவி ஞானகணேசன் (கனடா) 48
- ☉ **சிறுகதைகள்**
 - முஸ்லீன் 03
 - ஆர்.கே. நாராயன் /
பொ.கருணாகரமுர்த்தி 14
 - ஸ்ரீரஞ்சனி (கனடா) 20
 - ராணி சீதரன் 31
- ☉ **கட்டுரைகள்**
 - என். செல்வராஜா (இலண்டன்) 09
 - கார்த்திகா கணேசர் (அவுஸ்திரேலியா) 18
 - ஆ. இரகுபதி பாலஸ்ரீதரன் 26
 - B. சந்திரன் ஐயர் 28
 - வடகோவை பூ.க.இராசரத்தினம் 38
- ☉ **பத்தி**
 - அன்னலட்சுமி இராஜதுரை 41
 - பேராசிரியர் துரை மனோகரன் 53
- ☉ **நூல் விமர்சனம்**
 - ரஞ்ஜனி சுப்பிரமணியம் 49
- ☉ **சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள்**
 - கலாபூஷணம் கே. பொன்னுத்துரை 54
- ☉ **வாசகர் பேசுகிறார்** 56

ஆசிரியர் பக்கம்

அன்பார்ந்த இலக்கிய நெஞ்சங்களே, வணக்கம்.

முதலில் யாவருக்கும் எமது புத்தாண்டு வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். பிறந்துள்ள 2021ஆம் ஆண்டில் உலகமக்கள் அனைவரும் கொடிய கொரோனா தொற்றுப் பேராபத்திலிருந்து விடுபடவேண்டுமென்பதே சகலரது பிரார்த்தனையுமாகும். இந்தக் கொரோனா தொற்றுக் காரணமாக மலர்ந்துள்ள புத்தாண்டை மகிழ்ச்சிகரமாக மக்கள் கொண்டாடமுடியாத நிலைமை தோன்றியிருக்கிறது.

நடந்து முடிந்த 2020ஆம் ஆண்டு மனிதகுல வரலாற்றில் மறக்கமுடியாத ஆண்டாகிவிட்டது. எட்டுக் கோடிக்கும் மேற்பட்ட மக்கள் உலகெங்கும் கொரோனா தொற்றுக்கு ஆளாகியதுடன் 17 இலட்சத்துக்கும் மேற்பட்டோர் மரணமடைந்திருக்கிறார்கள்; உலகமே நிலைகுலைந்துவிட்டது.

இலங்கையைப் பொறுத்தவரை 41 ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்டவர்கள் தொற்றுக்குள்ளாகி இருப்பதோடு 200 பேர்வரை மரணமடைந்திருக்கிறார்கள். இந்நிலையில் கொரோனா தொற்றின் பரம்பலும் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துச் செல்வதாக செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன.

தற்போது பிரித்தானியாவின் கிழக்குப் பகுதியில் கோவிட்-19இன் திரிபடைந்த புதியதொரு வரைஸ் வேகமாகப் பரவி வருவதாகவும் இந்தப் புதிய வரைஸ் கொவிட்-19ஐ விட 70 மடங்கு வேகமாகப் பரவக்கூடியது எனவும் இளவயதினரையும் மரணமடையச் செய்யும் வலிமையுடையது எனவும் செய்திகள் தெரிவிக்கின்றன. இந்தத் திரிபடைந்த வரைஸ் இலங்கைக்குள் நுகழ்ந்து விட்டதா என்ற பயப்பிராந்தியில் மக்கள் கலக்கமடைந்துள்ளார்கள்.

கொரோனா வரைஸ் நாட்டின் அரசியல், பொருளாதாரம், சமூகஉறவு, பிள்ளைகளின் கல்வி, தனிமனித செயற்பாடுகள் என அது ஊடுருவாத இடமே இல்லை. தற்போதுள்ள நிலையில் இந்தக் கொடிய கொரோனாவுடன் வாழப்பழகுதல்தான் மனிதகுலத்திற்கு உள்ள ஒரே மார்க்கமாக உள்ளது. குறிப்பாக சுகாதாரத் துறையினர் வழங்குகின்ற அறிவுறுத்தல்களை மக்கள் பேணிநடத்தல் வேண்டும். முகக்கவசம் அணிதல், சவர்க்காரம் போட்டுக் கைகழுவுதல், சமூக இடைவெளி பேணல், போன்றவற்றைக் கடைப்பிடித்தல் வேண்டும். கூடியவரை வெளியே செல்வதைத் தவிர்த்தல் வேண்டும்.

இந்தக் கொரோனா வரைஸின் பரம்பலைத் தடுப்பதற்கு பல்வேறு தரப்பினராலும் எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகள் யாவற்றுக்கும் ஒத்துழைப்பு வழங்கி இத்தொற்றிலிருந்து மனிதகுலத்தைக் காப்பாற்ற இப்புத்தாண்டில் திடசங்கற்பம் பூண்போமாக.

கொரோனாவும் ஞானம் சஞ்சிகையும்

கொரோனா தொற்று இலங்கையில் ஆரம்பித்த 2020 மார்ச் மாதத்திலிருந்து ஞானம் சஞ்சிகை வெளியீட்டிலும் நாம் பலதரப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கு முகம்கொடுத்து வருகிறோம். அச்சுக்கு வேண்டிய பொருட்களின் இறக்குமதி தடைப்பட்டிருப்பதால் அச்சுக்கூலி அதிகரித்துள்ளது. அச்சுக்கூலங்கள் இயங்குவதில் பல இடர்பாடுகள் தோன்றியுள்ளன. அச்சுக்கப்பட்ட இதழ்களை தபாலில் அனுப்பும்போது தபால் சேவையின் மந்தநிலை காரணமாக அவை உரியவர்களைச் சென்றடைவதில் தாமதம் ஏற்படுகிறது. ஒரு சில இதழ்கள் விநியோகிக்கப்படாது தொலைந்துவிடுகின்றன. இந்த நிலைமையைப் புரிந்து கொள்ளாத ஞானத்தின் அபிமானிகள் சிலருக்கு நிலைமையைப் புரிந்துகொள்ள வைப்பதில் ஏற்படுகின்ற இக்கட்டான நிலைமை சொல்லுந்தரமன்று; இப்படிப் பலப்பல...

தற்போது அச்சுச் செலவின் அதிகரிப்பை ஈடுசெய்ய ஞானத்தின் பக்கங்களைக் குறைக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டுள்ளது. இதனால் ஆக்கங்களை அனுப்பியவர்கள் வழக்கத்துக்கு மாறாக தமது படைப்புகள் ஞானத்தில் பிரசுரம்காண அதிககாலம் காத்திருக்கவேண்டி ஏற்பட்டுவிடுகிறது. இந்த இக்கட்டான நிலையில் நாம் ஞானத்தின் எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள், அபிமானிகள் ஆகியோரிடம் வேண்டுவதெல்லாம் பொறுமைகாத்து எம்முடன் ஒத்துழையுங்கள் என்பதே! தொடர்ந்தும் ஞானம் தமிழ்கூறு நல்லுலகிற்கு உயரிய பங்களிப்பை நல்கும் என உறுதி கூறுகிறோம்.

சூரியன் மறைந்து விட்டிருந்தது ஆயினும் வெளிச்சம் இருந்தது. பறவைகள் கூடுகளுக்குள் அடங்கத் தொடங்கியிருந்தன. இருட்டிடுவதற்குள் வீடுகளுக்குள் தஞ்சமடைந்திடும் அவசரத்துடன் மக்களும் விரைந்து கொண்டிருந்தனர்.

“அஸ்ஸலாமு அலைக்கும் வரஹ்ம துல்லாஹி வபரகாதுஹு, பொதுமக்களுக்கான அறிவித்தலொன்று, ‘புலிப் பயங்கரவாதிகளுக்கு எந்தவிதமான உதவிகளையும் பொதுமக்கள் யாரும் செய்யக் கூடாது, இராணுவக் கட்டுப்பாட்டுப் பிரதேசத்தில் இருந்து தொழில்களுக்குச் செல்பவர்கள் அனுமதிக்கப்பட்ட அளவில் இருந்து மேலதிமாக எதையும் எடுத்துச் செல்லக் கூடாது அதையும் மீறி பயங்கரவாதிகளுக்கு பொருட்களைக் கடத்திக் கொடுப்பவர்களுக்கும் அவர்களோடு தொடர்புகளைப் பேணுபவர்களுக்கும் எதிராக தேசவிரோத செயற்பாட்டுக்காக தகுந்த முறையில் தண்டனை வழங்கப்படும்’.

வஸ்ஸலாம்”

மகரிபுத் தொழுகைக்கான அஸானைத் தொடர்ந்து கல்குடாத் தொகுதியின் எல்லா மஸ்ஜிதங்களிலும் இந்த அறிவித்தல் வாசிக்கப்பட்டது, முஅஸ்ஸினார் மைக்கை ஒப் பண்ணிவிட்டு வரும்போதுதான் பள்ளித் தலைவர் சொன்னார்,

“என்ன முஅஸ்ஸினார், இது ராணுவத்தால் வழங்கப்பட்ட அறிவித்தலாகும் என்று கடைசில நீங்க சொல்லல்லியே” என்றதுதான் தாமதம் உடனடியாக மீண்டும் மைக்கைப் போட்டு “இது இலங்கை ராணுவத்தால் விடுக்கப்படும் அறிவித்தலாகும். அறிவித்தலை மீண்டும் ஒருமுறை வாசிக்கின்றேன்...” என்று அவர் அதே அறிவித்தலை திரும்பவும் வாசித்தார். பொதுவாக எல்லா அறிவித்தல்களும் இரண்டுமுறை வாசிக்கப்படுவதுதான் வழக்கமாகும், அன்று அவர் அதை மறந்துவிட்டார். இருந்தாலும் திருத்தங்களுடன் அதைச் சரிசெய்து கொண்டார்.

கொள்ளிக் கட்டைகளுடன் சேர்த்து பெறுமதியான இரண்டு முதிரைக் குற்றிகளையும் ஏற்றியபடி சைக்கிளைத் தள்ளிக் கொண்டு வந்த ரிபானுக்கு இரண்டாவது முறை வாசிக்கப்பட்ட அறிவித்தல் மிகத் தெளிவாகக் கேட்டது. தனக்குத்தான் அந்த அறிவித்தல் விடுக்கப்படுகின்றது என்பதை அவன் தெளிவாக உள்வாங்கியபடி “என்டெ றெப்பே நான் என்னத்தச் செய்வன்” என்றபடி மனம் நொந்து பார்வையை வானத்தின் பக்கம் வீசினான்.

ரிபான் பரம்பரை விவசாயி என்று சொல்ல முடியாதுதான். ஆயினும் அவனது மூத்தப்பா காட்டுத் தொழில் செய்தார், நல்ல வேட்டைக் காரனும்சூட. அவனது வாப்பா காடு வெட்டிகளையாக்கி வெள்ளாமை செய்தார். அவரைத் தொடர்ந்து ரிபானும் விவசாயி ஆனான். அத்தோடு

ஞானம்
ஆறுதல் பரிசு

**அமரர் செம்பியன் செல்வன் ரூபகார்த்த
சிறுகதைப் போட்டி 2020**

**சந்தர்ப்ப வசத்தால்
இக்கட்டில் மாட்டிக்கொண்டு
கூழ்நிலைக் கைதியாகி நிற்கும்
அன்றாடங்காய்ச்சிகளுக்கு
எதிராக இரு பக்கமும்
நீட்டப்படும் துப்பாக்கிகளுக்கு
மத்தியில் சிக்கிக்கொண்டு
அவர்கள் தினமும்
செத்துக் கொண்டிருப்பதை
அன்றுதான் நாசர் நேரடியாக
அனுபவித்திருப்பான்**

மாட்டுப்பட்டியொன்றும் போட்டுக் கொண்டான். அவர்களின் பரம்பரைக்கு எழுதவோ படிக்கவோ தெரியாது. கையெழுத்து வைப்பதென்றால் கட்டை விரலை நீட்டிக்கொண்டு “மைப்பெட்டி இரிக்கா” என்று கேட்கும் நிலையில்தான் இதுவரையும் வந்திருந்தார்கள்.

யுத்தம் மும்முரமாகி ஊர் எல்லையில் இராணுவம் சென்றி பொய்ன்ட் போட்டதோடு கட்டுப்பாட்டு எல்லைகள் உருவாகின. விடுதலைப் புலிகள் பகுதி, ராணுவப் பகுதி என்ற பிரிகோடு வந்த பின்னர் யாரும் வயல் செய்யச் செல்ல முடியாது. அப்படியும் செய்வதென்றால் காலை ஆறு மணிக்குப் பின்னர் இராணுவத்துக்கு விளக்கம் அளித்து எல்லாச் சோதனைகளையும் முடித்துக் கொண்டு வயலுக்குச் செல்லும்போது ஒன்பது மணியாகிவிடும். பின்னர் மாலை ஐந்து மணிக்கு முன்னர் இராணுவக் கட்டுப்பாட்டு எல்லைக்குள் வந்துவிடவும் வேண்டும். இராணுவப் பக்கத்தைச் சமாளித்து ஒருவாறு காரியம் செய்தால் இன்னுமொரு பக்கத்தில் புலிகளைச் சமாளிக்கவும் வேண்டும். அது மிகவும் கடுமையானதாகவும் உயிரச்சுறுத்தல் மிகுந்ததாகவும் இருக்கும். அங்கு பேச்சு வார்த்தைகள் குறைவு. நீட்டப்பட்ட துப்பாக்கிக்குப் பின்னால் இருந்து ஒருவன் கட்டளை மட்டுமே இடுவான். ஒரு ஏக்கருக்கு இவ்வளவு வரி கட்டலும் என்பதுதான் முதலில் ஒலிக்கும். அது பலவகை வரியாக கழுத்தை இறுக்கும். வயலை உழவடிக்கும்போது உழவு

வரி, பின்னர் தண்ணி வரி, பின்னர் வெள்ளாமை வரி, பின்னர் பாதுகாப்பு வரி, பின்னர் அறுவடை வரி, கடைசியாக அறுவடைக்குப் பின்னர் நூற்றுக்குப் பத்து நெல்லுமுடை அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும். அனைத்தும் துப்பாக்கி முனையில் வசூலிக்கப்படும். வரி கட்டாவிட்டால் உயிருக்கு எந்தவிதமான உத்தரவாதமும் கிடையாது. இதையெல்லாம் சுமக்க முடியாத விவசாயிகள் இறுதியாக “புலிப்படை திரியும் எல்லைக்குள்ள இனி வெள்ளாமை செய்யப் போறல்ல” என்ற நிலைப்பாட்டுக்கு வந்தனர். அதுதான் புலிகளுக்கும் தேவையாக இருந்தது. அதை மேலும் உறுதிப்படுத்திக்கொள்ள மாட்டுப்பட்டி, ஆட்டுப்பட்டியெல்லாம் ஒரே இரவில் அவர்களினால் ஒட்டிச் செல்லப் பட்டன. அத்தோடு அனைத்தையும் இழந்து நடுத்தெருவுக்கு இழுத்துவரப்பட்டு ஒன்றுமே யில்லாத ஏழையாகி வறுமைக் கோட்டுக்குள் பலாத்காரமாகத் தூக்கி வீசப்பட்டவர்களுள் ரிபானும் ஒருவன். பிச்சை எடுக்க தைரிய மில்லாமலும் வேறு வழி இல்லாமலும் மீண்டும் புலிவாய்க்குள் சென்று விறகு சேகரித்துக் கொண்டுவந்து விற்கும் தொழிலைச் செய்யத் தொடங்கினார்கள். அப்படித்தான் இப்போது ரிபானும் விறகு வெட்டியாக வாழத் தொடங்கி பத்து வருடங்களாகப் போகின்றது.

இப்போது ரிபானுக்கு மூன்று பிள்ளைகள் மூத்தவன் பிறந்த சில வருடங்களில் புலிப்பிரச்சினையும் தொடங்கிவிட்டது. இப்படியே போய் இருந்தால் மூத்தவனும் மாட்டுப் பட்டிக்குப் பொறுப்பாளியாகி இருப்பான். ஆனால் அனைத்தையும் பறிகொடுத்த பின்னர் கடைசியாக இருந்த தெரிவு மூத்தவனைத் தொடர்ந்தும் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதுதான். அதன் பின்னர் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் பாடசாலை செல்வதும் படிப்பதும் மட்டுமே தெரிவாகிவிட்டது. பிள்ளைகளின் படிப்புச் செலவு தேவைகள் என்று எல்லாவற்றையும் கவனிக்க அவனுக்கு வேறு வழியே இருக்கவில்லை. அதனால் விறகு சேகரிப்பதையே பிரதான கடுமையான உழைப்பாக மாற்றிக் கொண்டான். ஏனெனில் அவனது சந்ததிகள் படிக்கத் தொடங்கியிருந்தார்கள். அவர்களைப் புத்தகங்களோடு காணும்போது அவன் அவர்களது எதிர்காலத்தை ஏதாவதோர் அலுவலகத்தில் கனவாகக் கண்டான். அதற்காக அவன் தினமும் அதிகாலை சென்று பகல்

பொழுது விறகுடன் வருவான். பின்னர் மீண்டும் சென்று மாலையாகும்போது திரும்புவான். பல பொழுதுகளில் இரவு நேரத்தில் திரும்பி வந்தமைக்காக இராணுவத்திடம் அடிவாங்கியுமிருக்கின்றான். ஆனாலும் அவன் தனது தொழிலை விடுவதாக இல்லை. எப்போதும் சாப்பாட்டைவிட பிள்ளைகளின் படிப்பு என்பதில் அவன் கூடுதல் கவனம் செலுத்தினான். புது ஆடைகள் வருடத்தில் ஒரு முறை நோன்புப் பெருநாளைக்கு எடுப்பான். சில சமயங்களில் அதுவும் எடுப்பதில்லை. இப்படி அவனது வாழ்க்கை நெருக்கடிக்குள்ளும் அபாயங்களுக்குள் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் போது 'கொள்ளிக்கார ரிபான்' என்றால் எல்லோருக்கும் தெரிந்திருந்தது.

வெறுமனே கொள்ளி சேகரித்து விற்று பிள்ளைகளின் படிப்பை ஒப்பேற்ற முடியாது என்று கருதியபோது சிறிய சிறிய பெறுமதியான மரக்குற்றிகளைக் கொண்டுவரத் தொடங்கினான். அதன் பின்னர்தான் அவனுக்குப் பிரச்சினையே உருவானது.

ஒரு நாள் இரவாகியும் ரிபான் திரும்பி வரவில்லை. புலிப்படை அவனைக் கொன்று விட்டது என்ற செய்தி வேகமாகப் பரவிக் கொண்டிருந்தபோது அவனது மனைவியும் மூத்தவனும் இன்னும் சில ஆண்டுகளும் எல்லைப் பகுதி ராணுவக் கேம்பில் மன்றாடிக்கொண்டிருந்தார்கள். தங்களால் இப்போது எதுவும் செய்ய முடியாது என்று ராணுவம் கைவிரித்துவிட்டது. ஆயினும் விடியும்வரை அவர்கள் யாரும் அங்கிருந்து போகவில்லை. அதிகாலை வெளிச்சம் பரவத் தொடங்கியபோது ஒரு உருவம் மிகவும் சிரமப்பட்டு நொண்டிக்கெண்டே வந்தது. பாய்ந்து ஓடிச்சென்று அவனை அணைத்துத் தூக்கிக்கொண்டுவர இராணுவமும் உதவி செய்தது. அந்த உதவிக்குப் பின்னால் புலிகளைப்பற்றிய விசாரணையொன்றுக்கும் அவன் முகம்கொடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஒன்றும் சொல்லாவிட்டால் "புலிகள் எந்தெந்தப் பகுதியில் நடமாடுகின்றார்கள் என்று காட்டிக்கொடுத்துவிட்டு தப்பித்துப் போ" என்று இராணுவம் அடிக்கும். எதையாவது சொல்லி அது புலிகளுக்குத் தெரியவந்தால் "ஏண்டா காட்டிக் குடுத்தாய்" புலிகள் அடிப்பார்கள், சிலவேளை கொன்றே போடுவார்கள். இந்த இரண்டுக்கும் நடுவில் அவனது வாழ்க்கையும் வாழ்வாதாரமும் இருந்தன.

நான்கு நாட்கள் படுத்த படுக்கையாகக் கிடந்தான். ரிபானுக்கு புலிகள் அடித்த அடியிலிருந்து குணமாக ஒருமாதம் செல்லும். ஆயினும் அவன் ஐந்தாவது நாளே புறப்பட்டான்.

"இஞ்சே, இப்ப எங்க போப்பரிங்க, சும்மா இரிங்களம் கொஞ்ச நாளக்கி" என்று மனைவி சொல்லும்போது,

"சும்மா இரி பாப்பம், அவனுகள் என்ட சைக்கிளையும் பறிச்சி வெச்சிரிக்கானுகள், முதிர்க் குத்தி கொஞ்சம் தறிச்சிப் போட்டி ரிக்கன், அதுக்காகத்தான் புலி போட்டு அடியடின அடிச்சிப் போட்டான். அதக்கொண்டு வாரென்டா புலிப்படக்கி பத்து வெத்தியும் பத்து நெருப்புப் பொட்டியும் கொண்டு போய்க் குடுக்கனும். அப்பான் சைக்கிளும் கெடைக்கும், மரக்குத்தியையும் கொண்டாந்திடலாம்"

"அதுக்காக உசிர பணயம் வெய்க்கிறயா? நெருப்புப்பெட்டியும் வெத்தியும் கொண்டு போரெண்டு தெரிஞ்சா ஆமிக்காரன் உரிச்சிப் போடுவானெ"

"இல்ல புள்ள, எப்பிடியாவது அதக் கொண்டுபோய்க் குடுத்துட்டு சைக்கிளையும் மரக்குத்தியையும் கொண்டரனும். அப்பதான் புள்ளயலர படிப்பப் பாக்கலாம், நாம பட்டானி கிடந்தாலும் பறவால்ல, அதுகன்ட படிப்ப உடச்சிரப்படா"

"வெத்தி நெருப்புப் பெட்டியெல்லாம் கொண்டு போப்படா எண்டு ஆமி சட்டம் பொட்டிரிக்கானலுவா"

"அதுக்கு என்னெய்ர, மனேய் இஞ்ச வாடா கொஞ்சம்" மகனைப் பாசத்துடன் அழைத்தார். அடுத்த செக்கன் அவருக்கு முன்னால் "என்னாப்பா" என்றபடி அவன் வந்து நின்றான்.

"இப்ப என்ன படிப்பு மனெ படிக்கப் போறாய்"

"ஓ.எல் முடிஞ்சி வாப்பா, நல்ல ரிசல்ட் கிடச்சிரிக்கி, கல்முனைக்குப் போய் அங்க நிண்டு ஏ.எல் மெட்ஸ் படிச்சா யுனிவர்சிட்டி கெட்சா இன்ஜினியர் ஆவலாம், இல்லாட்டியும் என்னத்தயாவது செஞ்சி முன்னுக்கு வந்திரலாம்"

"செரி மனேய் நீ போய்ப்படி" என்றபடி மனைவியைப் பார்த்து "இஞ்சப்பாரு புள்ள படிச்சி முன்னேறித்தான் ஆகனும். அது மட்டுந்தான் இப்ப நமக்கிரிக்கும் ஒரேயொரு வழி. அத உடற்படா செரியா! சும்மா சும்மா நீ எதையும் போட்டு மனசக் குழப்பிக்காம இரி. புள்ளயலர படிப்புத்தான் நமக்கு முக்கியம்"

அதுகள் கரையேறினா நாம என்னத்துக்குப் போய் புலிவாய்க்குல தலைய ஓட்டப்போறெம்.”

அவரது சமாதானத்தை அவள் ஓரளவுக்கு ஏற்றுக் கொண்டாலும் அவளுக்குள் குடிகொண்ட திகில் இன்னும் அவளைவிட்டும் போகவே இல்லை.

ரிபான் எந்தப் பிரச்சினையும் இல்லாமல் இராணுவத்திடம் பிடிபடாமல் தடைசெய்யப்பட்ட பொருட்களான பெற்றரி, தீப்பெட்டி, மண்ணெண்ணெய், பெற்றோல், டீசல், என்று பல்வேறு பொருட்களையும் புலிகளுக்குக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்கத் தொடங்கியிருந்தான். அவற்றைக் கொண்டுபோய்க் கொடுக்காவிட்டால் அவனால் தொடர்ந்தும் தொழில் செய்ய முடியாது, அத்துடன் உயிருக்கும் உத்தரவாதம் கிடையாது. வேறு வழியின்றி இராணுவத்தை ஏய்த்துவிட்டு புலிகளுக்குப் பொருட்கள் சப்ளை செய்யும் முக்கிய நபராகவும் ரிபான் மாறியிருந்தான். அதன் காரணமாக புலிகள் அளித்த சலுகையில் ஓரளவுக்குச் செல்வமும் கண்டான். அவற்றை பிள்ளைகளின் படிப்புக்காக மட்டுமே சேமிக்கவும் செலவு செய்யவும் கண்டிப்பான உத்தரவை மனைவிக்குப் போட்டிருந்தான்.

புலிகளுக்கு பொருட்கள் கடத்திக் கொடுக்கும் நபர்களை அடையாளப்படுத்தும் வேலைத்திட்டத்தை ஆரம்பித்த இராணுவப் புலனாய்வுப் பிரிவு ஒரு கட்டத்துக்குமேல் அனைவரையும் மோப்பம் பிடித்துப் பட்டியல் தயார்படுத்தியது. நேரடியாக மூன்று முறை அவர்களை எச்சரிப்பது பின்னர் பகிரங்க அறிவித்தல் தொடர்ந்து மூன்று நாட்களுக்கு எல்லாப் பள்ளிவாய்க்களிலும் அறிவிப்பது. அதையும் கேட்காமல் தொடர்ந்தும் இவர்கள் புலிகளுக்கு சார்பாகச் செயற்படுவார்களாக இருந்தால் அவர்களுக்கு எதிராக ராணுவ பாசையில் நடவடிக்கை எடுப்பது என்ற தீர்மானத்துக்குப் பின்னர் விடுக்கப்பட்ட இறுதி அறிவித்தல்தான் இப்போது அனைத்து மஸ்ஜிதங்களிலும் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தது.

ரிபான் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டிருந்தான். கொள்ளிக்கட்டைகளை ஒரு பக்கமாகவும் மரக்குற்றிகளை வேறாகவும் தரம்பிரித்து அடுக்கிவிட்டு சைக்கிளை வீட்டுச் சுவரில் சாத்திவிட்டு வந்தான். சோர்வு அவனை ஓய்வெடுக்கப் பணித்தாலும் குழம்பிப்போய் இருக்கும் மனம் மரணபயத்தை விதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

சில வாரங்கள் கடந்து போய் இருந்தன. கெடுபிடிகள் அதிகரித்துவிட்டிருந்தன. மத்திய வங்கிக் கட்டடம் புலிகளின் தாக்கு தலுக்குப்பட்டிருந்தது. இராணுவத்தின் ஆத்திரம் பலமடங்கு மேலோங்கியிருந்தது. புலிகளுக்கு ஆதரவு தரும் அனைவரும் கொல்லப்படுதல்தான் சரியான தீர்ப்பு என்ற நிலை அமுலாகத் தொடங்கியபோது புலிகளுக்கு பொருட்களைக் கடத்திச் செல்லும் முக்கியமான சிலரையும் சுட்டுக் கொல்லும் என்கொள்டர் உத்தரவு புலனாய்வுத் துறைக்கு வழங்கப்பட்டது. அந்தப் பொறுப்பை கல்குடாவில் ஏற்றுக் கொண்டவர் நாசர்.

நாசருக்கு நீண்ட போராட்ட வரலாறு இருந்தது. ஆரம்ப காலத்தில் புலிகள் இயக்கத்தில் இணைந்து நம்பிக்கையை வென்ற போராளியாகி, பொறுப்பாளராகி பின்னர் மாத்தை யாவுடன் இறுக்கமான தொடர்பைப் பேணி, மதிப்புக்குரிய நபராக மாறி பின்னர் இயக்கத்தில் இருந்த முஸ்லிம் போராளிகளைக் கொலை செய்யும்படியான உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்ட பின்னர், மரணத்தின் வாசல்வரை சென்று அதிலிருந்து அதிஸ்டவசமாகத் தப்பித்து இராணுவத்திடம் சரணடைந்து சிறைவாசமிருந்து இப்போது புலிகளுக்கு எதிரான முக்கிய புலனாய்வுக்காரனாக மாறியிருந்தார். புலிகளுக்கு ஆதரவு தரும் யாரிடமும் கருணைகாட்டத் தெரியாத முரட்டு சபாவமுடையவன். அவனிடம் கையளிக்கப்பட்ட பெயர்ப் பட்டியலில் முதலில் இருந்தது ரிபானுடைய பெயர்தான். ஒருவரைச் சுடுவதாயின் நேரடியாகக் களத்துக்குச் சென்று ஆராய்ந்த பின்னரே அவனது துப்பாக்கி வெடிக்கும். ஓர் அப்பாவிதானும் தனது கையால் செத்துவிடக் கூடாது என்ற ஜாக்கிரதைதான்.

மகறிபுக்கும் இஷாவுக்கும் இடைப்பட்ட நேரத்தில்தான் பெரும்பாலும் தனிநபர் தாக்குதல்கள் நிகழும். புலிகள் சுடுவதாக இருந்தாலும் சரி இராணுவம் சுடுவதாக இருந்தாலும் இந்த நேரம்தான் வசதியாக இருந்தது. நாசர் இன்னும் இரண்டு பேருடனும் பிஸ்டலுடனும் ரிபானுடைய வீட்டுச் சூழலை நோட்டமிட இருளோடு இருளாக மறைந்திருந்தான். சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் சுடுவது இல்லாவிட்டால் சுடுவதற்கு வசதியான சந்தர்ப்பத்தைத் தீர்மானிப்பது என்ற அடிப்படையில் வேலியோரத்து மரத்தோடு அணைந்தபடி அவன் இருளாகி நின்றான்.

வீட்டு முற்றத்தில் கிடந்த சாக்குக் கட்டிலில் வானத்தைப் பார்த்தபடி சிந்தனையில் மூழ்கிக் கிடந்தான் ரிபான்.

“என்ன கடுமையா யோசிக்கிறீங்க” என்று மனைவி அவனிடம் ஆறுதலாகக் கேட்கும் போது அவனது கண்கள் கலங்கியிருந்தன.

“இல்ல புள்ள, ராணுவம் எல்லாத்தையும் கண்டு புடிச்சிட்டானுகள் என்று மதிக்கன்”

“என்டெ அல்லாவே, அதானாக்கும் பள்ளிவாசல்ல அறிவிச்ச, இதென்ன கொதரத்தோ தெரியா, இதுக்குத்தான் அண்டெய்க்கே தலையில் அடிச்சிட்டுச் சென்னன். நமக்குத் தேவல்லாத வேலயெல்லாம் வானாண்டு. அல்லா நமக்களந்த ரிசக்கு கெடைக்காமலேயா இருந்திச்சி, ராணுவத்தப் பகச்சிக்கிட்டு நம்மலாள் என்னாஞ்செய்யேலும்.”

“நீ என்ன புள்ள கதைக்காய், நான் என்ன வேணுமெண்டா புலிக்கிச் சாமான்கொண்டு போய்க் குடுத்த, அவனுகள் புடிச்சி அடியடின அடிச்சி சைக்கிளையும் பறிச்சி வெச்சிட்டு இன்னின்ன சாமானுகளக் கொண்டுவா இல்லாட்டி கொண்டே புடுவன் என்று சொல்லக்க நம்மால என்னதான் செய்ய ஏலும். இத்துன வருச காலமா புலி கேட்டதக் கொண்டு போய்க் குடுத்ததுக்கு அவனுகள் நமக்கு காசி தந்தானுகளா இல்லியே, நாம சம்பாதிக்கிற காசிலதான் அந்தச் சாமானுகளக் கொண்டு போய்க் கப்பமாக் குடுத்தம், அதக் குடுக்காட்டி காட்டுக்குள்ளேயே நாம போக ஏலா, இன்னேரம் கொண்டு புதச்சி எலும்பும் இறந்து போய் இரிக்கும். எத்தன பேரு தொழுகையுமில்லாம குளிப்பாட்டயுமில்லாம கபனுமில்லாம அடிபட்டும் சுடுபட்டும் மெளத்தாப் போனாக, அப்டியொரு நிலம் நமக்கும் வாரதுக்கு சுணங்கயா போகுது? இப்பயும்தான் பத்துப் பதினஞ்சி முதுரக் குத்தி தறிச்சிப் போட்டிரிக்கன் அதுகளக் கொண்டாந்து வித்தா கொஞ்சம் காசி கெடைக்கும் அத வெச்சி வேற ஏதாவது தொழிலச் செய்வம் என்று முடிவெடுத்து இரிக்கன். என்ட புள்ளயலர் படிப்புக்காகத்தான் எல்லாத்தையும் பொறுத்துக்கிட்டன். நாளக்கிப் போகக் குல ஹரவாப் போனவனுகளுக்கு ரெண்டு வன்டெல் நெருப்புப் பொட்டியும் ஒரு கலன் லாம்பெண்ணெய்யும் கொண்டு போய்க் குடுக்கனும். இந்தக் கிழம் மட்டும் போய் எப்பிடியாவது காலத்தக் கடத்தினும். அத்தோட இனிக் காட்டுக்க போறத்தக் ஹராம் சொல்லி

உட்டுறனும்” என்று சொல்லி முடிக்கும்போது அவனுக்குள் ஒருவித ஆறுதலும் அமைதியும் பிறந்திருந்தன.

கட்டிலில் இருந்து இறங்கியவன் ஒரு சிறிய தகரப் பேணியை எடுத்து முற்றத்தில் கிடந்த குடத்தில் இருந்து தண்ணீரைக் கொஞ்சம் மொண்டுகொண்டு வேலியோரத்து மாமரத்துப் பக்கம் சிறுநீர் கழிப்பதற்காகக் குந்தினான்.

மரமோடு மரமாக இருளாக இருந்த புலனாய்வுக்காரன் நாசர் துப்பாக்கியை அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டு அசையாமல் நின்றான். துப்பாக்கியை நடு மண்டையில் வைத்து மிக இலகுவாகச் சுட்டுத் தள்ளிவிட்டு மாயமாகும் சந்தர்ப்பம் அவனுக்கு அருமையாக வாய்த்திருந்தது. ஆயினும் அவனைப் போலவே அவனது துப்பாக்கியும் மெளனித்து இருந்தது.

ரிபான் கழித்த மூத்திரம் நாசருடைய கால்களை சூடாக்கியபடி ஓடி மண்ணில் மறைந்தது. சிறுநீரைக் கழுவிவிட்டு “என்டல்லாவே” எனப் பெருமூச்சுவிட்டபடி ரிபான் மெதுவாக எழும்பித் திரும்பி நடக்க ஒரு எட்டு எடுத்து வைப்பதற்குள் வேலிக்குள் இருந்து அந்தக்குரல் வெளிப்பட்டது.

“காக்கா, இந்தக் கிழம் மட்டும்தான், நெருப்புப் பொட்டி வன்டெலோட எல்லாத்தையும் முடிச்சிக்குங்க, இதான் கடைசி, இனிப் புலிக்கிச் சாமான் குடுத்தா கடப்படிய மையத்து தான் கெடக்கும்” என்று சொல்லிவிட்டு மரமேறி வேலியால் குதித்து வீதியில் பாய்து இருளோடு இருளானான் நாசர். சந்தர்ப்ப வசத்தால் இக்கட்டில் மாட்டிக்கொண்டு சூழ்நிலைக் கைதியாகி நிற்கும் அன்றாடங் காய்ச்சிகளுக்கு எதிராக இரு பக்கமும் நீட்டப்படும் துப்பாக்கிகளுக்கு மத்தியில் சிக்கிக் கொண்டு அவர்கள் தினமும் செத்துக் கொண்டிருப்பதை அன்றுதான் நாசர் நேரடியாக அனுபவித்திருப்பான் போலும்.

ரிபானுடைய இதயம் சற்றுநேரம் இயங்காமல் நின்று மிகவேகமாக இடித்து இயங்கத் தொடங்கியது அப்படியே சென்று முற்றத்தில் கிடந்த சாக்குக் கட்டிலில் இடிந்து விழுந்தான். நிலைகுலைந்துபோய் சாக்குக் கட்டிலில் உடைந்து சிதறிக்கிடந்தவனை நடந்தவைகள் எதுவும் தெரியாத மனைவி சூடான இஞ்சிப் பிளேன்டியால் சரிப்படுத்த முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

வரும்பொங்கல் நல்ல வரமெனவே அமையட்டும்!

பட்டாசு சத்தமும் பளிச்சிடும் மத்தாப்பும்
புத்தரிசி புதுப்பானை பொங்கிவரும் வெண்பாலும்
புத்துணர்வு சுமந்துவர பூரிப்பாய் பொங்கல்வர
அத்தனைபேர் அகங்களுமே ஆனந்தம் பெருகிடுமே !

மகாதேவ ஜயர்
ஜெயராமசர்மா
மெல்பேண்
அவுஸ்திரேலியா

பட்டதுன்பம் அத்தனையும் பஞ்சாகப் பறந்துவிட
பார்பிடித்த பெருநோயும் படுகுழியில் வீழ்ந்துவிட
மட்டற்ற மகிழ்ச்சியது மனமெல்லாம் நிறைந்துவிட
மங்கலமாய் பொங்கலது வந்துமே அமையட்டும் !

வீண்வாதம் விலகட்டும் வெறுப்புமே மடியட்டும்
மாண்பற்ற செயலெல்லாம் மங்கியே மழுங்கட்டும்
காண்கின்ற அத்தனையும் கண்ணியமாய் ஆகட்டும்
கனிவுதனை பொங்கலது காட்டிடவே வந்திட்டும் !

வறுமையெனும் வாசகமே வெறுமையாய் ஆகட்டும்
வள்ளலெனும் நல்லார்கள் வளமுடனே வாழட்டும்
தருமமெனும் நல்வார்த்தை தரணியெங்கும் பரவட்டும்
தலைநிமிர்ப் பொங்கலது தான்வழியைக் காட்டட்டும் !

வயலுழுவார் வாழ்வில் மாற்றங்கள் நிறையட்டும்
வயோதிபர்கள் இல்லை வழக்கின்றிப் போகட்டும்
மங்கலமாய் வெளிச்சம் மனையெங்கும் பரவட்டும்
பொங்கலது வாழ்வில் புதுப்பாதை காட்டிட்டும் !

மதுவென்னும் நினைப்பு மனம்விட்டு அகலட்டும்
மாங்கையரின் நினைப்பு மாண்புநிறை ஆகட்டும்
வாலறிவன் நினைப்பு மனம்முழுக்க நிறையட்டும்
வரும்பொங்கல் நல்ல வரமெனவே அமையட்டும் !

ஈழத்தின் பிரசுரகளத்தில்

வீறுநடைபோட்ட வீரகேசரி நாவல்கள்

வீரகேசரி நாளிதழ் 1930ஆம் ஆண்டில் ஓகஸ்ட் 6ஆம் திகதி புதன்கிழமையன்று முதன்முதலாக 8 பக்கங்களுடன் வெளியிடப்பட்டது. தனக் கெனவொரு தனியான கட்டிடத்தில் (இலக்கம் 196, கொழும்பு செட்டியார் தெருவில்) நிறுவப்பட்ட வீரகேசரி அச்சகத்திலிருந்து இப்பத்திரிகை முதலில் வெளியிடப்பட்டது. வீரகேசரி பிரதியொன்றின் ஆரம்பகால விலை 5 சதம் மட்டுமே. அக்கால கட்டத்தில் இலங்கையில் தமிழ்ச் செய்தி களுக்காக தமிழகத்திலிருந்து தமிழ்நாடு, சுதேசமித்திரன், நவசக்தி போன்றவையும், மலேசியாவில் இருந்து தமிழ்நேசன் என்ற பத்திரிகையும் இலங்கையிலிருந்து தொழிலாளி, தேசபக்தன் போன்ற சிற்றிதழ்களும் மட்டுமே வெளிவந்து கொண்டிருந்தன. தினகரன் 15.03.1932 இலேயே தொடங்கப்பட்டது. வீரகேசரியின் ஆரம்பகால ஆசிரியராக பெ.பெரி. சுப்பிரமணியம் செட்டியார் அவர்களே பணியாற்றினார். செட்டியார் ஆசிரியராகப் பதவி வகித்த போதிலும், ஈஸ்வரய்யர் என்ற வழக்கறிஞர் வீரகேசரியின் பொதுமுகாமையாளராகப் பணியாற்றினார். ஆசிரியப் பகுதியின் பெரும் பொறுப்புகளை அவரது நெருங்கிய நண்பரும் வங்கியாளருமான எச். நெல்லையா என்பவரே கவனித்துவந்தார். இவர் ஒரு ஆக்க இலக்கிய, நாவல் எழுத்தாள

என்.செல்வராஜா,
நூலகவியலாளர், லண்டன்.

ருமாவார். இவர் வீரகேசரியில் அந்நாட்களில் பல விறுவிறுப்பான தொடர்கதைகளையும் எழுதிவந்தார்.

வீரகேசரி தொடங்கிய காலகட்டத்தில் 06.10.1930 முதல் எச்.நெல்லையா அவர்கள் எழுதிய 'இரத்தினாவளி அல்லது காதலின் மாட்சி' என்ற தொடர்கதை வாரம் தவறாமல் வெளிவந்தது. (இது பின்னர் 1938இல் நூலுருவில் வெளிவந்தது). அதனைத் தொடர்ந்து வரலாற்றுப் போலிக் கற்பனையாக வீரமும் காதலும் கதைப்பொருளாக அமைய எழுதிய 'சந்திரவதனா அல்லது காதலின் வெற்றி' என்ற தொடர்கதை வீரகேசரியில் 26.02.1933 முதல் பிரசுரமாகி பெருமளவு வாசகர்களை வீரகேசரியின்பால் கவர்ந்திழுத்து வந்தது. இத்தொடர்கதை பின்னர் 1934இல் கொழும்பு சரஸ்வதி புத்தகசாலையினரால் முதலாம் பாகத்தில் 20 அத்தியாயங்களும், இரண்டாம் பாகத்தில் 17 அத்தியாயங்களும் மொத்தம் 37 அத்தியாயங்களில் இரண்டு பாகங்களில் நூலுருவானது.

'நளின சிங்காரி அல்லது தோழனின் துறவு' என்ற நாவல் வீரகேசரி பத்திரிகையில் 02.04.1936 முதல் 01.09.1937 வரை தொடராக வெளிவந்திருந்தது. அதே ஆண்டு 'மங்கையர்க்கரசி அல்லது டாக்டர் கணேசின் மர்மம்' என்ற நாவலையும் அவர் 17.10.1937 முதல் தொடராக எழுதியிருந்தார். 1938இல் 'இராணி இராஜேஸ்வரி அல்லது யுத்தத்தை வெறுத்த யுவதி' என்ற தொடர்கதை 03.01.1938 முதல் 06.01.1939 வரை வெளிவந்திருந்தது. அதனைத் தொடர்ந்து 01.02.1939 முதல் 17.01.1940 வரை 'பத்மாவதி அல்லது காதலின் சோதனை' என்ற அவரது தொடர்கதை வெளிவந்தது. 1930 முதல் 1940 வரை இடையறாது தொடர்கதைகளை வீரகேசரியில் பிரசுரித்துவந்ததின் மூலம் எச்.நெல்லையா அவர்கள் தொடர்கதைப் பாரம்பரியமொன்றை வீரகேசரியில் தொடங்கி வைத்தார்.

இலங்கையில் நூலுருவில் வெளிவந்த ஆரம்பகால நாவல்களான 'காந்தாமணி அல்லது தீண்டாமைக்குச் சாவுமணி'(1938), 'சோமாவதி அல்லது இலங்கை இந்தியா நட்பு' (1940), 'பிரதாபன் அல்லது மஹாராஷ்டிர நாட்டு மங்கை' (1941) ஆகியவையும் வீரகேசரி ஆசிரியர் எச்.நெல்லையா எழுதிய நாவல்களே.

வீரகேசரி ஆரம்பிக்கப்பட்டு ஓரிரண்டு ஆண்டுகளில் கொழும்பில் கிராண்ட்பாஸ் வீதி 185ஆம் இலக்கத்துக்கு அதன் அச்சகம் மாற்றப்பட்டது. ஆரம்பத்தில் இலங்கையில் வாழும் இந்தியத் தமிழர் தொடர்பான செய்திகளையும் தலைநகர் கொழும்பை மையமாகக் கொண்ட செய்திகளையுமே வீரகேசரி வெளியிட்டு வந்தது. நாளடைவில், இது இலங்கைச் செய்திகளுக்கு முன்னுரிமை வழங்கி ஒரு தேசியப் பத்திரிகையாக உருவெடுத்தது.

1943ஆம் ஆண்டுக்குப் பின்னர் வீரகேசரி ஒரு இலாபகரமான நிறுவனமாக மாறியது. சுப்பிரமணியம் செட்டியாரின் தனிச் சொத்தாக இருந்த இந்நிறுவனம், 1950களின் ஆரம்பத்தில் பொறுப்பு வரையறுக்கப்பட்ட நிறுவனமாகியது. பொது முகாமையாளராக இருந்த ஈஸ்வர ஐயர் மேலாண்மை இயக்குநரானார். கிருஷ்ணசுவாமி பிராணதார்த்தி ஹரன் எனப்படும் கே. பி. ஹரன் 1939-1959காலகட்டத்தில் பிரதம ஆசிரியராக பணியாற்றினார். சங்கரநாராயணன் பொது முகாமையாளரானார். இவர்கள் மூவரையும் தமிழ்நாட்டில் தனது சொந்த ஊரான ஆவணிப்பட்டியில் இருந்துகொண்டே சுப்பிரமணியம் செட்டியார் இயக்கினார். அவர் பின்னர் 23.01.1975இல் ஆவணிப்பட்டியிலேயே மறைந்தார்.

வீரகேசரியில் 'ஊர்க்குருவி' என்ற பெயரில் இவர் அன்றாடம் எழுதிய கட்டுரைகள் தமிழ் மக்கள் பலராலும் பாராட்டப்பட்டவை. கே.பி. ஹரன் பின்னாளில் 1959இல் ஈழநாடு ஆரம்பிக்கப்பட்டவேளை அதில் பிரதம ஆசிரியராக இணைந்து 1979வரை மேலும் 20 ஆண்டுகள் பணியாற்றிவிட்டு தாயகம் திரும்பினார். 1979இல் சென்னை திரும்பிய அவர் தனது 75ஆவது வயதில் 14.10.1981 அன்று சென்னை மயிலாப்பூரில் காலமானார்.

கே. பி. ஹரனுக்கு முன்னர் அறிஞர் வ.ரா என அறியப்பெற்ற வ.ராமசாமி ஐயங்கார் அவர்களும் சிறிது காலம் வீரகேசரியில் ஆசிரியராகப் பணியாற்றினார். மகாகவி பாரதியார்,

கப்பலோட்டிய தமிழனான வ.உ.சிதம்பரம் பிள்ளை ஆகியோரின் தொடர்பிலிருந்த வ.ராவை இலங்கையில் வீரகேசரி நாளிதழுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர் வ.உ.சியாவார். வீரகேசரி நாளிதழின் ஆசிரியராகப் பொறுப்பேற்று இங்கு இருந்த காலத்தில் பாரதியைப் பற்றி பல சொற்பொழிவுகளை கொழும்பில் அவர் ஆற்றியுள்ளார். பாரதியையும் அவரது எழுத்தையும் இலங்கைத் தமிழ் மக்களுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். வீரகேசரியில் நேருவின் வாழ்க்கை வரலாற்றை தமிழ்ப்படுத்தி வெளியிட்டு வந்தார். அவரது முக்கியமான மொழிபெயர்ப்புப் பணிகளில் ஒன்றாக அது அமைந்துள்ளது. ஒன்றரை ஆண்டுகளில் வீரகேசரியுடன் ஒப்பந்தத்தை முடித்துக்கொண்டு உடனே தமிழ்நாட்டுக்குத் திரும்பிவிட்டார் வ.ரா.

அவரைத் தொடர்ந்து வீரகேசரியில் இணைந்த கும்பகோணம் வேதாந்தம் சீனிவாச ஐயங்கார் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட கே. வி. எஸ். வாஸ் தமிழ், ஆங்கிலம், சமஸ்கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் புலமை கொண்டவர். வீரகேசரி பத்திரிகை நிறுவனத்தில் மொழிபெயர்ப்பாளராக இணைந்து 1942ஆம் ஆண்டில் இலங்கை வந்தார். அவரது அயராது உழைப்பினாலும் எழுத்துத் திறமையினாலும் வீரகேசரி பத்திரிகையின் நிருபராக, உதவி ஆசிரியராக, ஆசிரியராக, பின் 1953ஆம் ஆண்டில் பிரதம ஆசிரியராக எனப் படிப் படியாகப் பதவி உயர்வு பெற்றார். அரசியல் தலைவர்கள், தொழிற்சங்க வாதிகள், மற்றும் சமூகப் பிரமுகர்களுடன் நெருங்கிய தொடர்புகளைப் பேணிவந்தார். வீரகேசரி பத்திரிகையில் குந்தளப் பிரேமா (1951), நந்தினி (1952), தாரிணி (1954), உதய கன்னி (1955), பத்மினி (1956), ஆஷா (1972), சிவந்தி மலைச்சாரலிலே (இது 1958-59 காலப்பகுதியில் கதம்பம் சஞ்சிகையில் தொடராக வெளிவந்து, 1960இல் நூலுருவானது), அஞ்சாதே அஞ்சுகமே (1974) போன்ற பல துப்பறியும் புதினத் தொடர்களை ரஜனி, வால்மீகி ஆகிய புனைபெயர்களில் எழுதினார். பல ஆன்மீகக் கதைகளும் எழுதினார். இவரது தொடர்கதைகள் பல அக்காலத்திலே வீரகேசரி பிரசுரங்களாக வெளிவந்தன. கே.வி.எஸ்.வாஸ் பத்திரிகை ஆசிரியர் தொழிலில் இருந்து 42 வருட சேவையின் பின்னர் ஓய்வு பெற்றுத் தமிழகம் சென்றார். அங்கும் அவர் தொடர்ந்து 1988இல் இறக்கும்வரை பத்திரிகைகளில் எழுதி வந்தார்.

இலங்கையில் தமிழ்ப் பதிப்புத்துறையின் வரலாற்றினை எழுத முனைபவர்கள், வீரகேசரி, ஜனமித்திரன் பிரசுரங்களைக் குறிப்பிடாமல் தமது ஆய்வுகளை நிறைவுசெய்யமுடியாது. அவ்வாறே ஈழத்தின் தமிழ் நாவல்துறைக்கு வீரகேசரி வழங்கிய பங்களிப்பினை எவரும் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடமுடியாது.

மேலே குறிப்பிட்டிருந்த எச்.நெல்லையா, கே.வி.எஸ். வாஸ் போன்ற வீரகேசரி ஆசிரியர்களின் தொடர்கதைகளை நூலுருவாக்கிய வேளையில் ஜூலை 1955இல் நா.சுப்பிரமணியம் அவர்களின் 'சிங்கள போதினி' என்ற நூலையும் வெளியிட்டு கொழும்பு வீரகேசரி நிறுவனம் இலங்கையில் நூல்வெளியீட்டுப் பாரம்பரியம் ஒன்றினையும் தமிழர்களிடையே கட்டவிழ்த்துவிட்டிருந்தது.

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பொறுத்தவரையில் பதிப்புத் துறையின் ஆரம்பம் முதல் அவர்கள் ஆசிரிய/வெளியீட்டாளர்களாகவே (Author/Publisher) வாழ்ந்து பழக்கப்பட்டுவிட்டிருந்தார்கள். ஆர்வ மிகுதியால் தமது சொந்த சேமிப் பையும் நகைகளையும் செலவிட்டு நூலொன்றை அச்சிட்டு, முறையான நூல் விநியோகத் திட்டமின்றி அச்சடித்த நூலை வாசகரிடையே விநியோகிக்க, விற்பனைசெய்ய முடியாது வெளியீட்டுவிழாவுடன் ஒதுங்கிக் கொண்ட எழுத்தாளர்களே எம்மிடையே மலிந்திருந்தார்கள். அவர்களது அனுபவத்தினைப் படிப்பினை யாக எடுத்து முகிழ்ந்தெழும் இளம் திறமை சாலிகள்கூட தமது படைப்புத்திறனை வெளிக் காட்டத் தடுமாறினார்கள். வசதி படைத்த ஒருசிலர் தமிழ்நாட்டில் பிரபல வெளியீட்டாளர்களின் துணையுடன் தமது படைப்புகளை வெளிக்கொணர்ந்தனர்.

இத்தகையதொரு சூழ்நிலையிலேதான் வீரகேசரி நிறுவனம் புத்தக வெளியீட்டு முயற்சியில் அதிக கவனம் செலுத்தியது. அந்த நிறுவனத்திற்கு நாடளாவிய ரீதியில் இருந்த பத்திரிகை விநியோக வலையமைப்பும் அவர்களது நூல்வெளியீட்டு முயற்சியில் துணிச்சலுடன் ஈடுபடவைத்திருந்தது.

1971 தை மாதம் பிறக்க ஈழத்துப் படைப்பிலக்கியவாதிகளுக்கொரு வழியும் பிறந்தது. பத்திரிகையாளர் எஸ்.எம். கார்மேகம் தொகுத்த பரிசுபெற்ற மலையகச் சிறுகதைகளின் தொகுப்பான 'கதைக் கனிகள்' வீரகேசரி பிரசுரத் திட்டத்தின் முதலாவது பிரசுரமாக வெளிவந்தது. வீரகேசரி நிறுவனம் முன்னைய

ஆண்டுகளில் நடத்திய நான்கு சிறுகதைப் போட்டிகளில் முதலாம், இரண்டாம், மூன்றாம் பரிசுகளுக்குரிய 12 கதைகள் மாத்திரம் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டு இத்தொகுதியில் சேர்க்கப் பட்டிருந்தன.

வீரகேசரி பிரசுரத் திட்டத்தில் இரண்டாவது நூலாக ரஜனியின் (K.V.S.வாஸ்) 'குந்தளப் பிரேமா' வெளியிடப்பட்டது. 1949-50களில் வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்த நாவல் இது. ஏற்கெனவே செப்டெம்பர் 1951இல் முதற்பதிப்பைக் கண்டிருந்தது. தொடர்ந்து ரஜனியின் 'கணையாழி' மூன்றாவது பிரசுரமாக ஓகஸ்ட் 1971இல் வெளிவந்தது.

வீரகேசரியினால் களமமைத்துக் கொடுக்கப் பட்ட திருக் கோணமலையைச் சேர்ந்த ந.பாலேஸ்வரியின் முதலாவது நாவல் சுடர் விளக்கு என்ற பெயரில் வீரகேசரியில் தொடராக வெளிவந்தது. அதைத் தொடர்ந்து நினைவு நீங்காதது, உள்ளக் கோயில், எங்கே நீயோ நானும் அங்கே உன்னோடு, தத்தை விடு தூது, என்ற வரிசையில் பல தொடர்கதைகளை அவர் எழுதியிருந்தார். அவரது 'பூஜைக்கு வந்த மலர்' என்ற தொடர்கதை நான்காவது வீரகேசரி பிரசுரமாக பெப்ரவரி 1972இல் வெளிவந்தது.

இப்படியாகத் தொடர்ந்த வீரகேசரி பிரசுரத் தொடரின் நூல்வெளியீட்டு முயற்சி 76ஆவது பிரசுரத்துடன் நின்று போயிற்று. ஜூலை கலவரத்தினால் பெருமளவில் பாதிக்கப் பட்டிருந்த வீரகேசரி தன்னை சுதாரித்துக் கொண்டெழுந்து நவம்பர் 1983இல் இறுதி நாவலை வெளியிட்டது. 'உள்ளக்கோயிலில்' என்ற அந்த இறுதி நாவலும் ந.பாலேஸ்வரியினுடையதாகும்.

1971-1983 காலகட்டத்தில் வீரகேசரி பிரசுரங்களாக வெளிவந்த 76 நூல்களின் வழியாக அதிக எண்ணிக்கையான படைப்புகளை வழங்கியவர் ரஜனி (K.V.S.வாஸ்) ஆவார். அஞ்சாதே என் அஞ்சுகமே, ஆஷா, கணையாழி, குந்தளப் பிரேமா, தாரிணி, நெஞ்சக் கனல், மலைக்கன்னி, மைதிலி, ஜீவஜோதி ஆகிய 9 நாவல்களை இவர் வீரகேசரி பிரசுரங்

களாக வழங்கியுள்ளார். இவை பெரும்பாலும் விரகேசரியில் முன்னர் தொடர்கதைகளாக வெளி வந்தவையே.

செங்கைஆழியான் (க.குணராசா) இரவின் முடிவு, கங்கைக்கரையோரம், கனவுகள் கற்பனைகள் ஆசைகள், காட்டாறு, பிரளயம், வாடைக்காற்று ஆகிய 6 நாவல்களை வீரகேசரி பிரசுரங்களாகக் கண்டுள்ளார்.

அபாலமனோகரன் (கனவுகள் கலைந்த போது, குமாரபுரம், நிலக்கிளி), ந.பாலேஸ்வரி (உள்ளக்கோயிலில், உறவுக்கப்பால், பூஜைக்கு வந்த மலர்), இந்து மகேஷ் (இங்கேயும் மனிதர்கள், ஒரு விலைமகளைக் காதலித்தேன், நன்றிக்கடன்), பொ.பத்மநாதன் (புயலுக்குப் பின், பொன்னம்மாளின் பிள்ளைகள், யாத்திரை) ஆகியோர் தலா மூன்று நாவல்களை வீரகேசரி பிரசுரங்களாகப் பெற்றனர்.

கே.எஸ்.ஆனந்தன் (காகித ஓடம், தீக்குள் விரலை வைத்தால்), உதயணன் (அந்தரங்க கீதம், பொன்னான மலரல்லவோ), ஏ.பிரஹாம் T கோவூர் (கோர இரவுகள், மனக்கோலம்), க.அருள் சுப்பிரமணியம் (அக்கரைகள் பச்சையில்லை, நான் கெடமாட்டேன்), சொக்கன் (சீதா, செல்லும் வழி இருட்டு), தி.ஞானசேகரன் (குருதிமலை, புதிய சுவடுகள்), ஞானரதன் (ஊமை உள்ளங்கள், புதிய பூமி), கே.டானியல் (உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன, போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர்), தம்பிஜயா தேவதாஸ் (இறைவன் வகுத்தவழி, நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம்) ஆகியோர் தலா இரண்டு நூல்களையும், எஸ்.அகஸ்தியர் (மண்ணில் தெரியு தொரு தோற்றம்), அன்னலட்சுமி இராஜதுரை (உள்ளத்தின் கதவுகள்), வ.அ.இராசரத்தினம் (கிரௌஞ்சப் பறவைகள்), செ.கதிரகாமநாதன் (நான் சாகமாட்டேன்), இந்திராதேவி சுப்பிரமணியம் (கனவுகள் வாழ்கின்றன), கனக செந்திநாதன் (விதியின் கை), எஸ்.எம்.கார்மேகம் (கதைக்கனிகள்), புலோலியூர் க. சதாசிவம் (முட்டத்தினுள்ளே), சதாராஜ் (இளமைக் கோலங்கள்), தா.பி.சுப்பிரமணியம் (இதயங்கள் அழுகின்றன), முல்லைமணி (பண்டாரவன்னியன்: வரலாற்று நாடகம்), கோகிலம் சுப்பையா (தூரத்துப் பச்சை), செம்பியன் செல்வன் (நெருப்பு மல்லிகை), அருள் செல்வநாயகம் (மர்ம மாளிகை), K.R. டேவிட் (வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது), தாமரைச்செல்வி (சுமைகள்), வே.தில்லைநாதன் (இதயத் தந்திகள் மீட்டப்படுகின்றன), தெனியான் (விடிவை

நோக்கி), தெளிவத்தை ஜோசப் (காலங்கள் சாவதில்லை), நந்தி (தங்கச்சியம்மா), நெல்லை க.பேரன் (வளைவுகளும் நேர்கோடுகளும்), புரட்சிபாலன் (உமையாள்புரத்து உமா), அப்பச்சி மகாலிங்கம் (கமலினி), மொழிவாணன் (யாருக்காக?), வி.கே.ரட்ணசபாபதி (புகசந்தி), வித்யா (உனக்காகவே வாழ்கிறேன்), கே.விஜயன் (விடிவுகால நட்சத்திரம்.), S. ஜோன்ராஜன் (போடியார் மாப்பிள்ளை.) ஆகியோர் தலா ஒரு நூலையும் வீரகேசரி பிரசுரங்களாகப் பெற்றிருந்தனர். இவர்களில் பலர் பின்னாளில் தமது படைப்புக்களால் விதந்து பேசப்பட்டவர்கள்.

இக்காலகட்டத்தில் முஸ்லிம் படைப்பாளர்கள் இலங்கையில் பரவலாக எழுதி வந்தபோதிலும், வை. அஹமத் (புதிய தலைமுறைகள்), அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது (பனி மலர்) ஆகிய இருவரும் மாத்திரமே தங்கள் படைப்பாக்கங்கள் வீரகேசரி வெளியீடுகளாகக் கண்டிருந்தனர்.

நாவல்களுக்கே முன்னுரிமை வழங்கப் பட்டிருந்த போதிலும், வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்த சிறுகதைத் தொகுதிகளாக டானியலின் 'உலகங்கள் வெல்லப்படுகின்றன', எஸ்.எம்.கார்மேகம் அவர்கள் தொகுத்திருந்த 'கதைக்கனிகள்' என்ற மலையக பரிசுச் சிறுகதைத் தொகுப்பு ஆகியவையே காணப்படுகின்றன. ஏ.பிரஹாம் T கோவூர் அவர்கள் எழுதிய மனக்கோலம், கோர இரவுகள் ஆகிய இரு உள்ளியல் துறை கட்டுரைத் தொகுதிகளையும் எஸ். என். தனரத்தினம் அவர்கள் தமிழாக்கம் செய்திருந்தார்.

மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாக கருணாசேன ஜயலத் சிங்களத்தில் எழுதிய இறைவன் வகுத்தவழி, நெஞ்சில் ஓர் இரகசியம் ஆகிய இரு நாவல்களையும் தம்பிஜயா தேவதாஸ் தமிழில் மொழிபெயர்த்திருந்தார். கிருஷ்ண சந்தர் உருது மொழியில் எழுதிய நான் சாகமாட்டேன் என்ற நாவலை செ.கதிரகாமநாதன் தமிழாக்கம் செய்திருந்தார். அவ்வகையில் மூன்று மொழிபெயர்ப்பு நூல்களை வீரகேசரி பிரசுரம் உள்வாங்கியுள்ளது.

வீரகேசரி பிரசுரமாக வெளிவந்த ஒரே ஒரு நாடகம் முல்லைமணி எழுதிய பண்டார வன்னியன்: வரலாற்று நாடகமாகும். இந்நாடக நூல் முதலில் பண்டாரவன்னியன் கழகத்தினரால் 1970இல் முதல் பதிப்பினைக் கண்டிருந்தது. விரிந்த வாசகர் உலகத்தைச் சென்றடையும் நோக்கில் மலிவு விலையில் வீரகேசரி வெளியீடாக அவர்களது பிரசுரத் தொடரில் ஆறாவது வெளியீடாக வெளியிடப்பட்டது.

எழுபதுகளில் பிரதேச மொழி வழக்கிற்கு படைப்பிலக்கியங்களினூடாக முக்கியத்துவம் கொடுத்ததில் வீரகேசரி பிரசுரங்களுக்கு முக்கிய பங்குள்ளது. கிழக்கிலங்கைப் பிரதேசத்திற்குரிய கதைப்புலத்தினைக் கொண்டவையாக நான் கெடமாட்டேன் (க.அருள் சுப்பிரமணியம்), பனிமலர் (அ.ஸ.அப்துஸ் ஸமது), புதிய தலைமுறைகள் (வை.அஹமத்), போடியார் மாப்பிள்ளை. (S. ஜோன்ராஜன்) ஆகிய நாவல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

வன்னிப் பிரதேசத்தைப் பின்னணியாகக் கொண்ட நாவல்களாக காட்டாறு (செங்கை ஆழியான்), குமாரபுரம் (அ.பால மனோகரன்), நிலக்கிளி (அ.பாலமனோகரன்), யுக சந்தி (வி. கே.ரட்சாபாதி) ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

யாழ்ப்பாணப் பிரதேசத்தினை பின்னணியாகக் கொண்ட குறிப்பிடத்தக்க நாவல்களாக இரவின் முடிவு, வாடைக்காற்று, பிரளயம் (செங்கை ஆழியான்), ஊமை உள்ளங்கள் (ஞானரதன்), கமலினி (அப்பச்சி மகாலிங்கம்), சீதா, செல்லும் வழி இருட்டு (சொக்கன்), நெருப்பு மல்லிகை (செம்பியன் செல்வன்), புதிய சுவடுகள் (தி.ஞானசேகரன்), போராளிகள் காத்திருக்கின்றனர். (கே.டானியல்), விடிவை நோக்கி (தெணியான்) ஆகிய நாவல்களைக் குறிப்பிடலாம்.

மலையகப் பிரதேசம் சார்ந்ததும் அம் மக்களின் வலிகளைப் பேசுவதுமான நாவல்களாக தெளிவத்தை ஜோசப்பின் காலங்கள் சாவதில்லை, தி.ஞானசேகரனின் குருதிமலை, கோகிலம் சுப்பையாவின் தூரத்துப் பச்சை, புலோலியூர் கசுதாசிவம் எழுதிய மூட்டத்தினுள்ளே, K.R.டேவிட் எழுதிய வரலாறு அவளைத் தோற்றுவிட்டது, கே.விஜயன் எழுதிய விடிவுகால நட்சத்திரம் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

வீரகேசரி பிரசுரங்களாக வெளிவந்திருந்த வரலாற்றுக் கற்பனை நாவல்களாக ரஜனி எழுதியிருந்த ஆஷா, மலைக்கன்னி, ஜீவஜோதி வ.அ.இராசரத்தினம் எழுதிய கிரௌஞ்சப் பறவைகள் ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம்.

ரஜனியின் தொடர்கதைகளாக வெளிவந்திருந்த மர்ம நாவல்களும் வீரகேசரி பிரசுரங்களாகப் பின்னாளில் வெளிவந்து 4000க்கும் அதிகமான பிரதிகள் விற்பனையாகியிருந்தன. கணையாழி, தாரிணி, நெஞ்சக் கனல், மைதிலி ஆகிய நாவல்களும், அருள் செல்வநாயகம் எழுதிய மர்ம மாளிகையும் இவ்விடத்தில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

தமிழகத்தின் மாத நாவல் பாரம்பரியத்தினை அடியொற்றி வீரகேசரி நிறுவனம், 1971 முதல் 1983வரை கட்டியெழுப்பியிருந்த நூல் வெளியீட்டு முயற்சியின் பயனாக 76 நூல்களை வெளியிட்டதுடன் தமது பணியை நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. 1973இல் ஜனமித்திரன் வெளியீடு என்ற பிறிதொரு பிரசுர வெளியைத் திறந்துவைத்து 1977 வரை 16 ஜனரஞ்சக நூல்களையும் அதனூடாக வெளியிட்டு வியாபார வெற்றியைக் கண்டார்கள். ஜனமித்திரன் வெளியீடுகளினூடாக அந்நிறுவனம் பெற்ற வருவாய், வீரகேசரி பிரசுரங்களின் தொடர் வருகைக்கு நிதிரீதியாக பெரும்பங்காற்றியிருந்தது.

ஜி.நேசன், ஷர்மிளா ஆகிய புனை பெயர்களில் எழுதிவந்த ஜி.நேசமணி, சாத்தானின் ஊழியர்கள், குஜராத் மோகினி, ஜமேலா, கறுப்புராஜா, அலிமாராணி, பட்லி, அன்பே என் ஆரயிரே, ஜினா, பாலைவனத்து ரோஜா, மர்ம மங்கை நார்தேவி ஆகிய 10 நாவல்களை ஜனமித்திரன் பிரசுரங்களாக எழுதிச் சாதனை புரிந்திருந்தார். ரஜனியின் ஜயந்தி, விதியின் வழியிலே, ஆகிய இரு நாவல்களும், ஜுனைதா ஷெரீப் எழுதிய அவன் ஒன்று நினைக்க என்ற நாவலும், கே.எஸ்.ஆனந்தனின் மர்மப் பெண் என்ற நாவலும் நவம் என்ற பெயரில் S.ஆறுமுகம் எழுதிய நிழல் மனிதன் என்ற நாவலும் ஜனமித்திரன் வெளியீடுகளாக இக்காலப்பகுதியில் வெளிவந்திருந்தன.

இலங்கையில் நடந்தேறிய 1977இன் தமிழினப் படுகொலை நிகழ்வுகளின்போது ஏற்பட்ட பாதிப்பு, வீரகேசரி நிறுவனத்தையும் விட்டுவைக்கவில்லை. அதுவே ஜனமித்திரன் வெளியீடுகளுக்கும் முற்றுப்புள்ளி வைத்தது. அதுபோல, 1983இல் நிகழ்ந்த பாரிய இனப்படுகொலை நிகழ்வுகளின் போதும் வீரகேசரி நிறுவனம் பாதிப்புக்குள்ளாகியது. அதன் பின்னர் வீரகேசரியும் தனது பிரசுரத்திட்டத்தை நிறுத்திக்கொண்டது.

இலங்கையில் தமிழ்ப் பதிப்புத்துறையின் வரலாற்றினை எழுத முனைபவர்கள், வீரகேசரி, ஜனமித்திரன் பிரசுரங்களைக் குறிப்பிடாமல் தமது ஆய்வுகளை நிறைவுசெய்யமுடியாது. அவ்வாறே ஈழத்தின் தமிழ் நாவல்துறைக்கு வீரகேசரி வழங்கிய பங்களிப்பினை எவரும் குறைத்து மதிப்பிட்டுவிடமுடியாது.

அந்தக் கடைத்தெருவின் ஜனசஞ்சாரம் சற்றே ஓயத்தொடங்கியது. கடலைக்காரனின் கடையில் பழுப்புமஞ்சள் நிறத்தில் மினுக்கு மினுக்கென்று எரிந்துகொண்டிருந்த பெற்றோமாக்ஸையும் அவன் இனி எந்நேரமும் அணைத்துவிட்டு வியாபாரத்தை முடித்துக்கொண்டு புறப்படலாம். பலகாலமாகவே கடலைக் கடைக்காரனுடன் ஒன்றிக்கொண்டு தொழில்செய்துவரும் ஜோசியனும் தன் நோட்டுக்களையும், கௌரி ஓடுகளையும், தனது பையுக்குள் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு புறப்படத் தயாராகையில்.....

பத்து நாள் ஷேவ் செய்யப்படாத தாடியைச் சொறிந்துகொண்டு ஒருவன் வந்து அவன் முன்னால் நின்றான்.

‘ஏதோ பெரிய பிரச்சனையுடன் வந்திருக்கிறான்போல..... பாவம்’ என்று ஜோசியன் அடிமனதில் அனுதாபப்பட்டாலும் கிடைக்கக்கூடிய சில்லறையின் மீதான அவன் நாட்டம் குறையவில்லை. முதலில் கொஞ்சம் ‘பிகு’பண்ணினான்.

“என்னப்பா தொழில் முடியற நேரத்தில வறியே..... இப்பபோயி நாளைக்குக் காலைலவா.....!”

“இல்லை.... நேக்கு இப்போ அவசரமா சேதி யொன்று தெரிஞ்சாகணும்.....”

கிராக்கி யாராவது வருகிறார்களா என்று விழித்துவிழித்துப் பார்த்தே கண்களில் அத்த பிரகாசம் ஏறியிருந்தாலும் ஜோசியன் அலட்சியமாகச் சொன்னான்:

“வெளக்கு வெளிச்சத்திலே கைநாடி அவ்ளோ வெளங்காதே.....”

“அனுபவப்பட்ட ஜோசியரு நீங்க..... என்னுடைய ரெண்டே ரெண்டு கேள்விக்கு மாத்ரம் பதிலு சொல்லிட்டு அப்புறமா வூட்டுக்கு போறது.....”

வந்தவனின் பதிலிலிருந்த கிண்டல் கலந்த கெடுபிடி ஜோசியனுக்கு எரிச்சலூட்டியது. ஏதும் விவகாரம் பண்ண வந்திருப்பானோ..... உசாரானான்.

“இப்போ நான் தொழிலை மூடிட்டன்”

ஜோசியன் நகர எத்தனிக்கவும் வந்தவன் அவன் சட்டையில் எட்டிப்பிடித்தான்.

“நீரெல்லாம் ஒரு ஜோசியரு.... இதுக்க ஜோதிடசிகாமணின்னு பட்டம்வேறு..... ஓய்காணும் ஒக்காரும்வேய் பத்து நிமிஷம்..... வெளிச்சத்துக்கு நான் இந்த மெழுகுதிரியை கொழுத்தி வைப்பனாம்..... அதுல நீர் கையைப் பார்த்து என் ரெண்டு கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதிலைச் சொல்நீர்.....”

“என்னால சரியான பதிலை சொல்ல முடியல்லேன்னா அஞ்ச ரூபாயைத் திருப்பிக் கொடுத்திற்றேன், சரியாகவே சொல்லிட்டேன்னுவையு..... என்னா தருவே எனக்கு நீயு.....?”-

“ஒவ்வொரு சரியான பதிலுக்கும் 100 ரூபாய் தருவேனாம்....”

ஒரு ஜம்ந்தாரின் பிரதாபத்தோடு தன் சட்டைப் பையிலிருந்து 100 ரூபாய் தாளொன்றை எடுத்து அவன் முன்னால் ஆட்டியபடி,

“ஜோசியத்தை ஆரம்பிக்கலாமா..?” என்றான்.

‘இந்த பேமானிய பயலோட இரண்டு கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதில்சொல்ல வைச்சிடு மகமாயி எனக்கு இரண்டு கிழமைக்கு அரிசி, பருப்பு, காய், கருவாட்டுக்குப் போதும்.....’ள ஜோசியன் கண்களை இறுகமுடி மகமாயியை யாசிக்கையில் வந்தவன் இன்னொரு மெழுகு திரியை ஏற்றிவைத்தான். அந்நேரம் வீதியால் சென்றுகொண்டிருந்த பாரவுந்துகளின் இரைச்சல்கள் கடந்து தேயவும் ஜோசியன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். முன்னிலும் பிரகாசமான ஒளியில் எதிரில் இருப்பவனின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான். மனதில் ஒரு பொன்மின்னல் தெறிக்கவும் அசுர தென்புண்டானது.

‘நீரெல்லாம் ஒரு ஜோசியரு’ என்றது இவன் தன்மானத்தைப் பெரிதும் சுட்டது. மனதுள் ஆக்ரோஷத்துடன் இப்போ ஜோசியன் பந்தயத்திற்கு தயாரானான். கன்வேஸ் துணியை விரித்து சம்மணமிட்டு உட்கார்ந்துகொண்டு அவனது கைரேகைகளை ஆராய்ந்தான்.

“இப்போது நீ ஒரு இக்கட்பான சூழ்நிலையில் அகப்பட்டுக்கொண்டு...”

“இந்த இக்கட்டுக் கதை, அடுப்புக்கட்டுக்கதை எல்லாம் வாணாம்.....உருப்படியாய் ஏதாவது சொல்லும்வே...”

“ஒரு பெண் உன்னுடைய வாழ்க்கையில் புகுந்துகொண்டு.....”

“பெண்ணுமில்ல..... ஒரு மண்ணுமில்ல”. இந்தப் பல்லவியையெல்லாம் விட்டிட்டு உருப்படியா ஏதாவது சொல்ல முடிஞ்சாப் பாரும்...”

அவனது அதிகார தோரணையிலான பேச்சில் தன் கௌரவமெல்லாம் உதிர்த்து போவதாகப்பட்டது ஜோசியனுக்கு. தன் மடியை அவிழ்த்து ஒரு கசங்கிய 5 ரூபாய் நோட்டை எடுத்து அவன் முன்வைத்து,

“இதோ என் ரூபாய்.....ஒண்ட இரண்டு கேள்வியையுஞ் சீக்கிரமே கேட்டுத்தொலை..... உனக்கு என் பதில்லே திருப்தியில்லென்னா இந்தப் பணத்தை எடுத்துட்டுப் போய்க்

கொண்டேயிரு..... நேக்கும் பொண்டாட்டி புள்ளங்க இருக்குதில்ல...”

“நீர் சரியான பதிலமட்டும் சொல்லிடீர்னா உம்மைப் பத்ரமா ரிக்ஷாவுல வூட்டுக்கு அனுப்பிவைக்கிற பொறுப்பு என்னோடது..... ஓகே...”

‘இந்த பேமானிய பயலோட இரண்டு கேள்விகளுக்கு மட்டும் பதில்சொல்ல வைச்சிடு மகமாயி எனக்கு இரண்டு கிழமைக்கு அரிசி, பருப்பு, காய், கருவாட்டுக்குப் போதும்.....’ ஜோசியன் கண்களை இறுகமுடி மகமாயியை யாசிக்கையில் வந்தவன் இன்னொரு மெழுகு திரியை ஏற்றிவைத்தான்.

அந்நேரம் வீதியால் சென்றுகொண்டிருந்த பாரவுந்துகளின் இரைச்சல்கள் கடந்து தேயவும் ஜோசியன் கண்களைத் திறந்து பார்த்தான். முன்னிலும் பிரகாசமான ஒளியில் எதிரில் இருப்பவனின் முகத்தைக் கூர்ந்து நோக்கினான். மனதில் ஒரு பொன்மின்னல் தெறிக்கவும் அசுர தென்புண்டானது.

“என்னதான் உனது முதலாவது கேள்வி யாக்கும்?”

உற்சாகம் பொங்கக் கேட்டான்.

“எனது இப்போதைய தேடலில் நான் வெற்றியடைவேனா?”

“இல்லை” சிறு இடைவெளிவிட்டு,

“ஒருபோதும் வெற்றியடைய மாட்டாய்”

என்றுவிட்டுக் கண்களை இறுக முடிக்கொண்டான்.

“என்ன தேடல் என்று கொஞ்சம் விபரமாச் சொன்னால் நல்லது.....”

மொட்டையா பதில் சொன்னா எப்பிடி.....?”

“சரி..... நீ உன் வயதையொத்த ஒரு ஆளைத் தேடித்திரியிறாய்..... இந்த டவுனுக்கு வந்த நோக்கமும் அதுதான்.”

எதிரில் இருந்தவன் ஆச்சரியத்தால் வாயைப் பிளந்தான். இரண்டு நிமிட மௌனத்தின்பின் உணர்வுப் பிரவாகத்தில் கைவிரல்கள் இன்னமும் நடுங்கத் தன்வேட்டுப் பொக்கற்றிலிருந்து 100 ரூபாய் நோட்டொன்றை எடுத்துப் பயபக்தியுடன் அவன் முன்பாக வைத்தான்.

ஜோசியன் கீட்கண்ணைக் கொஞ்சமாகத் திறந்து நோட்டைப் பார்த்துவிட்டு சடுதியில் மீண்டும் முடிக்கொண்டான்.

“ஜோசியரு தயவுபண்ணி இன்னுங்கொஞ்சம் விபரங்கள் சொல்லணும்.....”

“அது உனது இரண்டாவது கேள்வியாக்கும்.....”

“ஒரு முறை கிறிஸ்து ஒன்று உனது உடலில் பாய்ந்திருக்கவேண்டுமே..?”

இப்போது வந்தவனுக்கு உதடுகள் துடித்து கண்கள் பனித்தன. தன் ஷேர்ட்டின் பொத்தான்களைத் திறந்து மார்பில் கத்தி பாய்ந்த காயத்தின் வடுவைக் காட்டினான். மீண்டுமொரு 100 ரூபாய் நோட்டை எடுத்து ஜோசியன் முன்னால் வைத்துவிட்டு

“ஜோசியரையா அருள்கூர்ந்து இன்னும் எனக்கு ஏதாவது சொல்லணும்..” என்றான் கைளைக்கட்டிப் பவ்யமாய்.

“அதெல்லாம் சரிவராது..... நம்ப கொண்டிசன் என்னா..... ரெண்டு கேள்வி தானே..... ஆளைவிடு.”

ஜோசியனுக்கு உண்மையில் அவன் சட்டையைப் பிடித்துக்கொண்டு ‘நீயும் ஒரு ஜோசியனா’ என்று கேட்டதின் வெப்பியாரம் உள்ளார இன்னும் தணியவில்லை.

வந்தவன் இன்னுமொரு 100 ரூபாய் நோட்டை எடுத்து ஜோசியனின் காலடியில் வைத்துவிட்டு “நீங்கள் பெரியவர் அப்படியெல்லாம் சொல்லப்படாது..... நான் ஏதும் தப்பு பண்ணியிருந்தா..... பெரிய மனசு பண்ணி மன்னிச்சு இந்தப் பாவிக்கு ஒரு வழிகாட்டணும்.....” என்று இரந்துநின்றான்.

சற்றே முன்கோபியாக இருந்தாலும் “ஏன்யா உன் தொப்புள்கொடி இன்னும் வெட்டுப் படேல்லை?” என்றால் உடனே வேஷ்டியை அவிழ்த்துப் பார்க்கக்கூடிய ஆசாமியாக எதிராள் இருந்ததும் ஜோசியனுக்கு வசதியாக இருந்தது.

மேலும் சுளையாக 100 ரூபாய் நோட்டைப் பார்த்ததும் ஜோசியனுக்குள் சந்தோஷம் குதிகொண்டது.

தான் மனம் இரங்குபவன்போல அவனைப் பார்த்துக்கொண்டு நோட்டுக்களைச் சுருட்டித் தன்பொக்கற்றினுள் திணித்துக் கொண்டே சொன்னான்:

“பின் நீ ஒரு கிணத்திற்குள் உருட்டி வீழ்த்தப்பட்டாய்..... யாரோ வழிப்போக்கர் உன்னைக் காப்பாத்தியிருக்கவேணும்”

“என்னை அக்கதிக்காளாக்கிய ராஸ்க்கலை நான் எப்போது கண்டுபிடிப்பேன் சுவாமி.....?”

ரெளத்திரத்தில் முஷ்டியை மடக்கியபடி கேட்டான். ஜோசியன் அமைதியாகச் சொன்னான்.

“மறு பிறவியில்”

“புரியல்லயே.....”

“அவன் நாலுமாதமுன்னதான் வடக்க ஒரு லாரி ஆக்ஸிடென்டிடல் போயிட்டான். நீயும் உன் தேடலை அதுக்குமுன்ன ஆரம்பிச்சிருக்கணும்..”

இனிமேலைக்கு சந்திப்பெல்லாம் சாத்யமே இல்லை.....-

ஜோசியன் தன் விபூதிப் பொட்டலத்தை அவிழ்த்து கொஞ்சம் விபூதியைக்கிள்ளி அவன் உள்ளங்கையில் போட்டு

“இதை நெத்தியில் இட்டுக்கிட்டு வடகிழக்கா உன்னாரைப் பார்த்துபோ....” என்றான்.

விபூதியைப் பக்தியுடன் தரித்தவன் கண்கள் மெழுவர்த்தி ஒளியில் மின்ன சொன்னான்

- அந்த அயோக்கியப் பயல் என்னிடமிருந்து தான் தப்பிவிட்டாலும் கடவுள் அவனுக்குரிய தண்டனையை வழங்கிவிட்டார் பார்த்தீங்களா.....?-

“ஆமாமா.... அரசன் அன்றறுப்பான், தெய்வம் நின்றறுக்கும்... அவன் தலை லாரியில் அரைஞ்சே போச்சு.....”

ஜோசியனை றிக்ஷாவில் ஏற்றிவிட்டு வணங்கி விடைபெற்றவன் இருளில் மறைந்தான்.

ஜோசியன் வீடுசேர ஜாமமாகியது. மனைவி தாமதத்திற்கு விளக்கங் கோரினாள். “அதெல்லாம் பிறகு பேசலாம்” இந்தாவென்று இப் பணம் முழுவதையும் எண்ணிப்பார்” என்று அவளிடம் கொடுத்துவிட்டுப் பின்கட்டுக்குப் போனான்.

“ஏதுங்க இவ்ளோ பணம்.....” என்று வாயைப் பிளந்தவள்தான் அவன் கால்முகம் அலம்பிக்கொண்டு வரும்வரையில் பிளந்த படியே நின்றான்.

“ஏதும் கடன்கிடன் வாங்கலையே...?”

அவன் கண்களை நேராகப் பார்த்தான்.

“என்ன கடனா..... நானா..... அவ்ளோவும், இன்னிக்கே உழைத்ததாக்கும்.....”

தன்முன் மண்டையைச் சுட்டுவிரல்களால் பெருமிதத்துடன் தட்டிக்காட்டினான், எல்லாம் தன்புத்திசாலித் தனத்தால்தான் என்ற அர்த்தத்தில்.

“இன்னுங் கொஞ்சம் பிய்த்திருப்பேன் பாவம் பயல் ஊர்போய்ச்சேரட்டும் என்று விட்டிட்டேன்.....”

“என்ன ஸொல்றீங்க” நெசமாலும் ஓங்க சாமத்தியத்தில்தான் சம்பாதிச்சீங்களா?”

“அந்த அளவுக்கு இன்னிக்கு மூளய பயன்படுத்தியிருக்கேன்னா பார்த்துக்கேயன்”

“அதுதானே இன்னைக்கு ஓங்க மூஞ்சியில இத்தன யோசனரேகைகள் ஓடறதானு பார்த்தன்..... ஆனா வழக்கமான ஏதோ ஒண்ணு மிஸ் பண்ணாப்பலயுமிருக்கே.....?”

“ஒண்ணுமில்லையே நான் எப்பவும் போலத்தானிருக்கேன்டி செல்லம்.”

அவளைச் செல்லமாய் இடுப்பில் கிள்ளினான்.

சாப்பாடானதும் வெளித்திண்ணையில் பாயைவிரித்து உட்கார்ந்திருந்தவனுக்கு வெற்றிலையை மடித்துக் கொடுத்துபடி கேட்டான்.

“என்னாங்க அப்பி பலமானயோசன..... எதையோ எங்கிட்ட மறைக்கிறீயளா.....?”

வெற்றிலையை வாங்கி அதை வாயுள் அதக்கிக்கொண்டே சொன்னான்.

“ரொம்பக் காலமா..... என் தலையை அழுத்திக்கிட்டிருந்த பெருஞ்சமையொண்ணு இன்னிக்கு என்னைவிட்டே இறங்கிட்டுது தெரியுமோ....?”

“ஒரு மண்ணும் புரியல..... சித்த வெவரமா சொல்றது....?”

“நான் அவனைக் கொண்டிடேன்னுதான் அப்போதிருந்து நெனச்சுக்கிட்டிருந்திருக்கேன்.....”

(பலமாக கெக்கலித்துச் சிரிக்கிறான்)

“இன்னிக்குப் பார்த்தால் சாட்சாத் அந்த நாதாரிப்பயலே ஏங்கிட்ட வந்து கையைக்காமித்து ஜோசியங் கேட்கறான்னா.....”

“என்ன கொலை பண்ணப் பார்த்தீங்களா.....!”

“கேட்டுக்கோ.....நான் எங்கிராமத்தைவிட்டே வெளியேறி இங்க பட்டணத்திலே குடியேற நேர்ந்ததும் ஒன்னயக்..... கண்ணாலம் பண்ணிக்க வந்ததெல்லாம் அதனால்தான்....”

அவள் ஜோசியனை மிரளமிரள ஏதோ வேற்றானைப் பார்ப்பதுபோலப் பார்த்தாள்.

“இளமை முறுக்காக இருந்தப்போ ஒருநாள் கிராமத்தில ரெண்டுபேரும் சேர்ந்து குடிச்சோம்..... டுபுல்லா ஏத்திக்கிட்டு சூதாடப் போனமா..... நான் அசந்திருந்தப்போ அவன் ஏன்ட நாப்பது ரூபா பணத்தைத் திருடிட்டான். அதில ஏற்பட்ட தகராறில் எமக்குள்ள கைகலப்பு ஏற்பட்டிடிச்சு..... ஒரு கிறீஸ் கத்தியினால நான் அவனைக்கீறி.....ம்ம்..... போகட்டும் எல்லாம் பழையகதை..... இப்போ எனக்குத் தூக்கம்வற்றது.....”

திண்ணையில் வாகாகத் தன் முழுஉடம்பையும் நீட்டிப்படுத்தான்.

பின் நிம்மதியான குறட்டை ஒலிகேட்டது.

○ ○ ○

சமுத்திரங்களின் ஆழத்தில்
மணலினுள்
புதையுண்டு கிடக்கும் சிப்பிக்குள்
நான் உறங்குகிறேன்

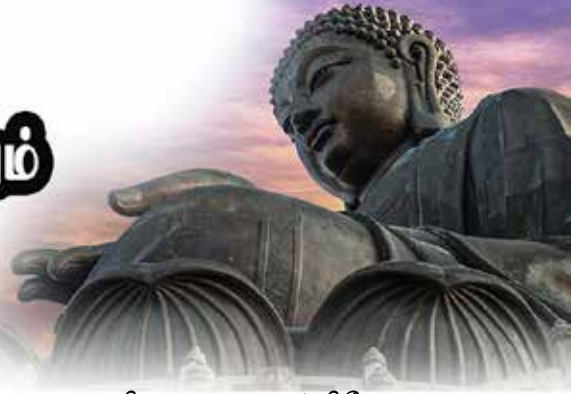
கனவிற்கும்
வாழ்விற்கும் இடையேயான
யதார்த்தங்களின் பரிணாமம்
பிரமாண்டமாகி
பிரமிப்பூட்டும் பயத்தில்
உயிர்ச்சதையாய் என்கனவுகள்
சிப்பிக்குள் உறங்கிக்கொண்டிருக்கின்றன

**பிரமாண்டங்களின்
பயமுறுத்தல்!**

சு.கருணாநிதி (பிராமிஸ்)

சமுத்திரங்களின் உயிரிகளோடும்
சகவாசமற்றுப்போய்
சிப்பிதானும் தன்பாடுமாய்
புதையுண்டு
மகிழ்ந்திருக்கின்றது
தன் கனவுகளோடு!

பௌத்தம் எவ்வாறு இந்திய கண்டத்தினின்றும் வெளியேறியது?

Malraux என்ற பிரெஞ்சு அறிஞர் இந்திய பண்டைய நாகரிகத்திலே மோகங்கொண்டு அவற்றை ஆராய்ந்தவர். அவர் இந்தியாவின் முதல் பிரதமரான நேருவிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்டிருந்தார். “பௌத்தமும் அதன் சிந்தனையும் போற்றப்பட வேண்டிய இந்தியாவின் ஒப்பற்ற தத்துவார்த்த சிந்தனை. இந்துமதம் இந்தக் கௌதமரின் சிந்தனையை இந்திய உபகண்டத்தின் நின்று வெளியேற்றிவிட்டது. அல்லது முழுமையாக உறிஞ்சிவிட்டது. அது எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாது நடந்தது. அது எவ்வாறு நடந்தது?”. இந்தக் கேள்வி நேருவிற்கு மட்டும் முக்கியமானது அல்ல. எமது சிந்தனையையும் தூண்டுவது. இதற்கு விடை காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

சிறந்த உலகை ஏற்படுத்துவதற்காக அந்த எதிர்கால உலகுக்கு ஒரு முன்மாதிரியாக கௌதமர் பௌத்த சங்கத்தை தோற்றுவித்தார். சாதி சமய வேற்றுமை இல்லாத உலகம், உயர்வு தாழ்வு அற்ற உலகம் இது. அங்கு யாவருக்கும் சம உரிமையுண்டு, பிக்குகள் சங்கத்திலே பறையன், பிராமணன் என்ற வேறுபாடு கிடையாது. பிறப்பினால் எவரும் உயர்ந்தவர் தாழ்ந்தவர் என்ற கருத்திற்கு இங்கு இடமே கிடையாது. சங்கத்தில் பிக்குவாக சேர்ந்தபின் எந்தக் குலத்தில் இருந்து வந்தாலும் சம அந்தஸ்த்துடன் வாழ்ந்தனர். சாதி அடிப்படையில் அமைந்த சமுதாயத்திற்கு இது ஒரு சவாலாக அமைந்தது.

பிறப்பினால் ஒருவரின் சாதியை நிர்ணயித்து அவனைத் தாழ்த்திவைத்து வேலை வாங்குவது இலகுவான காரியம். சமூகத்தில் உயர்மட்டத்திலே வாழ்ந்து வருபவருக்கு சாதி அற்ற சமுதாயம் ஒரு பயமுறுத்தலாக அமைந்தது.

மனித சமுதாயத்திலே ஒருசாராரை அடக்கி ஒடுக்கி வேலை வாங்குவதை இன்று வரை காண்கிறோம். இலங்கையில்தேயிலைத் தோட்டம் அமைத்த ஆங்கிலேயர், தோட்ட வேலைக்கு இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளரை வரவழைத்து வேலை வாங்கியதை நாம் அறிவோம். இந்தத் தொழிலாளர் மிகமிகக் குறைந்த வசதியும் அற்ற நிலையில் வாழ்ந்தனர். அதற்கும் மேலாக அவர்கள் ஒரு அடிமைநிலை வாழ்வே வாழ்ந்தனர் என்றால் மிகையாகாது.

நாட்டியகலாநிதி
கார்த்திகா கணேசர்

அதேபோன்றுதான் கரும்புத் தோட்டங்களிலே வேலைசெய்வதற்காக இந்தியத் தொழிலாளர்கள் பிஜி தீவுக்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டனர். அங்கு நடந்த கொடுமையைக் கேள்வியுற்ற பாரதி, அந்த வேதனைகள் பலரும் அறியும், உணரும் வண்ணம் பாட்டாக வடித்தான். இவற்றில் இருந்து நாம் அறிவதென்ன, பெரும் மூலதனம் போட்ட தொழிலுக்கு மனித உழைப்பு வேண்டியிருந்தது. மூலதனம் போட்டவன் நிறைந்த ஆதாயம் பெறுவதற்காக வேலைசெய்யும் தொழிலாளிகளுக்கு மிகமிகக் குறைந்த ஊதியமே கொடுத்தான்.

இதுபோன்ற ஒரு நிலைதான் எமது சாதி அடிப்படையில் அமைந்த சமூகத்திலும் நிலவியது. சாதி அடிப்படையில் அமையும் சமூகம் கௌதமரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட சங்கங்களில் நடத்தப்பட்ட பிரசங்கங்களால் ஆட்டம் கண்டது. பிராமணனும் பறையனும் சமம் பிறப்பால் யாரும் தாழ்ந்தவர் அல்லர் என்பது

சமுதாய பொருளாதார அமைப்பையே மாற்றி விடுவதாக அமைந்தது. இது வல்லரசுகளையும் ஆட்டம் காணவைத்தது.

பௌத்தமத பிரசாரங்களில் இருந்து மக்களை திசைதிருப்ப பல முயற்சிகள் நடந்தன. பேரரசுகள் பெரிய செலவுசெய்து பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்தின. அங்கு மறுபிறப்புப் பற்றியும் இப்பிறவியில் நன்மை செய்தவன் மறுபிறப்பில் உயர் நிலையடைவான், உயிர் உடலை விட்டு வேறு உடலைப் போய்ச்சேரும் என்ற தத்துவங்களெல்லாம் பேசப்பட்டது. இறைவனைப் பிரீதி செய்ய வேள்விகள் முதலியன நடாத்தப்பட்டன. உண்மையில் முக்தி அடைவது பிரம்மத்தை அடைவதே. இந்த அருபமான பிரம்மத்தை அடைய பலபல பிறப்புக்கள் பிறக்க வேண்டும். இதுவே மனிதனாகப் பிறந்ததன் பாக்கியம். இவற்றைப் பெரும் செலவில் ஏற்பாடு செய்தவர்களே அரசர்கள்தான். அரசன் இப்பிறப்பில் போகத்தை அனுபவிப்பது முற்பிறப்பு புண்ணியமே எனக் கூறாமல் கூறப்பட்டது.

பௌத்த, சமண, செல்வாக்கு மக்களிடையே வாழ்ந்த காலத்திலேதான், இந்துக் கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. மக்களை தம்பால் இழுக்கும் கலை அழகுடன் ஆன கோயில்கள் கட்டப்பட்டன. இந்தக் கோயில்களிலே மூன்று காலப் பூஜை மட்டும் நடைபெறவில்லை. இவை ஒரு கலா மண்டபங்களாக அமைந்தன. நாதஸ்வர வாத்தியம் முழங்க, ஓதுவார் தேவாரங்களை ஓத, நர்த்தகிகள் நடனம் புரிய தன்னிகர் அற்ற கலைக்கூடமாக விளங்கியது கோயில்.

அதற்கு மேலும் கோயில்கள் வங்கிகளாகவும் இயங்கின. மக்களிடம் பணத்தைப் பெற்று அதற்கு வட்டியும் கொடுத்தது. பண வசதியற்ற வருக்கு பணம் கடனாகவும் கொடுத்து வட்டியும் வாங்கியது. மக்களின் வாழ்வில் பல பங்களிப்பை கோயில்கள் செய்துள்ளன. மொத்தத்திலே அரசன் கோயில் மூலம் தனது ஆட்சியை நடாத்தினான்.

கோயில்களோ மக்களுக்கு பணம் கொடுக்கும் அளவுக்கு வலுவுடைய ஸ்தாபனமாக அமைந்தது. ஆனால் பௌத்தமத பிக்குகளோ மக்கள் கொடுக்கும் தானத்தில் வாழவேண்டும் என்ற கோட்பாட்டுடன் வாழ்பவர்கள். பௌத்தம் சென்ற இடம் எல்லாம் வேர் ஊன்றி செழித்து வளர்ந்தது. அதற்கு ஒரு காரணம் அங்கு சாதி

அடிப்படை கொண்ட ஒரு சமூக அமைப்பு இருக்கவில்லை. ஆனால் கௌதமர் தோன்றி தனது சிந்தனையைப் பரப்பிய இந்தியப் பெருங் கண்டத்திலே அது நிலைத்து நிற்கவில்லை. அல்லது எந்த ஆர்பாட்டமும் இன்றி இந்து சமயத்தினால் உள்ளே உறிஞ்சப்பட்டுவிட்டது.

பௌத்த சிந்தனை, வளர்ந்துவரும் அரசுக்கு என்றுமே ஒரு பயமுறுத்தலாகவே அமைந்தது. பேரரசுகள் சாதி அற்ற சமூகத்தை விரும்பவில்லை. அதற்கும் அவர்கள் ஒரு தந்திரோபாயத்தைக் கையாண்டனர். இந்து மதத்தை ஆதரிப்பது போலவே தாம் பௌத்தத்தையும் ஆதரிப்பதாக வேஷம் போட்டு, பௌத்த சங்கங்களுக்கு அளப்பரிய செல்வத்தைக் கொடுத்தார்கள். புத்தர் பெருமானின் உபதேசப்படி பிக்குகள் உடுத்துவதற்கு மூன்று உடைகள், மண்ணால் செய்யப்பட்ட பிக்குஷா பாத்திரம், ஊசி தண்ணீர் பாத்திரம், வரக்கத்தி, இடுப்புக்கச்சை இவை தவிர வேறு ஒன்றும் உடைமையாகக் கொள்ளக் கூடாது. ஆனால் இவற்றின்பின் சங்கம் பண்பலம் படைத்த ஸ்தாபனம் ஆகியது. மக்கள் நாளாவட்டம் கொடுக்கும் உணவை உண்டு தமது மதத்தைப் பரப்பவேண்டிய பிக்குகள் பணத்தில் மிதந்தனர். அவர்கள் சிந்தனையிலும் மாற்றம் ஏற்பட்டது. சங்கம் இரண்டாகப் பிரிந்தது. அவை **தேரவாத பௌத்த மதம், மகாயான பௌத்தமதம்** எனவாயிற்று.

மகாயான பௌத்தம் தமது சிந்தனையை எந்த ஒரு உயர் நிலைக்கும் எடுத்துச் செல்லவில்லை. மாறாக இந்து மதத்துடன் சங்கமமாயிற்று. இந்துமதம் கௌதமரை விஷ்ணுவின் அவதாரம் எனவும் ஏற்றுக் கொண்டது. இங்கு நாம் பௌத்தம் தனித் தன்மையை இழப்பதைக் காண்கிறோம். சங்கங்கள் செல்வச் செழிப்பும் பெற்றன. அவர்கள் சிந்தனை கௌதமரின் சிந்தனைக்கு நேர்மாறாக அமைந்தது. வேறுபட்ட பூஜை வணக்கம் அனுட்டிக்கப்பட்டது. மொத்தத்தில் கௌதமரின் சிந்தனைக்கு நேர்மாறாக அமைந்து மூட நம்பிக்கை குடிகொண்டது. மொத்தத்தில் கௌதமரின் போதனைகள் மறைக்கப்பட்டன என வரலாற்றாசிரியர் Rhys Davids கூறுகிறார்.

புத்தம் சரணம் கச்சாமி - புத்தம் அறிவை வணங்கு, சங்கம் கரணம் கச்சாமி - சங்கத்தை மதித்து நட, தர்மம் சரணம் கச்சாமி - தர்மத்தைப்

போற்று. மகாயான பௌத்தர்கள் புத்தம் - அறிவை இழந்தனர். சங்கத்தில் செல்வத்தை பெருக்கினர். புத்ததர்மத்தை மறந்தனர்.

மாறாக தேரவாத பௌத்தம், கௌதமரின் போதனைகளை மறக்கவில்லை. ஆனால் இவர்கள் சிறுபான்மையினரே. இலங்கை தேரவாத பௌத்த மதத்தை போற்றுவது. எமது பௌத்தமத நண்பர் இறந்துவிட்டார். அவர் உடல் தகனம் பண்ணப்பட்ட மாலை புத்த பிக்கு வந்து வீட்டிலே பிரித் ஒதி அதன் பின் பிரசங்கம் செய்தார். மறைந்தவர் திரும்பப் பிறப்பார் என்ற எண்ணம் எல்லாம் எமது கௌதமரின் போதனையில் கிடையாது. அவர் நினைவுகளே எம்முடன் வாழும் என்றார். மகாயான பௌத்தமோ கௌதமரின் முற்பிறப்பு என்றெல்லாம் கதை புனைந்தனர்.

பௌத்தத்தையும் சமணத்தையும் எதிர்த்துப் போராடக் கட்டப்பட்ட இந்துக் கோயில்களிலே, அதுவரை ஆண்களின் இன்பத்துக்காக ஆடிய கணிகையர், இறைவனை மறந்து தேவதாசிகளாயினர். அவர்கள் மதுர பக்தியென்ற கருத்தில் இறைமேல் காதல் பாடல்களைப் பாடி அபிநயித்தனர். ஜீவாத்மாவாகிய மக்கள் பரமாத்மாவாகிய இறைமேல் கொள்ளும் காதலே இது. இதுவே பொதுமக்களுக்கு கண்ணுக்கு விருந்தாயிற்று. பௌத்த சங்கங்களின் பிரசங்கங்களைக் கேட்பதை விடுத்து மக்கள் கவனம் கோயில்கள் பால் திசை திருப்பப்பட்டது.

பௌத்தமும் அதன் சிந்தனையும் போற்றப்பட வேண்டிய ஒப்பற்ற தத்துவார்த்த சிந்தனை. இந்து மதம் இந்தக் கௌதமரின் சிந்தனையை இந்திய உபகண்டத்தின் நின்றும் வெளியேற்றிவிட்டது. அது எந்தவித ஆர்ப்பாட்டமும் இல்லாது நடந்தது.

உலகின் பல பாகங்களிலும் மதப் போராட்டங்கள் இரத்தக் களரியிலேயே முடிவடைந்தன. ஆனால் இந்தியாவிலே எந்த லலித கலைகளை பௌத்தம் வெறுத்ததோ அதையே ஆயுதமாக்கியது இந்துமதம். வாள்கொண்டு போர்புரியாது வேல்விழி மாதரை வைத்தே ஒரு சமூகப்புரட்சி நடந்தேறியது; பௌத்தம் வெளியேறியது.

○ ○ ○

அத்துமீறல்

அடர்ந்த கானகங்களுக்குள் நிலவும்
அந்தகாரத்தை ... அமைதியை ...

அச்சுறுத்தல்களை
அவற்றுள் நுழைவனாலேயே
நுகர முடிகிறது

அடர்ந்த கானகங்கள்
சில சமயங்களில் உறங்குகின்றன
இன்னும் ... சில சமயங்களில்
விழித்துக்கொள்கின்றன

இச் சாதக பாதகங்களுக்கு மத்தியில்

அங்கு வாழ் உயிரினங்களின்
நடக்கும் நடையும்
பாயும் பாய்ச்சலும்
பார்க்கும் பார்வையும்
ஓரும் ஓட்டமும்
பாரும் கீதமும்
ஆடும் ஆட்டமும்
சொல்கின்றன பல கதைகளை

ஈவிர்க்கம் இல்லாத மனிதன்
அந்தக் கானகங்களுக்குள் நுழைந்து

அங்கிருக்கும்
காய்களையும் கனிகளையும்
அதன் நிழலையும் எழிலையும்
இழுத்துப் பறித்து
தனதாக்கிக் கொள்வது போல்
கானகம் சொல்லும் கதைகளையும்

எடுத்து வந்து
பதித்துப் பாதுகாத்து
தனதாக்கி மகிழ்கிறான்
சந்ததிகளுக்கும் உரிமை கொண்டாடி!

— உ. ந்சார்

சிறுகதை

ஸ்ரீரஞ்சனி
(கண்டா)

சருகுகள் சரசரத்திருந்த தரையை நிரமலமற்ற வெண்மையாக்குவேன் எனக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டதுபோலத் தொடர்ந்து பனி கொட்டிக் கொண்டிருந்தது. உண்மையிலேயே இப்படிப் பனியில் நனைந்திருந்தால், “புது வெள்ளைமழை இங்கு பொழிகின்றது, இந்தக் கொள்ளைநிலா உடல் நனைகின்றது,

இங்கு சொல்லாத இடம்கூடக் குளிர்கின்றது,” எனச் சந்தோஷமாக அரவிந்தசாமியும் மதுபாலாவும் ஆடிப்பாடியிருக்க முடியுமா? இந்தப் பனிக்குளிரை அனுபவித்திருந்தால் அந்த வரிகளை கவிஞர் வைரமுத்து நினைத்துக்கூடப் பார்த்திருப்பாரா என அவள் நினைத்துக்கொண்டாள்.

கையுறைகளை ஊடறுத்து நரம்புகளைச் சீண்டிய அந்தக் குளிரில் அவளின் விரல்கள் ஜில்லிட்டன. கைகளை ஜக்கற் பொக்கற்றுக்குள் வைத்துக்கொண்டு நடக்கலாமென்றாலும் முடியவில்லை, குவிந்திருந்த பனிக்குள் புதைந்து கொண்டிருந்த காலடிகளை மேலெடுப்பதற்குப் பெரிதாகப் பிரயத்தனம் வேறு செய்யவேண்டியிருந்தது. விழுந்துபோய் விடுவேனோ என்ற பயம் அவளைப் பற்றிக் கொண்டது. ஜக்கற்றுக்குள் கைகளை வைப்பதும் எடுப்பதுமாக, பார்த்துப்பார்த்து அடிமேல் அடிவைத்து அவள் மெதுவாக நடந்தாள்.

எதிர்த்திசையில் வேகமாக வீசிக்கொண்டிருந்த காற்று, அவளின் முகத்திலும் பனியை வீசி அழகுபார்த்தது. பார்வைப் புலத்தை மங்கலாக்கிக் கொண்டிருந்த நீர்த்திவலைகளுடன் போராடிக் கொண்டிருந்தவளைக் கடந்துசென்ற பெரிய வான் ஒன்று குவிந்திருந்த பனியை அவளின் மீதும் வீசியிறைத்து அகன்றது.

வாகனத் தரிப்பிடத்திலிருந்து ஓஷாவோ ஆஸ்பத்திரியின் அந்தப் புற்றுநோய்ப் பிரிவை அடைவதற்கிடையில் அவளுக்குப் போதும் போதுமென்றாகிவிட்டது. மூக்கால் தண்ணீர் ஓடியது. கண்களிலிருந்து கண்ணீர் வழிந்தது.

வாஞ்சையுடன் கைநீட்டி வாவென அழைப்பதுபோலத் தானாகத் திறந்து வழிவிட்ட இரட்டைக் கதவுகளின் ஊடாக ஆஸ்பத்திரியின் உள்ளே கால்வைத்தவளை அந்த இடத்தின் உஷ்ணம் ஆதரவுடன் வருடிக்கொடுத்தது. ஒரு நிமிடம் அங்கு நின்று தன்னை ஆசுவாசப் படுத்திக்கொண்டவள், பனியில் தோய்ந்து போயிருந்த பாதுகாப்புக் கவசங்களை, கையுறைகள், தொப்பி, ஸ்காவ் என ஒவ்வொன்றாகக் கழற்றி தனது கைப்பையினுள் அடக்கிக்கொண்டாள். பின்னர் கால்களை நிலத்தில் தட்டி பூட்ஸ்களில் ஓட்டியிருந்த பனியை அகற்றியபடி, பிந்திப்போகக் கூடாதே என்றபதை பதைப்புடன் வரவேற்பாளரை நோக்கி அவசரமாக நடந்தாள்.

பெயரைப் பதிந்த பின்னர் அங்கிருந்த இருக்கையொன்றில் அவள் அமர்ந்து கொண்டாள். அந்தக் காத்திருப்பு அறை வேறுபட்ட வயதினர்களால் நிறைந்து வழிந்துகொண்டிருந்தது.

“வளைந்து வரல் இளமுலை ரெழுங்கப், பல்ஊழ்

வ்ளங்குதொடி முன்கை வளைந்துபுறம் சுற்று,

நன்மார்பு அடைதலன் இனிது ஆகின்றே”

**“நாலைஞ்சு வருஷமா
கட்டிஇருக்கெண்டு மெமோக்ராம்
செய்துகொண்டிருந்தனான்,
இப்ப உண்மைமயலேயே கான்சர்
வந்த்டுதாம்,
சர்யான பயமாய்ருக்கு!”
கண்கலங்கி அவள் கூர்னாள்.**

**“ஓ டியர்! வாறதை நாங்கள்
ஏற்கத்தானே வேணும், பெர்சா
யோச்யாதை, முடிஞ்சவரைக்கும்
இயற்கைமயலை உன்னை
மறக்கப்பார். அதைத்தான் நான்
செய்யிறேன். இந்தா பார், இதுதான்
என்னை சமர்தோட்டம், இன் அடுத்த
சமர் வரும்வரைக்கும் ரொச்தான
என்னை பொழுது போக்கு,”
என்றபடி பூனை ஒன்றை அவள்
கட்டியணைத்தபடி யிருக்கும்
படமொன்றை லீசா அவளுக்குக்
காட்டினாள். லீசாவின் குரல்
பெரும்பதம் நிறைந்திருந்தது.
அவளின் கண்கள் ஒளிர்ந்தன.**

அகநானூற்றில் தலைவி ஒருத்தி அப்படிக்கூறுவதாக எம்.ஏ. தமிழ்ப்படித்தபோது அவள் கற்றிருந்தாள். அவ்வாறே, சீவனின் முதுகை ஒருகையால் இறுக அணைத்தபடி, அவளின் முலைகள் அமுங்கும்படி அவளின் பரந்த மார்பில் ஒடுங்கிக் கிடந்தபோது அவளுக்குக் கிடைத்திருந்த அந்த இன்பம்தான் எந்தநேரமும் அவளின் நினைவுகளை இப்போது ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்தது.

* * * *

“துளசி, நீ சாமத்தியப் பட்டிடாய் பிள்ளை, எழும்பு, எழும்பி உடுப்பை மாத்து!”

அன்று அம்மா அவளை அப்படித்தான் அவசரமாக எழுப்பினாள். எப்படி அவ்வளவு இரத்தத்துடன் நித்திரைகொண்டேன் என அவள்

வியந்துபோகும்படிக்கு உள்ளாடை முழுவதும் ஒரே இரத்தமாக இருந்தது.

சாமத்தியம் என்றால் என்னவென்றும் அந்தப் பதினொரு வயதில் அவளுக்கு விளங்கவில்லை. ஆனால், கழி, பால்பிட்டு, குண்டுத்தோசை, முட்டைக் கோப்பி என அவளுக்குப் பிடித்த சாப்பாடுகள் சாப்பிடக்கிடைத்ததில் சந்தோஷமாக இருந்தது. ஒரு வேலையும் செய்யாமல் கதைப் புத்தகங்கள் வாசித்துக்கொண்டு சுமமா படுத்துக் கிடந்ததும் அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது.

பதினொருநாள் முடிய பள்ளிக்கூடம் போகவென வெளிக்கிட்டபோது ஒரு மார்புக் கச்சையை அவளிடம் கொடுத்த அம்மா, “நீ பெரிசாகப் போறாய் என்று தெரிஞ்சு வாங்கி வைச்சனான்,” என்றா. அதைப் போட்டுக் கொண்டு பள்ளிக்கூடம் போனபோது அவளுக்குள் உள்ளூர வெட்கமாக இருந்தது. ஏதோ ஒரு மாறுதலை அவள் தனக்குள் உணர்ந்தாள்.

பின்னர் தாங்கமுடியாத வயிற்று வலியுடனான மாதவிடாய்க் காலங்கள் அவளை இம்சித்தபோது ஏனடா பெண்ணாகப் பிறந்தேன் என அவள் அழுதாள். இருப்பினும் பருவமடைந்தபின் தான் மேலும் அழகாக இருப்பதுபோல அவளுக்குத் தோன்றியது. வகுப்பில் சகமாணவர்கள் தன்னை ஆசையாகப் பார்ப்பது போன்றதொரு பிரமை அவளுக்குக் கிளர்ச்சியையும் கொஞ்சம் பெருமிதத்தையும் கொடுத்தது.

“கொங்கைகள் பொங்கக் குடையும் புனல்பொங்கப் பங்கயம் பூம்புனல்பாங்கித் தாடலோர் எம்பாவாய்.”

என ரட்ணம் மாஸ்ரர் பத்தாம் வகுப்பில் திருவெம்பாவை படிப்பித்தபோது, “கொங்கைகள் எண்டால் என்னெண்டு தெரியுமே?” மாலதி அவளிடம் குசுகுசுத்தாள். பிறகு லஞ்சுக்கு ஒன்றாக விருந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது, “ரட்ணம் மாஸ்ரர் ஒரு சைவப்பழம், அவர் அப்படியெல்லாம் படிப்பிப்பாரே, அதோடை சமயப் புத்தகத்தில் இப்பிடயெல்லாம் இருக்காது என ரதி அதை நம்பவே இல்லை.

**“ஏறியே ஒரு காவீரீ ஶோஜா பாட்டிலை வாற
பூரணகும்பம் தாங்கவந்தால் நூல்கை நோகாதோ”**
என்ற பாட்டு உமக்குத் தெரியாதே, பூரணகும்பம் எண்டாலும் அதுதான்,” சிரித்தாள் பாமதி. பிறகு பொங்கும் பூம்புனலில் அடிக்கடி ஒலிபரப்பப்பட்ட அந்தப்பாட்டைக் கேட்கும்போது அவளுக்குள்ளும் ஒரு புன்னகைமலரும்.

ஒருநாள் இரவு படம் பார்த்துவிட்டு அம்மாவுடனும் தங்கைச்சியுடனும் 768 கடைசி பஸ்சில் நெரிசலுக்குள் நிற்கமுடியாமல் திண்டாடிய நேரத்தில், ஆஜானுபாகுவாகத் தோன்றிய ஒருத்தன் அவளின் மார்பகங்களைப் பிசைய முயன்றபோது அவளுக்கு அது அருவருப்பாக இருந்தது. இருந்தாலும், அப்போதுதான் அவற்றுக்குள் ஏதோ ஒன்றிருக்கிறது என்பது அவளுக்குப் புரிய ஆரம்பித்தது.

திருமணமாகியதும் அந்த ரகசியம் அவளுக்கு மேலும் தெளிவாக விளங்கியது. அப்பாடா, இப்படி ஒருசுகம் இதற்குள் இருக்கிறதா என அவள் கிறங்கிப்போனாள்.

“மலராத பெண்மை மலரும், முன்புதெரியாத

உண்மை தெரியும்,

மயங்காத கண்கள் மயங்கும், முன்பு விளங்காத

கேள்வி விளங்கும்.”

என்ற கண்ணதாசனின் பாடல்வரிகளின் முழு அர்த்தமும் புரிந்தது. அந்தப் புரிதல் அவளைச் சிலிரக்கச் செய்தது.

ஒருவருடத்தில் கர்ப்பமானாள். பிள்ளைக்குத் தாய்ப்பாலூட்ட வசதியாக, கர்ப்ப காலத்தின் போது முலைக் காம்புகளைத் தினமும் உருவி நிமிர்த்திவிடவேண்டுமென்று தாதி ஒருவர் கூறியபோது ஏற்கனவே நிமிர்ந்திருந்த அவளின் காம்புகளை நினைத்து அவளுக்குப் பெருமையாக இருந்தது. சிசேரியன் செய்துதான் தீபாவை வெளியெடுக்க வேண்டியிருந்தது. ஆஸ்பத்திரி முறைப்படி மூன்று நாட்களுக்கு தீபாவைக் கண்காணிப்பில் வைத்திருக்க வேண்டுமென்றனர். அவள் ஒரு அறையிலும் தீபா இன்னொரு அறையிலுமாக இணுவில் ஆஸ்பத்திரியில் படுத்திருந்தபோது பால் நிறைந்திருந்த மார்பகங்கள் மெதுமெதுவாக இறுகிப்போயின. அந்தப் பயங்கரமாக வலியை அவளால் தாங்கமுடியவில்லை. கண்களில் நீர் அரும்பியது.

மூன்றாம் நாள் முடிவில் தீபாவைக் கொண்டுவந்து அவளிடம் கொடுத்த டொக்டர், “பிள்ளை, போத்தல் பால்சூடிச்சுப் பழகிட்டாள். அதாவை இனித் தாய்ப்பாலை உறிஞ்சிக் குடிப்பாளோ என்று தெரியேல்லை. எதற்கும் முயற்சித்துப்பாப்பம். குடிகேல்லை யெண்டால் சுடுதண்ணி ஒத்தடம் குடுத்திட்டு கையாலைதான் பிதுக்கி எடுக்கோணும்,” என்றார்.

“சுரந்தியான் ஐரக்கவும் கைநல்லா வீங்கச்சுரந்த என்மென் முலைப்பால் பழுதாக” என கலித்தொகைத்

தலைவி ஒருத்தி அரற்றியது போலத் தன் நிலையுமாகிவிடுமோ என அவளுக்குக் கவலையாகவிருந்தது. முழுமையாகச் சரிந்து படுக்கவோ, எழும்பியிருக்கவோ வயிற்றுப்புண் அவளை விடவில்லை. அரைகுறையாய்ச் சரிந்து படுத்தபடி தீபாவின் வாய்க்குள் ஒரு மார்பகத்தை வைத்தாள். அவள் வைத்தது வைத்ததுதான். என்ன அதிசயம் இதுவென அதிசயிக்கும் வண்ணம் தீபா அவளின் முலையை நன்கு உறிஞ்சிக் குடித்தாள். அப்போது அவள் உணர்ந்த அந்தச் சுகம் எதற்கும் ஈடாகாது என அவள் உருகிப்போனாள்.

பிறகு சுகன் ரொறன்ரோவில் பிறந்தான். தோலும்தோலும் தொடுவது நல்லதென அவளின் வெற்று மார்பில் அவனைக் கொண்டுவந்து படுத்தினார்கள். அவ்வளவுதான், அவன் வாயை ஆவென்றபடி உழன்று உழன்று அவளின் மார்பகத்தை இறுகக் கெளவிக் கொண்டான். ஒன்றரை வயதுவரைக்கும், கடித்து விளையாடி அவளுக்கு அவன் சிரமம் கொடுக்கும்வரைக்கும் தாராளமாகவே அவள் அவனுக்குப் பால் கொடுத்தாள். இப்படிப் பால் கொடுக்கிறவைக்கு மார்பகப் புற்றுநோய் வராதாம் என மற்றவர்கள் சொன்னபோது அவளுக்குச் சந்தோஷமாக இருந்தது.

“இலையடர்ந்த பொய்கை இடத்தமுதல் கண்ரு முலைசுரந்த அன்னையோ முன்நன்-

நிலைவள்ளம்பக்

கொங்கை சுரந்தஅருட் கோமகனோ சம்பந்தா

இங்குயர்ந்தா னார்சொல் லெனக்கு”

என நான்மணிமாலை சொல்லும் அன்னை யைப்போல தானும் ஒரு சிறந்த அன்னை என அவள் மிகுந்த பெருமிதமடைந்தாள்.

தேநீர் வேண்டுமா என ஆங்கிலத்தில் கேட்டுக்கொண்டுவந்த தன்னார்வத் தொண்டர் ஒருவர் அவளின் சிந்தனையைக் கலைத்தார். கிட்டத்தட்ட இருபது அடிநீளமும் பதினாறுஅடி அகலமுமாக இருந்த அந்த இடத்தில் நிறைந்திருந்த அத்தனை பேருக்கும் குக்கியும் ரீயும் கொடுத்த அவரிடம், சும்மாவா தருகிறீர்களா என ஆங்கிலத்தில் கேட்டாள். ஆமாம் எனப் புன்சிரிப்புடன் அவர் பதில் சொன்னபோது அவளுக்கு அது அதிசயமாக இருந்தது. காலையில் சாப்பிடுவதற்கு மனமிருக்காததால் வெறும் வயிற்றுடன் வந்திருந்த அவளுக்கு அந்தத் தேநீர் தேவாரமிதமாக இனித்தது.

அவளுக்கருகில் வந்த முதியமாமா ஒருவர் பக்கத்திலிருந்து கதிரையில் அமரலாமா என ஆங்கிலத்தில் கேட்டார். அவள் ஆமெனத் தலையாட்டினாள்.

“இண்டைக்கு எனக்கு 80வயசு, இது என்றை 96ஆவது கீமோ!” இருந்ததும் இராததுமாக அந்தப் பெண் சிறியதொரு புன்னகையுடன் அவளுக்குச் சொன்னாள்.

“ஓ,96ஆ?” அவளால் நம்ப முடியவில்லை.

ஆம் எனத் தலையாட்டியபடி அந்தப்பெண் மீண்டும் புன்னகைத்தாள். இலேசான முக ஒப்பனை, இளம் சிவப்பு உதட்டுச் சாயம், அழகாக வாரப்பட்ட சுருட்டைமுடி, உடல் முழுவதும் பூக்கள் போடப்பட்ட ஒரு சட்டையும் அதற்கேற்ற மேலங்கியுமென லீசா மிகவும் அழகாக இருந்தாள். ஏனோதானோ என வெளிக்கிட்டு வந்திருக்கும் அவளுடன், அவளையும் அறியாமல் அவளின் மனம் லீசாவை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது.

சில செக்கன்களில் லீசாவை வாழ்த்த வில்லையே என்பது அவளுக்கு உறைக்க, “ஓ, மன்னிக்க வேண்டும், மகிழ்ச்சிகரமான பிறந்தநாள வாழ்த்துக்கள்,” என்றாள். பின்னர் எப்போது சொல்வேன் எனக் காத்திருந்தவள் மாதிரி, “நாளைஞ்சு வருஷமா கட்டி இருக்கெண்டு மெமோகிராம் செய்துகொண்டிருந்தனான், இப்ப உண்மையிலேயே கான்சர் வந்திட்டுதாம், சரியான பயமாயிருக்கு!” கண்கலங்க அவள் கூறினாள்.

“ஓ டியர்! வாறதை நாங்கள் ஏற்கத்தானே வேணும், பெரிசா யோசியாதை, முடிஞ்சவரைக்கும் இயற்கையிலை உன்னை மறக்கப்பார். அதைத்தான் நான் செய்யிறன். இந்தா பார், இதுதான் என்றை சமர்தோட்டம், இனி அடுத்த சமர் வரும்வரைக்கும் ரொசிதான என்றை பொழுது போக்கு,” என்றபடி பூனை ஒன்றை அவள் கட்டியணைத்தபடியிருக்கும் படமொன்றை லீசா அவளுக்குக் காட்டினாள். லீசாவின் குரலில் பெருமிதம் நிறைந்திருந்தது. அவளின் கண்கள் ஒளிர்ந்தன. உங்களுக்குப் பிள்ளைகள் இருக்கிறார்களா, கணவர் இருக்கிறாரா என்றெல்லாம் லீசாவிடம் கேட்கவேண்டும்போல அவளுக்குத் தோன்றியது. ஆனால், ஏனோ கேட்க முடியவில்லை. மனசுக்குள் மௌனமாகப் பெருமூச்சுவிட மட்டுமே அவளால் முடிந்தது.

* * * *

வருடாவரும் மெமோகிராமுக்கு போனதே அவளுக்கு ஒரு சித்திரவதையாகத்தான்

இருந்தது. மெசின் ஒன்றின் பக்கவாட்டாக இருக்கும் தகடு ஒன்றில் வெற்று மார்பகம் ஒன்றைத் தூக்கிவைப்பார்கள். பின்னர் அந்த மெசினின் இன்னொரு தகடுமேலிருந்து கீழாகவந்து அந்த மார்பகம் தட்டையாக வரும் வரைக்கும் அதை இறுக்கி அழுத்தும். அதற்குள் உயிர்போய் வருவதுபோல அவள் துடித்துப் போய்விடுவாள். அந்த வலி தெரியாமல் இருக்கட்டும் என முன் ஜாக்கிரதையாக எடுத்திருந்த இரண்டு ரைலனோலினதும் செயற்பாட்டை அது மேவிவிடும். பின்னர் மற்ற மார்பகத்திலும் அதேபோலச் செய்து கதிர்ப்படங்கள் எடுத்துக் கொள்வார்கள். அதன்பின்னர் அந்தக் கதிர்ப்படங்கள சரியாக இருக்கின்றன என்பதை உறுதி செய்வதற்காக அந்த அறையில் சிலநிமிடங்கள் காத்திருக்கச் சொல்வார்கள். திரும்பவும் எடுக்கவேண்டிய தேவை இருக்கக்கூடாதென உலகத்திலுள்ள தெய்வங்களை எல்லாம் அவள் அப்போது மனதார வேண்டிக்கொள்வாள்.

கடந்த மாதம் அப்படி ஒரு மெமோகிராமுக்காகப் போயிருந்தபோது, “டொக்டர் வந்து பாக்கவேணும், கொஞ்சநேரம் காத்திருங்கோ,” என அந்தப் பெண் தொழில் நுட்பவியலாளர் சொன்னபோது அவளுக்கு உடல் உறைந்து விட்டது. தொழில் நுட்பவியலாளரிடம் விபரம் கேட்கமுடியாது என்பதை அங்கு போடப் பட்டிருந்த வாசகங்கள் நினைவூட்ட, தலையை மட்டும் அவள் ஆட்டினாள்.

ஒரு யுகமாகத் தெரிந்த அந்த ஒரு மணித்தியாலத்தியாலக் காத்திருப்புக்குப் பிறகு வந்த டொக்டர் இன்னொரு அரை மணித்தியாலத்தியாலத்துக்கும் மேலாக அல்ரா சவுண்ட் என்ற சோதினையைச் செய்தார். முடிவில், “உங்களின் இடது மார்பகத்தில் இருந்த சில கட்டிகள் கொஞ்சம் அதிகமாகப் பெருத்துள்ளன. கான்சரா எண்டு அறிவதற்கு ‘பயொப்சி’ செய்து பாக்கவேணும்.அதற்காகப் பரிந்துரைக்கப் போறன்,” என்றார்.

காருக்குள் ஏறியதும் அவள் தீபாவை அழைத்தாள். “அம்மா ஒண்டுக்கும் யோசியா தேயுங்கோ, வருஷா வருஷம் செக் பண்ணுறியள்தானே, கான்சர் இருக்கெண்டாலும் அது முதல் கட்டமாய்த்தானிருக்கும், மாத்தியிடலாம்,” என்றாள்.

“கொரோனாவால் போனமுறை செய்யேல் லையே.”

“ஆனா, முழுக்கேக் சோதிக்கிறீங்க தானே.”

அப்படிச் செய்வதில் லையே என்று அவளுக்குக் கவலையாக இருந்தது. இருந்தாலும், மகளைப் பயப்படுத்தக் கூடாதென்பதற்காக, தான் அப்படிச் செய்வதில்லை என்பதை அவள் சொல்லவில்லை. முழுக்கும் போது மார்பகத்தை கைவிரல்களால் எப்படிச் சோதிப்பது எனக் குடும்ப வைத்தியர் விளங்கப் படுத்தி, படங்கள் உள்ள கையேடுகளும் கொடுத்திருந்தார். ஆனால், வருஷாவருஷம் மெமோகிராம் செய்கிறதானே என அவள் அதைப் பெரிசுபடுத்தவில்லை.

சீலன் உயிருடன் இல்லாதது இப்போது அவளுக்கு இன்னும் கவலையைக் கொடுத்தது. அவர் இருந்திருந்தால்,

கடாசி கள்ளூர்ன்மீல் கட்டாம் மாதர்

யடாசி முலைமீல் தூக்ல்

என்று வள்ளுவரே சொல்லியிருக்கிறாரே என்றபடி மார்பகங்களை வருடி விளையாடும் போது கண்டு பிடிச்சிருப்பார் என்ற எண்ணம் அவள் கன்னத்தை நனைத்தது.

‘பிள்ளையளுக்கு வேலையிலிருந்து நெடுக லீவெடுக்கேலாது, கீமோ செய்ய வேண்டியிருந்தால் தனியத்தானே வரவேணும், மம்’ என அவள் தனக்குள் முணுமுணுத்துக் கொண்டிருந்தபோது, கீமோவுக்குக் காத்திருந்த இளம் பெண் ஒருவரை அணைத்தபடி, ‘நெவர் சே டாம், லைவ் இஸ்ரு லிவ் அண்ட் என்ஜோய்!’ என லீசா சொன்னது அவளின் காதிலும் விழுந்தது.

லீசாவின் மனப்பாங்கில் கொஞ்சமாவது என்னிடம் இல்லையே என அவளுக்கு அவளிலே பச்சாதாபமாக இருந்தது. கண் கலங்கியது எவருக்கும் தெரியாமலிருக்க அவசரமாக அதை அவள் துடைத்துக் கொண்டிருந்த போது அவளின் பெயர் கூப்பிடப்பட்டது.

அழைத்த அந்தத் தாதியைப் பின்தொடர்ந்து பரிசோதிப்பு அறை ஒன்றுக்குள் சென்றவள் அங்கிருந்த கதிரையின் நுனியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

‘கான்சர் வந்த குடும்ப சரித்திரமில்லை, மதுபானம் பாவிக்கிறதில்லை, ஓமோன் சிகிச்சை எண்டு ஒண்டும் எடுக்கேல்லை, முதல்பிள்ளை 25 வயதிலேயே பிறந்திட்டுது, மாதவிடாயும் வெள்ளளவே நிண்டிட்டுது, பருமனாயுமில்லை, எந்தவிதமான கதிரியக்கச் சோதனையும் மார்பிலை நடக்கவுமில்லை, பன்னிரண்டு வயதுக்குமுன் பருவமடைந்ததையும், 55

வயதை எட்டியதையும் தவிர மார்பகப்புற்று நோய்க்கான எந்தவித அபாயமும் எனக் கில்லையே,’ அவளின் மனம் மறுகியது.

பயோப்சி செய்ய வேண்டுமென்று சொன்ன நாளிலிருந்து மார்பகப் புற்றுநோய்பற்றி அவள் கூகிளில் ஆராய்ந்திருந்தாள். சிகிச்சைத் தெரிவுகள் பற்றியும் அறிந்திருந்ததால், ‘கான்சர் எந்தக் கட்டத்திலை நிற்குதோ, எங்கெல்லாம் பரவியிருக்கோ, இடது மார்பகத்தை முழுசா வெட்டியெடுப்பினமோ, அல்லது அதிலை ஒரு பகுதியைத்தான் எடுப்பினமோ, எவ்வளவு காலம் வாழ்க்கை மிஞ்சியிருக்கோ, கர்ப்ப மாயிருக்கிற தீபா பிரசவிக்க முதலே போயிடுவனோ?’ அவள் மனம் அங்கலாய்த்தது.

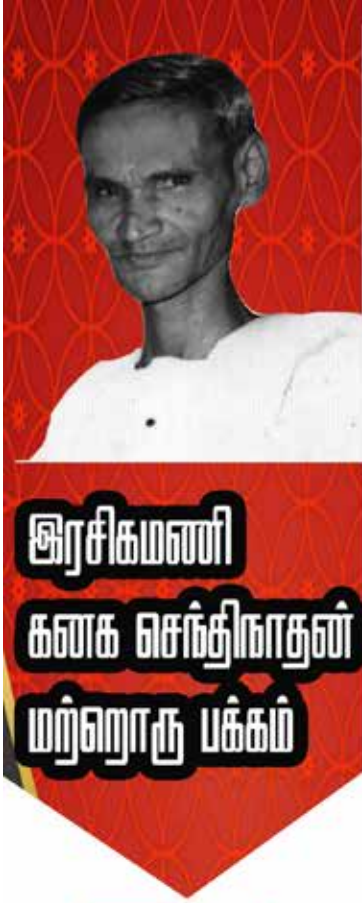
நிகழ்காலத்தில் அதாவது அந்தக் கணத்தில் எப்படி வாழ்வது என்பதுபற்றிக் கூறும் விபரங்களை சுதன் அனுப்பியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது.

பின்னால் நன்கு சாய்ந்து கதிரையில் அவள் சௌகரியமாக அமர்ந்துகொண்டாள். சில தடவைகள் ஆழமாக முச்செடுத்தாள். ‘நான் கதிரையில் இருக்கிறேன், என்றைகால் நிலத்திலை பதிஞ்சிருக்கு. என்றை உடல் நல்ல கதகதப்பாக இருக்கு. நான் இப்ப பாதுகாப்பாக இருக்கிறேன். என்னைச்சுத்தி என்னிலை அன்பானவை இருக்கினம். வாழ்க்கை என்கிறது எவ்வளவு நாள் வாழறும் எண்டதிலை இல்லை, நாங்க எவ்வளவு சந்தோஷமாக இருக்கிறம் எண்டதிலைதான் இருக்கு. மிஞ்சியிருக்கிற வாழ்க்கையை இன்னும் நல்லா அனுபவிச்சு, சந்தோஷமாய் இருப்பன். கான்சர் தனக்கு விருப்பமான இடத்துக்கெல்லாம் பரவலாம், ஆனா அதாலை என்றை நம்பிக்கையை அழிக்கேலாது. அதை எதிர்த்து முடிஞ்சவரைக்கும் நான் போராடுவன்!’ தனக்குத்தானே மூன்று தடவைகள் சொல்லிக்கொண்டாள்.

‘லைவ் இஸ்ரு லிவ் அண்ட் என்ஜோய்’ என்ற லீசாவின் உத்வேகம் தரும் குரல் அவளின் காதுகளில் ஒலித்தது. முகத்தில் சிரிப்பை வரவழைத்துக் கொண்டாள். அவளின் மனம் இலேசானது.

டொக்டர் அவளின் அறையை நோக்கி வருவது தெரிந்தது. அவள் நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தாள்.

ஆ.இராமதி பாலபந்தரன்

ஞானம் 246ஆவது இதழில் பேராசிரியர் **செ.யோகராசா** அவர்களின் 'ஈழத்து விமர்சன வளர்ச்சியும் இரசிகமணி கணக சசந்திநாதனும்' என்ற சிறப்பான கட்டுரையின் மறுபக்கத்தை அறியத்தருவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

திருச்செவ்வேழம் என்ற இயற்பெயரைக் கொண்ட சசந்திநாதன், யாழ்ப்பாணம் குரும்பசிட்டியைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்டவர். தந்தையார் கணகசபை தாயார் பொன்னம்மா. பிறந்த திகதி 05-11-1916. மனைவி பெயர் நாகம்மை.

1962ஆம் ஆண்டில் அன்னாரது அருமை மகன் ஒருவர் காலமானபோது கல்வெட்டுக்குப் பதிலாக நீத்தார் நினைவாக முப்பத்தைந்து ஈழத்துக் கவிஞர்களின் கவிதைகளைத் தொகுத்து **ஈழத்துக் கவிமலர்கள்** என்ற தலைப்பில் ஒரு நூலை வெளியிட்டு புதுமையைச் செய்தவர் இந்தப் புதுமைப்பித்தர்.

இனி அமரர் இரசிகமணியின் விமர்சனம் தவிர்ந்த இலக்கியப் பணிகள் சிலவற்றை ஆராய்வோம்.

(1) ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தை ஆவணப்படுத்துவதற்காக **ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சி** மற்றும் **ஈழத்துப் பேராசிரியர்கள்** ஆகிய தலைப்புகளில் இரண்டு நூல்களை ஆக்கினார்.

(2) நாட்டுப்பாடல்கள் படைத்த **மக்கள் கவிமணி மு. இராமலிங்கம்** தொடர்பான தகவல்களை நூலாக்கினார் (3) **சைவ நற்சிந்தனைகள், மூன்றாவது கண், பண்டிதமணி ச. கணபதிப்பிள்ளை மற்றும் குறியும் அவர் தமிழ்த் தொண்டும்** ஆகிய தலைப்புகளில் மூன்று நூல்களை எழுதி வெளியிட்டார்.

(4) 'ஈழகேசரி' **நா. பொன்னையா** பற்றிய குறிப்புகளை **ஈழம் தந்த கேசரி** என்ற நூலை வடிவமைத்துக் கொடுத்தார்.

(5) பேராசிரியர் செ. யோகராசா குறிப்பிட்டபடி **த. ச. வரதரன்** வேண்டுகோளுக்கிணங்க **பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளையின்** ஆக்கங்களை **இலக்கிய வடிவம்** என்ற தலைப்பில் நூலாகத் தொகுத்து வழங்கினார்.

(6) நல்ல ஆக்கங்களைத் தொகுத்து வழங்குவதில் வல்லவரான இரசிகமணி, **மஹாகவியின்** கவிதைகளைத் தொகுத்து **'வள்ளி'** என்ற பெயரிலும், 'செந்தமிழ் மணி' **பா. கிருஷ்ணப்பிள்ளையின்** ஆக்கங்களை **இலக்கியச் சோலை** என்ற நூலாகவும் வெளியிட்டார்.

(7) திருநெல்வேலி சிற்பாசாரியார் **வ. ஆறுமுகம்** அவர்களைப்பற்றி **கலை மடந்தையின் தவம்புதல்வன்** என்ற நூலை எழுதினார்.

(8) 1955 முதல் 1972 வரை வெளியான தமிழ் நூல்கள் தொடர்பான தரவுகளை **ஈழத்துத் தமிழ் வடிவாட்டி** என்ற நூலாக வடித்தார்.

(9) சிற்பக் கலைஞர் 'கலாகேசரி' **ஆ. தம்பித்துரை** அவர்களின் ஆற்றல்களைப் பதிவு செய்யும் நோக்கத்தில் **ஒவியக்கலை, சிற்பர் சரித்தரம், கவிதா கலைக்கு ஒர் கலாகேசரி** ஆகிய மூன்று நூல்களை எழுதிப்பதிப்பித்தார்.

(10) மேலும் ஈழத்து பதினான்கு தமிழ்ப் பெரியார்கள் பற்றி **ஈழத்து மண்வளக்குகள்** என்ற நூலையும், **நாவலர் அறிவுரைகள்** என்ற நூலையும் எழுதி வெளியிட்டார்.

(11) சிறந்த பேச்சாளரான இரசிகமணியின் உரைகள் **பிரபந்தப் பூங்கா** என்ற நூலாகவும் அன்னாரது பத்துச் சிறுகதைகள் **வெண்சங்கு** என்ற தலைப்பில் நூலாகவும் வெளிவந்துள்ளன.

இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக மணிமகுடத்தில் வைரம் பதித்தாற்போல **பண்டிதர் வ. நடராஜனுடன்** இணைந்து, **பாலபோதன், இலக்கிய மஞ்சரி** ஆகிய பாட நூல்களையும் எழுதினார்.

தவிர, தகவல் களஞ்சியமாக விளங்கிய கனக செந்திநாதன் **கலைப்பேரரசு ஏ. ரீ. பொன்னுத்துரை** அவர்களுடன் இணைந்து சில நாடகங்களையும் தயாரித்து மேடையேற்றினார் என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

முப்பத்திரண்டு ஆண்டுகள் ஆசிரிப்பணி புரிந்த இரசிகமணி மாதச் சம்பளம் எடுத்தும் ஒரு தொகைப்பணத்தை நூல்கள் வாங்குவதற்கென்றே ஒதுக்கிவைக்கும் பழக்கம் கொண்டவர், இந்த நடமாடும் நூலகம்.

கனக செந்திநாதனின் இலக்கியப் பணியில் அவரது மனையாள் நாகம்மையாரின் தொண்டு, தியாகம், பங்களிப்பு என்பன அளப்பரியன. காலை எட்டுமணிக்கு இல்லத்தைவிட்டுச் சென்று, இரவு எட்டுமணிக்கு மீண்டும் வீட்டுக்கு வருபவர் இரசிகமணி- இலக்கியத் தொண்டு அன்னாருடையது. வீட்டு வேலை, விருந்தினர் உபசரிப்பு, பிள்ளைகளின் கல்வி அனைத்தும் நாகம்மையாருடையது. அதனை நூற்றுக்கு நூறு வீதம் செவ்வனே செய்தார் இல்லத்தரசி. நன்றிமறவாத கணவரும் ஒரு கவிதையிலே **“பள்ளை. குரும்பம் சுற்றமனும் பெரிய மலையைத்தான் சுமந்து”** என்று அழகாகக் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அன்னார் சில சிறுவர் பாடல்களும் படைத்துள்ளார். அவற்றுள் ஒன்றை இங்கு பார்ப்பது அமரருக்கு செய்யும் அஞ்சலியாக அமையும்.

**“வண்ணக் காட்டில் முன்னோர் நாள்
வழியும் தவறிச் சென்று விட்டேன்!
வெள்ளை முயல்ன் குட்டிகளும்
வ்ளையாடலாம் என்றனவே!
புள்ளி மானின் கன்றுகளும்
துள்ளித் துள்ளி ஓடினவே!
யானைக்குட்டி முதல்கன்மல்
ஏறக்குறாங்கு ஆடியதே!
கன்னங்கரிய கரடியனார்
கண்ணைத் தோண்டி வந்தாளு!
அம்மா என்னை அலறவிட்டேன்
சும்மா படு கனவு என்றார்!”**

கவியரங்கு, சிறுகதை, நாவல், கட்டுரை, கவிதை, மேடை- வானொலி நாடகங்கள், பாட நூல்கள், விமர்சனம், வாழ்க்கை வரலாறு எனப் பல்வேறு துறைகளில் அரும்பெரும் பங்களிப்புச் செய்த அமரர் இரசிகமணி கனக செந்திநாதனின் ஆக்கங்கள் பல இன்னமும் நூல்வடிவம் பெறாதுள்ளது கவலைக்குரிய விடயமே!

○ ○ ○

அசையாத நான்

நான் என்ற பெரும் பாரம்
என்னால் சுமக்க முடியவில்லை

என்னை நான்
ஊதிப் பெரிதாக்குவதை நிறுத்திவிட்டேன்
வெடித்து விடுவேனென்று தெரிகிறது

எனக்குள் என்ன என்ன இருக்கின்றன என்று
எனக்கு இன்னமும் தெரியவில்லை

குருடனுக்கு வரால்மீன் பட்டதுபோல
எனக்கு நான் கிடைக்க மாட்டேனா

என்னை ஒருவன் இயக்குகிறான்
எனது பக்தியால் நன்றி சொல்லிக்
கொண்டே வாழ்கிறேன்

என்னை நான் பிடுங்கி வீசிவிட்டு
இன்னொன்றை நான் நட முடியாது

என் உருவத்தினுள் இருக்கும்
என் உயிரை
என்னால் பார்க்க முடியாத நான்
வெறும் போலி

நின்ற அல்லது இருந்த இடத்தில்தான்
நான் நிற்கிறேன் அல்லது இருக்கிறேன்
என் உடல்தான் அங்கும் இங்கும் செல்கிறது

ராஜகவிராகில்

சந்திரம் சுவய்யோம்

[05]

- B. சந்திரன் ஐயர்

சீதையை இராவணன் கடத்திச்சென்ற பின்னர் இராமன், பிரிவுத்துயரில் உழலுவதை **வால்கீ** பல தருணங்களில் விரிவாகப் படம் பிடித்துக்காட்டியுள்ளார்.

உதாரணத்துக்கு கிஷ்கிந்தா காண்டத்திலே தம்பி லக்ஷ்மணனிடம் இராமன் புலம்புவதைக் காண்போம்.

லக்ஷ்மணா, பலவகைப் பறவைகள் சப்திக்கின்ற தாகிய இந்த வசந்தகாலம் சீதையை விட்டுப் பிரிந்திருக்கும் எனக்கு சோகத்தை விருத்தி செய்வ தாயிருக்கின்றது. வசந்தகாலம் என்னும் நெருப் பானது என்னைத் தகிக்கின்றது. சோகாக்கியானது என்னை சீக்கிரமே எரித்துவிடும் போலிருக்கிறது. ஜானகியை காண்பெறாத எனக்கு உயிர்தரித்தல் பிடிக்கவில்லை.

இராமன், பறவைகளிடத்தும் விலங்குகளிடத்தும் மரங்களிடத்தும் சீதையைப் பிரிந்து வாடும் தன்னிலைமை பற்றிப் புலம்புவதையும், அழுவதையும் வால்கீயிலே காணலாம். இராமனை அவதார நிலையினின்றும் இறக்கி, சாதாரண ஒரு மனிதனாக அவர் பல இடங்களிலே காட்டியுள்ளார். பிற்பட்ட காலங்களில் இராமனைப் பாடியோர் சீதையின் பிரிவால் இராமன் படும் சோகத்தை வால்கீ காட்டிய அளவு ஆழத்திலே காட்டியுள்ளார்களா என்பது சந்தேகந்தான்.

தூது சென்ற ஹனுமான், இராமனின் நிலைபற்றி சீதையிடம் தெரிவித்தான். பின்னர் இலங்கையிலிருந்து திரும்பிச்சென்று சீதையின் நிலைபற்றி இராமனிடம் தெரிவித்தான். பிரிவால் பல மாதங்கள் வாடிய இராமன், முதல் தடவையாக ஹனுமானின் வாயிலாக சீதை உயிரோடு இருப்பதையும், இருக்கும் இடத்தையும் உறுதியாகத் தெரிந்துகொள்கின்றான்.

சீதை, வாடி இருக்கின்ற நிலையையும் அரக்கர்கள் அச்சுறுத்தும் விதத்தையும் ஹனுமானின் மூலமாக அறிந்துகொண்ட இராமன், சுக்கிரீவனின் வானரப் படையை தெற்கு நோக்கி நகர்த்தி சமுத்திரக் கரைக்கு வந்து சேர்கின்றான். இதனைக் கம்பனும் இவ்வாறே பாடியுள்ளான்.

ஆனால், 13ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த கவிஞன் ஒருவன், இராமாயணத்திலே இந்த இடத்தை சற்று அனுபவிக்க விரும்புகின்றான். அவன் அவசரப்படவில்லை. ஹனுமானின் வாயிலாக சீதையின் நிலையறிந்த இராமனின் மனம் எப்படியிருந்திருக்கும்? அன்றைய இரவு இராமனுக்கு எப்படிக் கழிந்திருக்கும்? இராமன் என்ன செய்திருப்பான்? அந்தக் கவிஞனின் கற்பனை கரைபுரண்டு ஓடிற்று....

யார் அந்தக் கவிஞன்? வைணவப் பெரியார்களுள் சிறப்பித்து போற்றப்பெறும் ஒரு வரான **வேதாந்த தேசிகரே** அந்தப் புலவர். சம்ஸ்கிருதத்துக்கு நிகராக தமிழும் தெய்வத் தன்மைகொண்டது எனும் கொள்கையை வலியுறுத்தியவர்களுள் முக்கியமானவர். ஏறத்தாழ 124 நூல்களை தமிழ், சம்ஸ்கிருதம், பிராக் கிருதம் ஆகிய மொழிகளில் தந்தவர்.

வேதாந்த தேசிகரின்படி, சீதையின் நிலையறிந்த இராமன் தவிப்புக் கொள்கின்றான். ஹனுமான் திரும்பிவந்து 'கண்டேன் சீதையை' என்ற செய்தியைச் சொன்ன இரவு, நினைவுகளினால் நீண்டதாக அவனுக்கு அமைகின்றது. குடிலிலும், மரங்களின் கீழும், பொய்கைக் கரையிலும் இராமன் இருப்புக் கொள்ளாது தவிப்பதாக வேதாந்த தேசிகர் கற்பனை செய்கின்றார்.

இரவு முழுதும் உறங்காது கழித்த இராமன், அதிகாலையிலே அன்னப்பறவை ஒன்றை பொய்கையிலே காண்கின்றான். அந்த அன்னப்பறவையை **இராமன், இலங்கையல் இருக்கும் சீதையிடம் தூது அனுப்புவதாக வேதாந்த தேசிகர் பாடியுள்ளார்.**

110 சம்ஸ்கிருத பாடல்களிலான இந்த நூலானது **ஹம்ஸ சந்தேஸம்** (அன்ன தூதம்) என்ற தலைப்பில் உள்ளது.

இராமன், அன்னத்தைப் போற்றி, அதனிடம் தூது செல்லுமாறு கேட்கின்றான். இவ்வாறு தொடங்கும் நூலானது இரு பெரும் பகுதிகளைக் கொண்டுள்ளது. **முதலாவது பகுதி, இலங்கைக்கு செல்லும் பாதையை விவாகக்**

கூறுகின்றது. அன்னம் கடக்க வேண்டிய மலைகள் - நதிகள், திரும்ப வேண்டிய திசைகள் போன்றவற்றை இராமன் கூறுகின்றான். **கார்ந்தாசனின் மகநாதத்தின்** தாக்கத்தை இந்தப் பகுதியிலே காணமுடியும்.

வால்மீகி இராமாயணத்தின் சுந்தரகாண்டத்திலே ஹனுமான், கடலைத் தாண்டி இலங்கைக்குச் செல்லும்போது, **மைநாக** மலையிலே தங்காமல் சீதையைத் தேடும் காரியத்தைக் கருத்தில்கொண்டு அந்த மலையின் உபசிப்பை உதறித்தள்ளிவிட்டுச் செல்வான். அந்நிகழ்வை மனதில் கொண்ட இராமன், ஹம்ஸ சந்தேச நூலிலே தூது செல்லும் அன்னத்திடம்,

அன்னமே, கடலைத் தாண்டிப் பறக்கும்போது உனக்கு களைப்பு இல்லாதவிடத்தும், மைநாக மலையின் உபசிப்பை மதித்து, இளைப்பாறி, தேன் உண்டு பயணத்தைத் தொடர்ந்து செல்.

என்று சொல்வதாக தேசிகர் பாடியுள்ளார். இராமாயணத்தை ஓட்டி, ஹம்ஸ சந்தேச இராமனையும் கல்யாண குணங்கள் நிறைந்த இராமனாகவே வேதாந்த தேசிகர் நுட்பமாகக் காட்டியுள்ளார்.

நூலன் இரண்டாவது பகுதியானது, அசோக வனத்திலே சிம்சபா மரத்தின்கீழ் சீதையை அடையாளம் காணும் விபரத்தையும், சீதைக்குத் தூதாகச் சொல்லவேண்டிய செய்திகளான, தனக்கு பிரிவால் ஏற்பட்ட விரக நாபத்தையும், தான் வந்து சீதையை மீட்க வுள்ளதையும் அன்னத்திடம் கூறுவதாக அமைந்துள்ளது.

உதாரணத்துக்கு ஒரு பாடலின் பொருளைச் சுவைப்போம். சீதையிடம் கூறும்படி இராமன், அன்னத்திடம் பின்வருமாறு கூறுகின்றான்: முன்னர் நாம் இணைந்திருந்த காலத்திலே, எல்லையற்ற காதல் காரணமாக முழு இரவும் எமக்கு ஒரு நொடிப்பொழுது போல் கழிந்தது. இப்போதும் அதே இரவுதான் இருக்கின்றது. ஆனால் உன்னை விட்டுப்பிரிந்திருக்கும் இச்சமயத்திலே உன்னைப் பற்றிய நிகழ்வுகளினாலும் பலவித

கற்பனைகளினாலும் இரவு கழிவதால், இரவு மிக நீண்டு வளர்கின்றது.

தூது இலக்கியத்துக்கு அமைவாகவும், விரகதாபம் இழையோடியும், இலக்கியச் சுவை மேவியும், வேதாந்த அர்த்தம் உட்பொதிந்தும் இந்த ஹம்ஸ சந்தேசம் அமைந்துள்ளது. இராமன் சீதைக்கு அன்னத்தைத் தூது அனுப்புவதுபோன்ற இந்த சிந்தனையானது வேதாந்த தேசிகருக்கு ஏற்பட்டு அதனை ஒரு நூலாகப் பாடியுள்ளமை மிகுந்த பிரமிப்பை ஏற்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

முதலாவதாக வானரத்தை - குரங்கை (ஹனுமான்) தூதாக அனுப்பிய இராமன், ஏன் அன்னத்தை இங்கு தூதுக்குத் தேர்ந்து எடுத்தான்? அதற்கும் வேதாந்த தேசிகரே மறுமொழி கூறுகின்றார். குரங்கைவிட அன்னப்பட்டசியிடம் அச்சமும் கூச்சமும் சீதைக்குக் குறைவாக இருக்கும் என இராமன் எண்ணிக்கொண்டானாம்.

தூதுச் செய்திகள் அனைத்தையும் கூறிய இராமன் **நிறைவாக** அன்னத்திடம்,

அன்னமே நீ, இலங்கைக்கு எவ்வாறு செல்ல வேண்டுமோ, சீதையை எங்ஙனம் அங்கு காண வேண்டுமோ, எவ்வாறு அவளுக்கு கூறவேண்டுமோ எல்லாம் சொன்னேனே... அனைத்தையும் நீ மனதிலே கவனமாகக் கொண்டாயா? நான், தமயந்திக்கு அன்னத்தை தூதாக விட்டதை உலகம் அறிந்ததே... கஷ்டத்தில் காப்பது அன்னமான உனது முக்கிய தர்மம்... ஆக தூதாகச் செல்.

என்று கூறுகின்றான்...!

ஹனுமான் வந்துசேர்ந்த இரவு இவ்வாறெல்லாம் அன்னத்திடம் வேதாந்த தேசிகரின் இராமன் புலம்பினான். வால்மீகியின் இராமனோ அடுத்த நாள் காலையிலே, தெற்கு திசையிலுள்ள கடற்கரையை நோக்கிப் பயணமானான்.

(சுவைப்போம்...)

படைப்போம் பொங்கல்...

'கொரணாவால்' உலகனைத்தும் துயரப் பொங்கல் குறையவில்லை உலகெங்கும் மரணப் பொங்கல் அரன்நாமம் தினம்தொழுவோர் அழகைப் பொங்கல் ஐயையோ! உலகிலென்று வந்தணையும் அமைதிப்பொங்கல்

பொங்கலுக்குப் பால்சொரியும் பசுக்கள் மீது பொல்லாத மின்னலது தாக்கிற்றையோ! பொங்கும் பால் வயிறுமுலை பொசுங்கிற்றையோ! பொங்குதுபார் துயர் நெஞ்சத்துள்ளே ளங்கும்...

'புரவி' என்றோர் புயல்சீறப் பொழிந்த வெள்ளம் பொலியாடும் வயல்களையும் புரட்டித் தள்ளி நிரையாக எம்மக்கள் வாழ்ந்த இல்லம் நிலை குலைத்துச் சீரழித்துச் சாய்த்திற்றம்மா!

வாழையொடு தென்னை, பனை, மா, பலாக்கள் வகை வகையாய்த் தான்சாய்த்துச் துவம்சம் பண்ணி ஏழை பணக்காரரையும் ஏங்கச் செய்து ஏதிலிகளாயுமவர் இடம்பெயர்ந் தழுது நின்றார்

தைபிறந்தும் வழிபிறக்காத் துயரக் காட்டில் தான்பிறக்க வழியேது தையிற் பொங்கல்? வைகறையைக் காணாது சிறைக் கூடத்துள் வாடுபவர் உள்பொங்கல் தானோர் பொங்கல்

வந்துள்ள தைப்பொங்கல் வாட்டும் பொங்கல் வாட்டங்கள் தனைநீக்கும் பசுமைப் பொங்கல் சிந்திசைத்து வளந்தாங்கி வரட்டும் பொங்கல் சிந்தையிலே மகிழ்வோடு படைப்போம் பொங்கல்

கவிஞர்
நிலா தமிழின்தாசன்

சிறுகதை

தற்கொண்டை பாராளி

ராணி சீதரன்

கதவை அடித்துச் சாத்திய கவிதா “நான் இனிமேல் கதவைத் திறக்க மாட்டேன்” சத்தியப் பிரமாணம் எடுத்துக்கொண்டதுபோல தீர்க்கமான முடிவுக்கு வந்திருந்தாள். தொடர்ந்து நடக்கப்போவதைப் பற்றிய விசாரணையில் அவளின் மனம் மும்முரமாக ஈடுபட்டது

“கவிதா கவிதா” மாமி வந்ததுதும் வராததுமாய்க் குரல் கொடுக்கும்போது நான் உயிரோடு இருக்கமாட்டேன்.

மாமி சத்தம் போட்டுக் கத்துவாள், அழுவாள், அயலவர்கள் கூடுவார்கள். கதவைத் தட்டுவார்கள் தள்ளுவார்கள். திறக்க முடியாது போனால் கடைசியில் உடைப்பதற்கு முடிவெடுப்பார்கள்.

அப்பொழுது நான் இறந்திருப்பேன். எனது உயிரற்ற உடலைப் பார்த்து மாமி கதறிக் கதறி அழுவாள். ஊரும் உறவும் சோறு தண்ணீர் இல்லாமல் எனது இறப்பின் நதி மூலம் ரிஷி மூலம் காணுவதில் சுறுசுறுப்பாகி விடுவார்கள். சிறு சிறு குழுக்களாகப் பிரிந்து மரண விசாரணை நடத்தும் போது ஒரு முடிவு கிடைக்கும் குடும்பப் பிரச்சினையோ, கள்ளத் தொடர்போ காரணமெனக் கண்டுபிடித்ததோடு ஓய்ந்து விடப்போவதில்லை. சிலவேளை இல்லாத கருவும் எனக்குள் உயிர்ப்புறும். வக்கிரமான சிந்தனையில் மட்டுமே அமைதியும் ஆறுதலும் கொள்வார்கள்.

“என்ன பேசினால் எனக்கென்ன”? செத்த பிறகு நடப்பது எனக்குத் தெரியப் போவதில்லை. நான் உயிரோடு இருந்து தினம் தினம் சாவதைவிட ஒரேயடியாகச் செத்து விடுவது எனக்கு நிம்மதி தரும். இதைவிட நான் செய்யும் நல்ல காரியம் வேறு ஒன்றுமாயிராது என்பதை நூறு வீதம் உறுதியாக நம்பினாள் கவிதா.

தற்கொலை செய்துவிட்ட நிம்மதியில் இவ்வளவு நேரமும் மனதோடு பேசிக் கொண்டிருந்த தனது முட்டாள்தனத்தை எண்ணியபோது கவிதாவுக்கு அந்தக் கோபத்திலும் அவளையறியாமல் சிரிப்பு வந்தது ‘ஆத்திரகாரணங்குப் புத்தி மத்திமம்’ என்பார்கள், ‘பெண்புத்தி பின்புத்தி’ என்றும் சொல்வார்கள். இவற்றில் பொதிந்திருக்கும் அதி உச்சமான அர்த்தம் இப்போது புரிதலைத் தருவதாக நினைத்தாள். எந்தக் காரியமும் தீர்மானத்தின் அழகியலைச் சமந்தப்படுத்தான் செயல் வடிவம் பெறும் சாதனையாக மாறுகிறது என்பதில் அவளுக்கு அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை இருந்தது. அப்படியானால் ஏன் சாக முடிவெடுத்த ஒவ்வொரு கணத்தின் பின்னும் எப்படி? என்ற வினாக்குறியின் வளைவில் அவள் சிக்குப்படுகிறாள். இந்த இடைவெளி வலிமையானது. அது தற்கொலை முயற்சியைத் தள்ளிப்போடவோ அல்லது நிறைவேற்றவோ சாதகமாக அமைந்து விடுகிறது. அவளைப் பொறுத்தவரை பிற்போடுதலே வாழ்தலின் நீட்சியைத் தீர்மானித்தது. இயலாமை அவளிடமிருந்து நீண்ட பெருமூச்சை உதிர்ப்பித்து அதன் வெப்பத்தில் குளிரகாய்ந்து கொண்டிருந்தது.

கொடியில் கிடந்த மாமியின் சேலை ‘நான் இருக்கப் பயமேன்?’ என்று அபயமளித்துக் கண்முன்னே வந்த வந்து கண்ணாமூச்சியாடியது. சரணடைதலோடு அதன் அருகே போனாள்.

புதுமாப்பிள்ளையின் கையை முதன் முதலாகப் பிடிக்கும்போது உண்டாகும் சங்கோசம் அவளை ஆக்கிரமித்தது. விபரிக்கத் தெரியாத தடுமாற்றத்தோடு வெடுக்கெனக் கொடியிலிருந்து சேலையை இழுத்து மார்போடு அணைத்த கணத்தில் பளிச்சென மூத்த மகளின் குழந்தைப் பருவத்து நிகழ்வு நிழலாடியது, பிரசவித்து ஒரு மாதமான குழந்தையைக் கவிதா குளிப்பாட்டியபோது பிள்ளைக்குப் போட்ட சவர்க்கார நுரையில் கை வழுக்கிக் குழந்தை கீழே தவறி விழுந்து வீரிட்டுக் கத்தியது. அது அவளின் இதயம்துடிக்க மறந்து செயலற்றுப்போன சிறுதுளிக்கணம். எப்போதோ நடந்து புதைந்துபோன நினைவு ஏன் இப்போது வந்து தொலைக்க வேண்டும். எதிர்பாராமல் வந்த தும்மலைப்போல அதனைச் சுதாகரித்துக் கொண்ட கவிதா மெதுவாகச் சேலையால் கழுத்தைச் சுற்றியபடி கண்ணை மூடிக்கொண்டு சுருக்கை இறுக்க முனைந்து தோற்றாள். நொண்டிச் சாட்டைத் தேடியபடி பின்வாங்கிய காரணத்தில் கவனம் திரும்பியது. கழுத்தில் சேலை சுற்றியவுடன் அது நோவா? இல்லை கூச்சமா? ஏதோ ஒன்று தடுத்தது. உயிர் போகாவிட்டால் என்ன செய்வாய் என உள்மனத்தில் எழுந்த கேள்வி ஆபத்தானவனாய் ஓடிவந்து அவளோடு ஓட்டிக்கொள்ள, அந்தக் கேள்விக்கு நன்றியறி தலைச் செலுத்தியதோடு நின்றுவிடாமல் மனதார வாழ்த்தியபடி சேலையைத் தூர வீசி எறிந்து, தூக்குப் போடும் எண்ணத்துக்கும் கும்பிடுபோட்டு வழி அனுப்பினாள்.

தூக்கமாத்திரை வலியில்லாத சாவைத் தரும் என்பதில் அவளுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி ஏற்படும். மனம் சோரும் வேளையில் அதனைத் தனது பாதுகாவலனாகவும் பக்கத்துணையாகவும் பற்றிக்கொண்டு குழந்தையைப்போல குதூ கலித்திருக்கிறாள். மறுகணம் அதைப் பெறுவதில் இருக்கும் இடர்களை நினைத்துத் தொட்டால் சுருங்கியாகச் சோர்ந்துபோவாள்.

கடைசியில் அவளுக்குக் கைகொடுத்தது கோயில் பூந்தோட்டம் அங்கே கிழக்குப் பக்க மூலை மதிலடியில் இலை தெரியாமல் காய்த்து நின்ற அரளி மரம் நினைவுக்கு வந்தது. சுழல் காற்றில் அகப்பட்டு வேகமான அசைவோடு மரம் இலைகளைச் சிலிர்த்து அவளை வாவென்று அழைத்தது. அதனோடு தனது ஒப்பந்தத்தை வைத்துக் கொண்டாள். குரங்கின் கையில் கிடைத்த மாலையாய்

அவளைப் பாடாய்ப் படுத்திய மனதுக்கும் அவளுக்குமான இறுதிக் கட்டப் போராட்டம் ஒருவாறு ஓய்ந்தது.

சிறுபிள்ளைத்தனமான திட்டமிடலின் நடை முறைச் சாத்தியத்தைச் சிந்தித்து மகிழ்ந்தாள். மாமி வந்த பின்பு இருண்ட பொழுதில் யாருக்கும் தெரியாமல் வெளியேபோய் அரளிக் காய்களைப் பிடுங்கி வந்து அதன் விதைகளை அரைத்துத் தின்று விடுவது என்ற அவளின் முடிவை ஏகமனதாக மனம் ஆமோதித்தது. வாலைச் சுருட்டிய பாம்பாய் ஏதோவொன்று அடங்கிவிட்டதை அறிவு புலப்படுத்தியது. முடிவெடுப்பதில் உள்ள தாமதம் அவளின் தீர்மானத்தைக் கடந்துபோக வைத்திருக்கிறது என்பதை எதிர்ப்பில்லாமல் ஏற்பது சரியெனத் தோன்றியது. ஏனெனில் கதவைச் சாத்தும் போதிருந்த தீர்மானத்தின் கடினத் தன்மை இப்போது சற்று நீர்த்துப்போனதை உணர்ந்தாள்.

இந்த மனம் என்ற மந்திரக் கோல் என்னை ஆட்டிப் படைக்கிறது. சிலவேளை உன்மத்தம் கொண்டு உசுப்பும். திடீரென சாந்த சொருபியாக மாறி ஞானம் உரைக்கும். விசித்திரமான இந்த இரண்டு தன்மையையும் சமநிலைப் படுத்துவதற்கு என்னைப் போன்ற சாதாரண மனிதரால் எப்படி முடியும்? பெரிய ஞானிகளும் முனிவர்களும் தோற்றபோது நான் மட்டும் விதிவிலக்காகிவிட முடியுமா? இதற்கு என்ன செய்யலாம்? அவளின் மனம் தத்துவ விசாரணையில் ஈடுபட்டது.

தன் முயற்சியில் சற்றும் தளராத விக்கிர மாதித்தனாய் மீண்டும் மனக் குரங்கு முருங்கை மரத்தில் ஏறிக்கொண்டது. புழுக்கள் நெளியும் சாக்கடையில் கவிதாவை ஏதோவொன்று இழுத்து விழுத்தியது. அவளின் உடலில் ஓட்டிக்கிடந்து ஊரும் புழுக்கள் உடல் முழுவதும் தன்னிச்சையாக மேய்ந்து திரியும் அருவருப்பால் அலைக்கழிக்கப்பட்டாள்.

தீக்குளித்துப் புனிதப்படுத்த வேண்டும் போன்றதொரு முனைப்பு அவளை உந்தித் தள்ளியது. அடிக்கடி வேண்டாத விருந்தாளி போல வந்து துன்புறுத்தும் நினைவுகளின் வெப்பத் தீயில் தகித்துக் கருகும் காரணம் மட்டும் அவளால் கண்டறிய முடியவில்லை சிறுவயதில் ஏற்பட்ட பாலியல் துஸ்பிரயோகம், வன்முறைகள் ஆழ்மனதில் பதிந்து தாழ்வுச் சிக்கலையும் கழிவிடக்கூடாததையும் ஏற்படுத்துவதாக உளவியல் கட்டுரைகளில் படித்திருக்கிறாள். அப்படி ஏதாவது தனக்குள் பதிந்துபோய்

இருக்கிறதா என்பதை ஆராய்ந்து பார்த்துத் தோற்றாள்.

கவிதா சின்னப் பிள்ளையாக இருந்த போது பக்கத்து வீட்டு வல்லிபுரத் தாத்தா மீது அவளுக்கு இருந்த பாசத்தை அளவிட்டுக் கூறமுடியாது

தாத்தாவின் வீட்டைச் சுற்றிக் கொய்யா, மா, விளா மரங்கள் காடாய் அடர்ந்து வளர்ந்திருக்கும் கொய்யாப் பழக்காலங்களில் தேசிக்காயின் வடிவத்தில் அணில் கொந்திய பழுத்த கொய்யாப் பழங்கள் உதட்டுச்சாயம் பூசிக்கொண்டு சிரிக்கும் சிறுபிள்ளையின் அழகோடு மணம் நிறைக்கும், எந்த உயர்தர வாசனைத் திரவியமும் எமக்கு ஈடாகாது எனச் சவால் விடுவது போல தாத்தாவின் வீட்டு கொய்யாப் பழத்தின் வாசனையால் ஆக்கிரமிக்கப் பட்டிருக்கும். தாத்தாவின் அன்புப் பரிசாகப் பழங்கள் அவளுக்காகக் காத்திருக்கும். அவளைக் கண்டவுடனே தாத்தாவின் கைகளில் இருந்து அவளின் கைகளுக்குள் பழங்கள் சங்கமமாகி விடும். மூக்கைத் துழைக்கும் மணத்துடன் பழுத்த கொய்யாப் பழங்கள் அல்லது விளாம்பழங்கள், மாம்பழங்கள், நெல்லிக்காய்கள் என ஏதாவது ஒன்று அவளின் வருகையின் போது தாத்தாவின் காணிக்கைப் பொருளாகும்.

வெள்ளை நிறக் கம்பளி மயிர்க் கொட்டிப் புழுவை இரண்டு புருவத்திலும் அப்பி விட்டதுபோல தாத்தாவின் நரைத்த புருவம் இருக்கும்.

“கட்டப் பொம்மன் நாடகத்தில் இப்படித் தான் நடத்தேன்” மீசையை முறுக்கி விட்டுக் கொண்டு கையைக் காலை வீசித் தாத்தா குதிக்கும்போது தும்பைப்பூப் போல கழுத்து வரை நீண்டிருக்கும் தாடியையும் தடவிக் கொள்வார். அதில் பெருமிதம் தவறும். தாத்தா கதைச் சுரங்கமோ எனப் பல தடவை கவிதா வியந்திருக்கிறாள். விதவிதமாகக் கதைகள் சொல்லுவார்.

தாத்தா சொல்லும் கதைகளை இராசா இராணிக் கதைகள், வீரதீரக்கதைகள் குட்டிக் குட்டிக் கதைகள் என வகைப்படுத்தி வைத்திருப்பாள். கதையைக் கேட்டுக் கொண்டே தாத்தாவின் மார்பிலே சாய்ந்து தாடிமயிரில் பின்னிவிளையாடுவாள். மார்பில் பற்றைக் காடாய் வளர்ந்திருக்கும் காய்ந்த அறுகம்புல் போன்ற உரோமக் கற்றைக்குள் விரல்களைப் புதைத்து விரல்களால் ஊர்வலம் வருவாள்,

செல்லமாக உரோமக் கால்களை இழுத்து நோவை உண்டாக்கி வலியிலே தாத்தாவைத் துடிக்கவைப்பது அவளுக்கு மிகவும் விருப்பமான பொழுது போக்காகும்

சில வேளைகளில் தாத்தா சொன்ன கதைகளையே திரும்பவும் கேட்பதற்குப் பிரியப்படுவாள். தாத்தாவும் மறுப்புச் சொல்லாது அவளின் விருப்பத்தை அரங்கேற்றுவார். அப்போது கவிதா மேல் சட்டை போடத் தொடங்கவில்லை. அதற்கான பருவம் வரவில்லையென்பதால் யாரும் அதிலே அக்கறை கொள்ளவில்லை.

ஒரு நாள் கவிதாவின் அம்மா பக்கத்திலுள்ள வைரவகோயிலுக்குப் பொங்குவதற்காகப் போயிருந்தாள்.

“புகைக்குள் வந்து கண்ணைக் கசக்காமல் நீ வீட்டிலே இரு”

அம்மா தன்னோடு அழைத்துப் போக விரும்பவில்லை யென்பதை அவளின் கட்டளை விளக்கியது. கவிதா, தாகம் எடுத்தவள் போல அடிக்கடி தாத்தா வீட்டிற்கு ஓடுவதை வழக்கமாக்கியவள் என்பதால் அன்றும் தாத்தா வீட்டிலே சரணடைந்தாள். தாத்தாவை இராசா இராணிக் கதை சொல்லும்படி கெஞ்சினாள். தாத்தா இராசாவின் வீரத்தையும் இராணியின் அழகையும் சொன்னபோது கவிதா விழிப்பாக இருந்தாள். தாத்தா கதை சொல்லும் போது அவள் கேட்பதை உறுதிப்படுத்த அவளிடமிருந்து “ம்ம்” என்ற ஒலிக் குறிப்பு வெளிப்பட வேண்டும். அல்லது தாத்தா கதை சொல்வதை நிறுத்தி விடுவார் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். அன்றும் கதையைக் கேட்டு ‘ம்’ கொட்டிக்கொண்டு தாத்தாவின் மார்பில் தூங்கிப்போனாள். திடீரென விபத்து நேர்ந்தது போலத் தூக்கம் கலைந்தது.

தாத்தா அவளைத் தன்னோடு இறுக அணைத்துக் கொண்டிருந்தார். அவரின் விரல்கள் அவளின் சட்டை போடாத மார்பில் பாம்புக் குட்டிகள் ஊர்வது போல ஊர்வதை உணர்ந்தாள். தாத்தாவின் செயல் அவளுக்குள் பயத்தை உண்டாக்கியது. எதிர்த்துக் கேட்கவோ எதிர்ப்பைக் காட்டவோ முடியாத இக்கட்டான நிலையில் மூச்சை அடக்கிப் பொறுமை காத்தாள். யாரும் வரமாட்டார்களா? காப்பாற்ற மாட்டார்களா? எனத் தவித்தாள். இயல்பில்லாத நிலை இது என்பதை அறிவு துலக்கியது. தூங்குவதுபோல சற்று நேரம் பாசாங்கு செய்தாள். விபரிக்க முடியாத ஒரு அவதியை

தாத்தாவின் செயல் அவளுக்குள் பயத்தை உண்டாக்கியது. எதிர்த்துக் கேட்கவோ எதிர்ப்பைக் காட்டவோ முடியாத இக்கட்டான நிலையில் மூச்சை அடக்கிப் பொறுமை காத்தாள். யாரும் வரமாட்டார்களா? காப்பாற்ற மாட்டார்களா? எனத் தவித்தாள். இயல்பில்லாத நிலை இது என்பதை அறிவு துலக்கியது.

அனுபவித்தாள். உடம்பு தீச்சவாலைக்குள் விழுந்து விட்டதைப் போன்ற எரிச்சலைக் கொடுத்தது. எப்படித்தான் தைரியம் வந்ததோ தெரியாது தாத்தா சற்றும் எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத கணநேரத்திற்குள் தாத்தாவின் இரும்புப் பிடையை விலக்கிக் கிழே இறங்கி வீட்டிற்கு அஞ்சலோட்டக் காரனைப் போல ஓடினாள். ஓட்டப் பந்தயத்தில் ஓடிய வீரனின் இதயமாய் நெஞ்சு படபடத்தது, அவள் செவிகளில் துல்லியமாய் கேட்டது.

ஏன் இப்படிப் பயப்படுகிறேன்? தாத்தா என்ன செய்தவர்? அவர் செய்தது சரியா? நான் செய்தது சரியா? எதுவும் புரியவில்லை விளங்கியும் விளங்காமலும் ஏதோ ஒன்று அவளைப் பற்றிப் பிடித்துக் கொண்டு அவளுக்குள் கேள்விக் கணைகளைக் கிளப்பியது.

அவளும் வளர அவளோடு சேர்ந்து பயமும் வளர்ந்தது. ஆண்பால் அவளுக்கு எதிர்ப் பாலாயிற்று. ஆண்களைக் கண்டவுடன் அவளின் கண்கள் அவளை அறியாமலே அவர்களின் கைகளைப் பரிசோதிக்கும். அவை கைவிரல்களாக இல்லாமல் பாம்புக் குட்டிகளாகி விட்டது போன்ற பிரமை ஏற்படும். தாத்தாவின் அணைப்பையும் விரல்களின் படமெடுப்பையும் பற்றி கலந்துறவாடிப் பயத்தைப் போக்கு வதற்குப் பொருத்தமானவராக யாரும் வசப்பட வில்லை. அம்மாவிடம் சொன்னால் ஏசுவாள். தாத்தாவைப் பற்றி அவதூறு சொல்வதாக நினைப்பாள். தாத்தாவிடமா என்னிடமா பிழை என்பதை அறிவதற்குப் பல தடவை முயற்சித்தும் அவளின் சிற்றறிவுக்கு எதுவும் எட்டவில்லை. அவளால் எந்த முடிவுக்கும் வரமுடியவில்லை.

கவிதாவின் தோழிகள் திவ்வியா, நர்மதா எல்லோரும் சந்தோசமாகத்தானே இருக்கிறார்கள். தங்களின் சாமர்த்தியச் சடங்கைப் பெரிதாகச் செய்ய வேண்டும் என்று கனவு கண்டு கதைகதையாய்ச் சொன்னபோது சாதகமாகவோ பாதகமாகவோ அவள் எதுவும் சொல்லவில்லை. அவர்களின் பெற்றோர்

ஊரைக் கூட்டிப் பெரிய விழா எடுத்ததும், விதவிதமாக உடைகள் அணிந்து போட்டோ எடுத்ததும் அவளுக்குச் சரியெனத் தென்பட வில்லை.

கவிதாவுக்குச் சடங்கு செய்வதற்கு தாய் விடாப் பிடியாக வற்புறுத்தியபோது பெரிய விருப்பமோ ஈடுபாடோ அவளுக்கு இருக்க வில்லை. அம்மாவின் வற்புறுத்தலினால் பலிக்களத்துக்குக் கொண்டு சென்ற உணர்வோடு அங்கு நின்றாள் என்பதுதான் உண்மை. இதையெல்லாம் பறைதட்டி அறிவிக்க வேண்டுமா? என்பது அவளது விவாதமாக இருந்தது. அம்மாவுக்காகவும் போட்டோவுக்காகவும் அவள் சிரித்தாள். அந்தச் சிரிப்பில் உயிர்ப்பு இருக்கவில்லை.

அன்று இரவு நீண்ட நேரம் அவள் தூங்கவில்லை. கண்ணயர்ந்தபோது பயங்கரக் கனவு வந்தது. திடீரென அவளின் மார்புகள் பெருத்து வளர்ந்திருந்தன.

அதைச் சுற்றிப் பல விரல்கள் நாகபாம்புகள் போல படமெடுத்துக் கொண்டு நின்றன. “ஐயோ பாம்பு பாம்பு” அவள் அலறிக் கொண்டு எழுந்தாள். அப்போது நெஞ்சு படக் படக் கென்று வேகமாக அடித்தது அவளுக்குக் கேட்டது.

“நாவுறு கண்ணூறு பட்டிருக்கும் சுத்திப் போட வேண்டும்”. எந்தச் சமன்பாட்டிலும் நிறுவமுடியாத அனுபவ விளக்கத்தோடு அம்மா தண்ணீரைக் கொடுக்க வாங்கிக் குடித்தாள். வீழ்தியைப் பூசி இனி நித்திரை வரும் என்றாள். அதன் பின்னர் அவளுக்குத் தூக்கமே வரவில்லை.

கவிதாவோடு சேர்ந்து பயம் கூச்சம் தாழ்வுச்சிக்கல் அனைத்தும் வளர்ந்தன.

ஆண்களைக் கண்டால் எட்டாம் இடத்துச் சனியைப் போல அவர்களை எட்டத்திலே வைத்துக் கொண்டாள். யாராவது கேலி

செய்தாலும் பிடிக்காமல் அழுதாள். தான் செய்வது பிழை என்று தெரிந்தும் அவளால் தன்னை மாற்ற முடியவில்லை

அவள் திருமண வயதை அடைந்தபோது, பெண் கேட்டு வந்தவர்களிடம் குறைகுற்றம் கண்டு பிடித்து சாக்குப் போக்குச் சொல்லித் திருமணத்தைத் தடைசெய்து விடுவாள்.

“பிள்ளை வடிவும் ஒரு வயது வரைக்கும் தான் இருக்கும். குமர் இருந்து குரங்காய்ப் போகும் என்பார்கள், கலியாணத்தைத் தள்ளிப் போடாதே”

அம்மா அவளின் வயது போவதையும் வடிவு கெடப்போவதையும் உவமை நயத்துடன் சொல்லி அவளைப் பயமுறுத்தத் தவறுவ தில்லை.

தூரத்து வழியில் உறவு முறையென்று கூறிக்கொண்டு கரணும் தாயும் வீடு தேடி வந்து பெண் கேட்டுப் போனார்கள். கவிதாவுக்குக் கரணைப் பார்த்ததும் பிடித்ததினால் மறுப்புச் சொல்லவில்லை. அவனைத் திருமணம் செய்வதற்குச் சம்மதித்து விட்டாள்.

கரனின் பொறுமை, அன்பு, அக்கறை அனைத்தும் கவிதாவிடம் நல்ல மாற்றத்தை ஏற்படுத்தியது. இரண்டு பெண் குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தாள்.

தனது பிள்ளைகளுக்குத் தன்னைப் போல மனநிலை வந்துவிடக் கூடாது என்பதில் அத்த அக்கறை கொண்டு அதை வாழ்க்கையின் குறிக்கோளாக்கினாள். பிள்ளைகள் ஒளிவு மறை வில்லாமல் கலந்துரையாடக்கூடிய சுதந்திரமான இடமாக வீடு மாறியது.

பூரணிமாமி திருமணம் செய்யும் வரையும் கவிதாவின் குடும்பத்தோடுதான் இருந்தாள். அவளின் முதல் பிள்ளையாகக் கவிதாவை எண்ணிப் பாசத்தைக் காட்டினாள். மாமியிடம் தனக்கு வரும் வித்தியாசமான சிந்தனைகளைப் பகிரிந்து கொண்டிருக்கலாம். அதற்கும் மனம் ஒருப்படாததினால் எல்லாவற்றையும் தனக்குள் பொன் முட்டைகளைப் போல புதைத்து வைத்திருந்தாள்.

நீண்ட காலங்களிற்குப் பின்னர் கவிதாவிற்கு விருப்பமான லட்டுப் பொதியுடன் மாமி வந்தாள். வந்த நேரம் தொடங்கி மாமாப் புராணம் பாடினாள். அவருக்கு எல்லாம் படுக்கையிலே தான் போகிறது. நினைவுகளும் இல்லை. சின்னப் பிள்ளையைப் பார்ப்பது போலப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. “தூரத்துத் தண்ணி ஆபத்துக்கு உதவாது” பிள்ளைகள் எங்களைப்

பார்ப்பார்கள் என எதிர்பார்க்க முடியாது. ஏதோ கடவுள்தான் துணை. நீண்ட பெருமுச்சை விட்ட மாமியைப் பார்க்க அவளுக்குப் பாவமாகத் தான் இருந்தது.

“இந்தச் சனி ஞாயிறு எங்கள் வீட்டுக்கு வா, எனக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாய் இருக்கும். உனது பிள்ளைகள் வீட்டில் இருப்பார்கள் தானே”

மாமியின் யாசிப்பை அவளால் தட்டிக்கழிக்க முடியவில்லை.

விசா எடுத்து வெளிநாட்டுக்குப் போகும் ஆரவாரத்தோடு கவிதா அடுக்கு எடுத்து ஒருவாறு மாமியின் வீட்டை வந்தடைந்தாள்.

மாமா கவிதாவை அடையாளம் கண்டு கொள்ளவில்லை என்பதை அவரின் சிந்தனை கலந்த பார்வை பறைசாற்றியது. ஆதர வில்லாமல் அவரால் அடியெடுத்து வைக்க முடியாதென்பதை அவரைச் சுற்றியிருந்த பிடிமானங்கள் கட்டியங்கூறின. வெளியே போக அவசியமில்லாதபடி அறைக்குள்ளே சகலதும் அடங்கியிருந்தன. மாமா கவிதாவை வெறித்துப் பார்த்தார். கமலா எங்கே இருக்கிறாய்? கையைப்பிடி என்றார். இடுப்பில் இருந்து நழுவி சாரம் என்னை விடு என்பது போல் மாமாவின் கையிலிருந்து விடுதலை விரும்பியதைத் தடுக்க மாமா எத்தனிப்பது தெரிந்தது. சுரவரிசை பிசகாது வீணைமீட்டுவது போல விரல்கள் அபிநயித்து அவருக்குள்ள நரம்புத் தளர்ச்சியின் வேகத்தை அம்பலப் படுத்தின. குளியலறைக்குப் போவதற்கு ஒரு எட்டு வைத்திருப்பார். சலம் சர சர வெனக் காலால் ஓடி இனி உள்ளே நீ வரத் தேவையில்லை எனத் தடுத்து நிறுத்தியது.

“கொடியில் காழ்ந்த கைலி இருக்கிறது எடுத்துக் கொண்டு வா” கவிதாவைப் பார்த்துச் சொன்ன மாமி, மாமாவைச் சின்னப் பிள்ளையை அணைப்பது போலப் பொறுமையோடு அணைத்து நடத்திக் கொண்டு சென்றாள். இடுப்பிலிருந்த ஆடையை நீக்கி விட்டு உடலைக் கழுவினாள். உணர்ச்சியில்லாமல் சலம் மலம் போகிறது. அவள் அந்த மணத் திற்கு இசைவாக்கம் அடைந்து விட்டாள் என்பதற்கு அடையாளமாக மாமி இயல்பாகச் சுவாசிப்பதன் மூலம் விளங்கிக் கொண்ட கவிதா, மூத்திர வாடையால் அந்தப் பிரதேசம் ஆக்கிரமிக்கப் பட்டதால் சற்று மூச்சை அடக்கித் தூரத்தில் நின்றுகொண்டாள். மூட்டு வலியில் முடங்கிப்போன மாமாவின் நிலை

இப்படிப் படுமோசமாகிப் போகும் எனக் கவிதா கணவிலும் நினைக்கவில்லை

கவிதாவின் கையைப் பிடித்துப் பக்கத்தில் இருந்துவார். ஏக்கத்தோடு பார்ப்பார் தாயைப் பார்க்கும் குழந்தையின் ஆவல் அவர் பார்வையில் ததும்பும். மாமி ஒரு கையைப் பிடித்தால் மற்றக் கையைக் கவிதாவுக்கு நீட்டுவார். சின்னக் குழந்தையின் விருப்பமாக எண்ணி மனம் நெகிழ்வாள். மாமி சாப்பாடு ஊட்டும்போது பக்கத்தில் தண்ணீர்க் கோப்பையோடு கவிதா நிற்பாள். அவளிடம் தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்கும் விருப்பத்தோடு இடைக்கிடை ஆவென வாயைத் திறந்து தண்ணீர் கேட்பார். அவள் தண்ணீர் கொடுக்கும் போது மாமாவின் கண்களில் பிரகாசம் தெரியும்

“கவிதா இராசம்மா மாமிக்குக் கடுமையாம்”. இவரைத் தனியாக விட்டுப் போக முடியாததால் நான் இன்னமும் பார்க்கப் போகவில்லை. போய் வரட்டுமா? ஓடிப்போய் ஓடி வருவேன். இருப்பாய் தானே அவள் சின்னப் பிள்ளையாக மாறிக் கெஞ்சியதைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. தாமதிக்காமல் தனது சம்மதத்தினை வெளிப்படுத்தினாள். மாமி பாவம். நினைவிழந்து படுக்கையாகிப் போன மாமா சாகும்வரை சுமையாகத்தான் இருப்பார். உதவியுமில்லாமல் மாமி கஸ்டப்பட்டப் போகிறாள்

“கவிதா கவிதா” மாமா அவளின் பெயரைச் சொல்லி அழைத்ததைக் கேட்டு மகிழ்ச்சியுடன் ஓடினாள். கையைப் பிடித்துப் பக்கத்தில் இருத்தினார். மாமாவின் கண்களில் ஒளி மின்னியது. முகம் புதுவித மலர்ச்சியில் பொலிந்தது. பளிச்சென்று பற்கள் தெரியச் சிரித்தார். “நீ நல்ல வடிவாய் இருக்கிறாய் நான் உன்னைக் கலியாணம் கட்டப்போகிறேன்.” அவள் எதிர்பார்க்கவில்லை கணநேரத்தில் அவரது கை அவளின் மார்பிலே விழுந்தது. கையை விலக்கிக் கொண்டு கதவுவரை ஓடினாள். அப்பொழுதும் நெஞ்சு வேகமாக அடிப்பது அவளுக்குக் கேட்டது. திரும்பிப் பார்த்தாள். மாமா கட்டிலில் இருந்தபடி கால்களை ஆட்டிக் கொண்டு முதலிரவுக் காட்சியில் வரும் கதாநாயகனாய் அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தார். அருவருப்புக் கலந்த ஆற்றாமை அவளைச் சூழ்ந்தது. நினைவுகள் குரங்காட்டியின் முன் குத்துக்கரணம் போடும் குரங்காய் வந்து துன்புறுத்தின.

“கவிதா கவிதா” மாமி வந்துவிட்டாள் என்பதை அவளின் அழைப்புத் தெரியப்

படுத்தியது. அழுது வீங்கிப்போன முகம் வேறொரு வடிவம் கொண்டிருக்கும் என்பது அவளுக்குத் தெரியும். இந்தக் கோலத்துடன் வெளியில் போக முடியாது. எப்படி மாமியைச் சமாளிப்பது என்பதில் கவனம் செலுத்தினாள் “கதவைத் திற, கரன் ‘லைனில்’ நிற்கிறார். இதுவரை வித்தை காட்டிய குரங்கு அடங்கிப் போய் ஒளிந்தது. துள்ளி எழுந்தாள். மறுபுறத்தில் எப்போது வருகிறாய் எனக் கேள்வி வந்திருக்க வேண்டும் அதற்கு நான் விடிய வந்துவிடுவேன். என்பது கவிதாவின் பதிலாக இருந்தது. அவளின் மரணத்திற்கான பிரகடனம் நிறைவேற்ற முடியாத ஒத்திவைப்பை அவாவியது. மாமி இருத்திவைத்துக் கதை சொல்வதில் முனைந்ததைத் தட்டிக் கழிக்க முடியாது செவிசாய்த்தாள் “இராசம்மா மாமியின் பகிடியைக் கேளன்” “என்னவாம்?”

“இராசம்மா மாமி விழுந்து போனாவாம். அதனால் தங்கம்மாவின் மகனை உதவிக்கு ஒழுங்கு படுத்தியிருக்குதாம்”

“யார் கணேசனா?”

“ஓம்”

“அவன் கலியாணம் செய்து பிள்ளைகள் இல்லாமல் இருந்தவன் பிறகு என்ன நடந்தது?”

“கனகாலத்துக்குப் பிறகு ஒரு பிள்ளை பிறந்திருக்கு. கதையைக் கேளன்”

மாமிக்குக் கதையைச் சொல்லிவிடவேண்டும் என்ற அவசரம்

சொல்லுங்கோ”

கணேசன், மாமி குளிக்கக் கையைப் பிடித்துக் கூட்டிப் போக “ஐயோ என்னைக் கெடுத்துப் போட்டான்” என்று கத்தி அழுதாவாம். அதுமட்டுமில்லாமல் இராசம்மா மாமி வெளிநாட்டு மகளுக்குள் எடுத்துச் சொல்லிப் போட்டாவாம். நீ வரவேண்டாம் போ எனக் கணேசனைக் கண்டால் போதும் சத்தம் போடுகிறாவாம்.

மாமி குலுங்கிக் குலுங்கிச் சிரித்தாள். அவளின் சிரிப்பு அந்த நிகழ்வை நிராகரிக்கும் முர்க்கத்தனத்தை அம்பலப் படுத்தியது.

கவிதா இப்போது செந்தணல் குவியலுக்குள் சிக்கிக் கிடக்கிறாள். அவள் கருகிப் போவாளா? புடம் போடப் படுவாளா? என்பதை விளங்கிக் கொள்ள முடியாத மௌனப் பெருவெளியில் கரைந்து கொண்டிருந்தாள்.

கிழுவியைக் காணப்போகிறது
கவிதை
மாலைப்பொழுதில்
சோகமாக, தனியே இருக்கும்
அவள் முகத்திலிருந்து
அறிந்துகொள்ள முடியும்
என்பதால்

கீழுவியைக் காணப்போன கவிதை

மூலம் :

சீதாகாந்த் மஹாபத்ர

குருவிக் கூடுகள்
இப்போது வெறிச்சோடியுள்ளன
ஆனால் எதிர்காலத்தில்
அதிக வேலை காத்துக் கிடக்கிறது
அவள் பேரன் உதைப் பந்தாட்டத்தில்
வென்ற விருதுகளை ஒழுங்காய் அடுக்குதல்
தூசி படிந்த அவன் புத்தக அலுமாரியை
துப்புரவாக்குதல்

சிறிய வீட்டின் விறாந்தை உட்பட
இரண்டு அறைகளை ஒழுங்குபடுத்தி விட்டாள்
இப்பொழுது
அடுப்பில் மண்பானையில்
அரிசி பொங்கிச் சரிகிறது

தனியே வாழும் ஒருத்தியின்
தேவைக்கதிகமாகவே
நேற்று அவள் ஓட்டோவில்
உருளைக்கிழங்கு, தக்காளி, முள்ளாங்கி
கொண்டு வந்தாள்
விலையேறப் போவது
அவளுக்குத் தெரியும்
கிழிந்த செருப்பணிந்தபடி
முற்றத்தில் உலாவுகிறாள்
மாலைத் தென்றலைச் சுவாசிக்கிறாள்
“நிலவுகாலிக்கிறதுபார்!
முழு உலகும்
என்வேலைக்காகக் காத்திருக்கிறது”
என்று சொல்லியபடி அறைக்குள் நுழைகிறாள்

கவிதையால் ஒன்றும் சொல்லமுடியவில்லை
அது இருப்பிடம் திரும்புகிறது.

தமிழாக்கம் : சோ.பத்மநாதன் (சோ.ப)

சீதாகாந்த்
மஹாபத்ர (1937)
இந்தியாவில் மட்டுமல்ல,
தென்னாசியாவிலேயே
மஹாகவி என்று
கொண்டாடப்படுபவர்.
சமூக மானிடவியலில்
முனைவர் பட்டம் பெற்றவர்.
ஹார்வட், சிகாகோ,
பேர்மிங்ஹாம் முதலிய
பல்கலைக்கழகங்களில்
விரிவுரை யாற்றியவர்.
கவிதைக்காக
சாகித்திய அக்காடெமி
விருது, குமரன் ஆசான்
விருது, சோவியத்லாண்ட்
நேருவிருது, பாரதீய
ஞானபீடவிருது, பத்மபூஷண்,
பத்மவிபூஷண் விருதுகள்,
சார்க் எழுத்தாளர் விருதுகள்
பெற்றவர்.
இவருடைய ஒரிய
மொழிக் கவிதைகள்
இந்திய மொழிகளிலும்
பதினைந்துக்கு மேற்பட்ட
உலக மொழிகளிலும் மொழி
பெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.
இந்தியபூர்விகக் குடிகளின்
வாய்மொழிக் கவிதைகளை
பத்துத்
தொகுதிகளாக
ஆங்கிலத்தில்
மொழி
பெயர்த்தவர்
மஹாபத்ர.

நாடகம் உலகியலின் உண்மை நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி

வடகோவை
பு.க. கிராசர்த்தினம்

“நாடகம் உலக வாழ்க்கையின் படம், மக்கள் சமுதாயத்தின் பழக்கவழக்கங்களை உள்ளவாறே எடுத்துக் கூறும் கலை. உலகியல் உண்மை நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி”

என உரோம நாட்டைச் சேர்ந்த அறிஞர் சிசரோ கூறியுள்ளார்.

இலக்கியத் துறையில், அறிவிற சிறந்த மக்கள் உருவாக்கும் கவிதை, கட்டுரை, சிறுகதை, நாடகம் முதலிய எல்லாவற்றுள்ளும் கற்றவர் முதல் பாமரர்வரை யாவர்க்கும் விருந்தளிப்பது நாடகமே.

இலக்கியம் ஒரு படைப்புக்கலை என வர்ணிக்கப்படுகின்றது. நாட்டில் வாழும் இயல்பும் குணமும், அன்றேல் ஒரு மொழி பேசுபவர்களின் இயல்பும் குணமும் தெளிவாகச் சிந்திக்கப்படுவதே இலக்கியம். சுருங்கக்கூறின் மொழி சிந்தனையின் வாகனமாக வளரத் தொடங்கியது.

‘இலக்கியம் ஒரு வாழ்க்கை ஒழுங்கு. அதில் எழுத்தாளன் தனது பக்கங்களைச் சேர்க்கிறான்’ என விசரியன் பெரினஸ்கி கூறியுள்ளார்.

ஒரு சிறந்த மொழிக்கு இயல், இசை, நாடகம் என முப்பிரிவுகள் உண்டு. இவற்றுள் நாடகம் முதன்மை நிலையில் இருப்பதாக அறிஞர்கள் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். ஆங்கிலக்கவி சொல்றீட்ஜ் ‘நாடகம் உலக இயற்கையை மாதிரியாக வைத்து உருவாக்கும் கலையேயன்றி உலக இயற்கையின் படமன்று’ என்கிறார்.

அறிஞர் எமேர்சன் இலக்கியப் படைப்பு பற்றிக் கூறிய கருத்தைக் ஆராய்தல் பொருத்தமாகும். ‘எந்தச் சக்தியின் ஆதரவிலே உலகப் பொருட்கள் யாவும் நிலைத்து நிற்கின்றனவோ, அதே சக்தி புகுந்திருந்து நம்மை ஆட்டிவைக்கிறது. சிந்தனை வலுப்பெற்று

நிலைத்தபோது, அதற்கு அளவற்ற சக்தி ஏற்பட்டு எழுத்து வடிவம் பெறுகின்றது.’

ஆங்கிலக் கவி கொல்டிஜ் கூறிய கருத்தை விளங்குவது பயனுடையதாகும், உலக இயற்கையில் காணும் சுவையுள்ள ஒரு நிகழ்ச்சியையோ, உண்மையையோ எடுத்துக் கொண்டு, அதுமக்கள் மனதையும் உணர்ச்சியையும் பரவசப் படுத்தக்கூடிய ஒருநிலைக்கு உயர்த்துவதே நாடகம். சுருங்கக்கூறின் உணர்வு பகிர்வுக்கு உண்டானதே மொழி. ஆகவே மொழியின் நிறைவுப் பயன் உணர்வே.

சித்திரக் கலையில், ஒருவன் வர்ணங்களாலும், கோடுகளாலும் தன் எண்ணங்களை வெளியிடுகிறான். சிற்பக் கலையில் ஒருவன், செப்பிலும், கல்லிலும் மரத்திலும் உருவங்களைச் செதுக்கித் தன் கருத்துக்களை உணர்த்துகிறான். கவிதையில் கவிஞன் எதுகை, மோனை, சந்தம், முதலிய யாப்பிலக்கண விதிகளின் உதவிகொண்டு தன் கற்பனையைப் பாட்டால் வழங்குகிறான். நாடகங்களையோ கூடியிருக்கும் மக்களுக்கு நாடக முறைப்படி கதையைச் சொல்வது மட்டுமன்று. நாடக ஆசிரியனின் குறிக்கோளையும், கதையின் தொடர்பையும் மனதில் கொண்டு, அவைகள் கூடியிருக்கும் மக்களின் உணர்ச்சியையும் அறிவையும் ஈர்க்குமாறு நாடகப் பாத்திரங்கள் விளக்கிக் காட்டுதல் வேண்டும். காண்பதற்கு மக்கள் கூட்டமில்லையேல், நடித்தல் என்னும் கலைக்கு இடமேயில்லை. இவ்வகையில் நாடகக்கலை ஏனைய கலைகளின்றும் வேறுபடுகின்றது. எனவே நாடகக்கலை உலகியலின் உண்மைநிலையை உணர்ந்து, சீர்திருத்தப் பயன்படுமெனிலும், மக்கட் கூட்டத்திற்கு மகிழ்ச்சியூட்டுவதே அதன் உண்மை குறிக்கோளாகும். வாசித்து இன்பமுறுவதற்கு இலக்கியச் சுவையுடையதாகவும் கூடியிருப்

பவர்கள் சுவைக்குமாறு நடிக்க ஏற்றதாயுமுள்ள நாடகம் இயற்றுதல் ஓர் மிகச் சிறந்த எழுத்தாளனுக்கே இயலும். மேல்நாட்டு ஆசிரியர்களுள் ஆங்கில எழுத்தாளருள் சேக்ஸ்பியரும், பிரெஞ்சு எழுத்தாளருள் மோலியருமே முற்காலத்தில் இத்தகைய நாடகங்கள் எழுதியதாக அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இந்நிலையில் காளிதாசன், பவபூதி, பாசர் முதலிய சிறந்த வடமொழிப் படைப்பாளிகளைக் குறிப்பிடலாம்.

மனிதனுடைய மதிக்கமுடியாத உடமைகளில் சிறந்தது வாழ்வாகும். பௌதீக வளத்திலும் பார்க்க புலமையின் போசாக்கில் தான் ஒருநாடு தொடர்ந்து இயங்குகின்றது. நாடகம் பல நல்ல குணங்களை எமது உள்ளங்களில் திணித்துவிடுகின்றது. நல் வாழ்வுக்கு அடியெடுத்துக் கொடுக்கிறது. மனிதநேய வளர்ச்சிக்கு (Optimistic Thinking) நாடகத்தின் பங்கு அளப்பரியது. ஒருமனிதன் தன்னைப்போலதான் மற்ற மனிதன் என்பதை போதிப்பதற்கு இலக்கியத்துக்கு, குறிப்பாக நாடகத்திற்கு இருக்கும் சக்தி பெரிதாகும்.

நாடுகளிலும் உலகத்திலும் இன்றைய தேவையாகிய சமாதானத்தை ஏற்படுத்தும் கருவியாக இலக்கியத்தைக் கைக்கொள்ள வேண்டும்.

இயல் தமிழும், இசைத் தமிழும், நாடகத் தமிழும் ஒன்று என்று நினைப்பதால், நாடகத்

தமிழ் தேவைப்பட்டிருக்கிறது என்று ஒருதமிழ் நாட்டுப் பேராசிரியர் குறிப்பிட்டுள்ளார். எல்லாக் கலைகளும் நாடகத்தில் சங்கமமாகின்றன. பார்வைக்கலை, படிப்புக்கலை (Visual Art and Verbal Art) இந்த இரண்டு கலைகளும் சங்கமமாகின்ற இடமான நாடகம் ஒரு சிக்கலான கலை. நம்முடைய மரபிலே கூத்தையும் நாட்டியத்தையும் சேர்த்துக் கொள்கிறோம். உலகப் புகழ் பெற்ற நாடக ஆசிரியர் உவில்லியம் சேக்ஸ்பியர், பிறாட்லி (Bradley) போன்ற நூற்றுக்கணக்கான விமர்சகர்களுக்காக அல்லது அறிஞர்களுக்காக நாடகங்களைப் படைக்கவில்லை. சாதாரண ஏழை மக்களுக்கும் படைத்தார். அவரின் கணநேரத்தில் உருவான கனவு நிரந்தரமாகிவிட்டது. உண்மையும் பொய்யும் போலிக் கௌரவமும், ஆதிக்க வெறியும், அழிவுகரமான தீயபழக்கங்களும் தாண்டவமாடிக்கொண்டு இருக்கின்றனவோ அப்படி நாடகம் உருவாக்கிக் காட்டவேண்டும். மனித சிந்தனை வாழ்க்கையின் பிறப்பிடம். எனவே மனிதன் உணர்ச்சியால் ஆளப்படுகின்றான். அதை வெளிப்படுத்த, சித்திரமாகத் திரட்ட நாடகத்தால் முடியும். நாடகம் வாழ்க்கையோடு தொடர்புடையதென ஒரு ஆங்கில அறிஞர் கூறியுள்ளார். (It is the closest Approximation of the image of life). இதனால் இலக்கியம் உலகைப் படைக்கும் விதையும் மரமுமாகும் எனக் கூறப்படுகின்றது. நாடுகள்

செத்த பிணத்துக்கே	இனமென்றும்	எதற்காய் இந்த
உரிமையில்லாத்	மதமென்றும்	மத இன பேதங்கள்
தேச மிதில்	பிரித்துப் பார்க்காமல்	மனங்களில்
சத்திய நேசிப்புத்தான்	எல்லோரையும்	மாற்றம் கொண்டு
சாத்தியமா	கொல்கிறது கொறோனா	மற்றவர் உரிமையும்
புத்தபெருமானின்	இத்தனைக்குள்ளும்	பகிர்ந்து வாழும்
புதல்வர்களே		மாங்கனித் தேசத்து
ஏன் இந்த ஓரவஞ்சனையோ		மாந்தராய் எழுவோம்
பெத்த மனங்கள்		வாரீர்
அழுகின்றன - உம்		
சித்தமதும் மாறாதோ		

சித்தமதும் மாறாதோ ...

- புலோவியூர் வேல்நந்தன்

மன எழுச்சியின் முழு எல்லை துன்பியலில் இருக்கின்றது. இது காப்பியத்தில் இல்லை. எனவேதான் துன்பியல் நாடகங்கள் பிரபல்ய மடைந்தன. தனிமனிதனையும், சமுதாயத்தையும் ஒரே நிலையில் பார்க்கக்கூடிய நிலை நாடகத்தில் உண்டு. ஒரு சமுதாயம் சுயமாகத் தன்னை அறிந்து கொள்ள நாடகம் உதவுகின்றது. எனவேதான் நாடகம் உலகியலின் உண்மை நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி என்ற கருத்து பரவலாக உண்டு.

வளர்ச்சியடைய சுவையான, பலரையும் விழிப் படையவைக்கும் நாடகங்கள் தோன்றின. கிரேக்க, இங்கிலாந்தின் வளர்ச்சி, உணர்ச்சி, நாடகங்களுக்கு வழிவகுத்துக் கொடுத்தன. இருபதாம் நூற்றாண்டின் இந்தியாவின் ஆத்மீகப் புரட்சி, இனப்புரட்சி, மொழிப் புரட்சி எழுந்தபோது, நாடகம் மறுமலர்ச்சி பெற்றது. 1960களில் உள, நல வலுவழிந்தோர்களுக்கு நாடகம் ஒரு சிகிச்சை முறையாக விஞ்ஞான ரீதியில் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது.

கிரேக்க தத்துவஞானி அரிஸ்டோட்டல் கருத்தை குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும் 'மன எழுச்சியின் முழு எல்லை துன்பியலில் இருக்கின்றது. இது காப்பியத்தில் இல்லை. எனவேதான் துன்பியல் நாடகங்கள் பிரபல்ய மடைந்தன. தனிமனிதனையும் சமுதாயத்தையும் ஒரே நிலையில் பார்க்கக்கூடிய நிலை நாடகத்தில் உண்டு. ஒரு சமுதாயம் சுயமாகத் தன்னை அறிந்து கொள்ள நாடகம் உதவுகின்றது. எனவேதான் நாடகம் உலகியலின் உண்மை நிலையைப் பிரதிபலிக்கும் கண்ணாடி என்ற கருத்து பரவலாக உண்டு.

சேக்ஸ்பியரின் புகழ்பெற்ற நாடகங்களில் ஒன்று மக்பெத். அரசியல் ஆதிக்கவெறி. அதனால் ஏற்பட்ட, அரசியல் சமூக கலாசார அழிவுகள் பற்றிய எண்ணக் கருக்கள் (Concepts) ஆதிக்க வெறியினால் தோல்வியைத் தழுவலாமே தவிர வேறொன்றுமில்லை என மக்பெத் என்ற கதாபாத்திரம் ஊடாக நன்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது. 'பிழையை எடுத்துக் காட்டாமல் விடுதல் அறிவுத் துறையில் ஒழுக்கமின்மையை ஆதரிப்பதாகும்' என கார்ல்மாக்ஸ் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

மனிதனிலிருந்து எட்டாத தூரத்தில் விலகி இருந்த இலக்கிய தேவதை இன்று மனிதனோடு ஒரே மட்டத்திலிருந்து உறவாடுகின்றாள். ஆகவே இந்த உறவாடுதலின் பயனாக எழுகின்ற தற்போதைய இலக்கியங்கள், குறிப்பாக நாடகங்கள் உயிர்த்துடிப்பு மிக்கவையாகவும் ஜீவசக்தி நிறைந்தவையாகவும் அமையவேண்டும்.

அறிவுத் துறையின் முனைகள் இப்போது ஒன்று பலவாக பெருகியபடி இருக்கிறது. புதிய இலக்கியங்கள் உண்டாக்கப்படவேண்டும். புதுமை எண்ணங்களை, அறிவுக் கொள்கைகளை, ஆராச்சித்திறனை, விஞ்ஞானக் கருத்தை மக்கள் மனதில் எழுப்பவேண்டும். பாமரமக்கள் பயன்பெற, தெளிவுபெற இலக்கியம் வேண்டும். அறியாமை இருளைக் கிழித்து, அறிவுச்சுடரை ஏற்றவேண்டும். பலசுவையான ஆக்கபூர்வமான நாடகங்கள் ஊடாக வழங்கி வாழ்க்கை வளம் பெற இனத்தனித்துவம், தேசியம் சர்வ தேசியம் ஆகியவற்றை இணைத்து பலரும் நன்மை பெற உதவவேண்டும். கிரேக்க தத்துவஞானி அரிஸ்டோட்டல் நாடகத்தின் சிறப்பைப் பற்றிய குறிப்பைக் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும். 'ஒரு சமூகத்தின் ஆத்மா தன்னை வெளிப்படுத்துவதற்கு உரிய வழிகளைத் தேடும்போது நாடகம் உருவாகின்றது. மன எழுச்சியின் முழு எல்லை துன்பியலில் இருக்கிறது. தனி மனிதனையும் சமூகத்தையும் ஒருநிலையில் பார்க்கக்கூடிய நிலை நாடகத்துக்குண்டு' மேலும் 'எப்படிப்பட்ட மனிதன் தேவையோ அப்படிப்பட்ட மனிதனை சிந்தனை என்ற சிற்பியால் படைக்கமுடியும்' என அறிஞர் கென்றிடேவிட் தோறோ கூறிய கருத்துக்கு அமைய முதன்மை நாடகங்களைப் பயன்படுத்துவோமாக.

மலேசிய இயல் பதிப்பகமும் ஞானம் கலை இலக்கியப் பண்ணையும்

இணைந்து நடத்திய

இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஓர் அறிமுகம்

இணையவழி நிகழ்ச்சி

திருமதி அன்னலக்ஷ்மி இராஜகுமார்

மலேசிய இயல் பதிப்பகமும், ஞானம் கலை இலக்கியப் பண்ணையும் இணைந்து 'இலங்கைத் தமிழ் எழுத்தாளர்கள் ஓர் அறிமுகம்' என்னும் இணையவழி நிகழ்ச்சியை, கடந்த 01-12-2020 முதல் 10-12-2020 வரையான பத்து நாட்களும் மிகச்சிறப்பாக நடத்தியது. கொரோனா தொற்று ஏற்பட்டு, நாடு முடங்கிக் கிடந்த வேளையில் எழுத்தாளர்களுக்கும் இலக்கிய அபிமானிகளுக்கும், எழுச்சியூட்டும் வகையில், இவ்விதமானதோர் எழுத்தாளர் அறிமுக இணையவழி நிகழ்ச்சி நடைபெற்றமை இதுவே முதல்தடவையாகும். எனவே இந்நிகழ்ச்சி தனித்துவமானது.

கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்கப் பேரவை உறுப்பினர் சட்டத்தரணி திருமதி சுகந்தி இராஜகுலேந்திரா அவர்களினால் ஒழுங்காக்கப்பட்ட இந்நிகழ்ச்சியில், இலங்கையின் பத்து எழுத்தாளர்கள் பங்கு கொண்டார்கள். இவர்கள் இளையோர் முதல் அனுபவம் வாய்ந்த மூத்தோர்வரையான பல்துறை சாதனையாளர்களாக அமைந்திருந்தமையும் சிறப்பம்சமாகும்.

நிகழ்ச்சியின் ஆரம்ப உரையை இயல் பதிப்பகத்தின் நிகழ்ச்சி நெறியாளர் திரு. ஹரிராஸ்குமார் ஹரிஹரன் நிகழ்த்தி தமிழ்கூறும் நல்லுலகெங்கும் நிகழ்ச்சியை அவதானித்துக் கொண்டிருக்கும் அனைவரையும் வரவேற்றதோடு நிகழ்ச்சியை ஒழுங்கமைத்த சட்டத்தரணி திருமதி சுகந்தி இராஜகுலேந்திரா மற்றும் ஞானம் கலை இலக்கியப் பண்ணையின் தலைவரும் ஞானம் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியருமான வைத்திய கலாநிதி தி. ஞானசேகரன் ஆகியோரைச் சிறப்பாக வரவேற்று உரையாற்றினார்.

சட்டத்தரணி திருமதி இராஜகுலேந்திரா ஓர் அறிமுகவுரையை நிகழ்த்தியதை அடுத்து, வாழ்த்துரை ஒன்றினை வழங்குமாறு இயல் பதிப்பகத்தினர் கேட்டுக் கொண்டதற்கு இணங்க, ஞானம் கலை இலக்கியப்பண்ணையின் தலைவர் திரு. ஞானசேகரன் அவர்கள் வாழ்த்துரை வழங்கினார். "இலங்கையின் இலக்கியப் பாரம்பரியம் 2000 ஆண்டுகால வரலாற்றைக் கொண்டது. இது ஈழத்துப் பூதந்தேவனார் காலத்தில் இருந்து ஆரம்பமாகிறது. அவரது ஏழு பாடல்கள் சங்க இலக்கிய நூல்களில் காணப்படுகின்றன. 13ஆம் நூற்றாண்டில் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் அரசர் காலத்தில் 'சரசோதி மாலை' என்னும் வைத்திய நூல் இயற்றப்பட்டதும் 15ஆம் நூற்றாண்டில் காவியங்கள், தலபுராணங்கள், உலா, பள்ளு, மொழிபெயர்ப்புகள் என்பன எழுந்தமையும், தொடர்ந்து இந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால இலக்கியத் தொடர்ச்சி, இலங்கையில் ஆங்கிலேயர் வந்த காலம் அச்சவாகன அறிமுகத்தோடு வசன நடை, சிறுகதை, நாவல் போன்ற பாய்ச்சலைக் கண்டிருக்கிறது.

1930களில் நவீன இலக்கியம் ஆரம்பமாகியது. எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்துவது காலத்தின் தேவையாக உள்ளது. இலங்கை எழுத்தாளர்கள் 30 வருடப் போர்ச் சூழலுக்குள் வாழ்ந்திருப்பதனால், போர் அனுபவப் பின்புலத்தைக் கொண்ட இலக்கியம், போர்க்கால அச்சம் காரணமாக பல்வேறு நாடுகளுக்கும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின் புலம்பெயர் இலக்கியம்

ஹர்ராஸ்குமார்
ஹர்ஹரன்

என இரு இலக்கிய வகைமைகள் தோன்றின. இதனை இலங்கை எழுத்தாளர்களே தமிழ் இலக்கிய உலகிற்கு வழங்கினர். போர் முடிந்ததும் தற்போதைய இலக்கியம் போரின் பாதிப்புகளை வெளிக்கொணரும் போருக்குப் பின்னரான இலக்கியமாகப் படைக்கப்பட்டுவருகின்றன. அதாவது போரில் கணவனை இழந்த விதவைகள், அங்கவீனமுற்றோர், தாய்தந்தையரை இழந்த சிறுவர்கள், வீடுவாசல் நிலத்தை இழந்தோர், சிறையில் வாடுவோர் போன்ற அவல நிலைகளை சமகால இலக்கியம் சித்தரிப்பதாக உள்ளது.

இலங்கையரான புலம்பெயர் எழுத்தாளர்கள், தாம் சென்றடைந்த நாடுகளில் நிலைபேறு அடைந்துவிட்டார்கள். இந்நிலையில் தற்போது ஆங்காங்கு அந்நாட்டு பிரச்சினைகளையும் எழுதுகிறார்கள். பெண்ணியம் சார்ந்தும் எழுதுகிறார்கள்.

நிறைய மலேசிய எழுத்தாளர்களை நான் தெரிந்துவைத்திருக்கிறேன் என்று கூறமுடியாது. மலேசிய பிரபல எழுத்தாளர் பீர் முகம்மது எமது ஞானம் சஞ்சிகையில் நிறையவே எழுதியுள்ளார். எழுத்தாளர் ஆ.குணநாதன் நீண்டகாலம் மலேசிய எழுத்தாளர்கள் பற்றியும், மலேசிய இலக்கியம் பற்றியும் தொடர்ச்சியான பத்தி எழுத்துக்களை எழுதியுள்ளார்.

மலேசிய இலக்கியம் தனித்துவமானது. அதுபோலவே ஈழத்து இலக்கியமும் தனித்துவமானது. மலேசிய எழுத்தாளர்கள் கடந்த 60 வருடங்களாக சிறப்பாக இலக்கியம் படைத்துவருகின்றனர்.

போரினால் பாதிக்கப்பட்ட எமது எழுத்தாளர்கள் அது சார்ந்து எழுதுகிறார்கள். இவர்களது எழுத்து வித்தியாசமானது. வாசகர்கள், இலங்கை எழுத்தாளர்களது படைப்புகள் சிலவற்றையும், ஞானம் போர் இலக்கியம், புலம்பெயர் இலக்கியத் தொகுப்புகளையும் இற்றைவரையான ஞானம் இதழ்களையும் Noolagam.Org என்ற இணையத்தளத்தில் வாசிக்கலாம்” என அவர் குறிப்பிட்டார்.

த. ஞானசேகரன்

முதலாவது நாள் நிகழ்வில் தி. ஞானசேகரனின் அறிமுகம் என்ற பகுதியில் அவரைப்பற்றிய அறிமுகக் குறிப்பை திரு. ஹரிராஸ்குமார், படங்கள் சகிதம் வழங்கினார். கடந்த 60 வருடங்களாக இலக்கியத்தில் தன்னைப் பிணைத்துக் கொண்டுள்ள தி. ஞானசேகரன் சிறுகதை, குறுநாவல், நாவல், கட்டுரை, விமர்சனம், பயணக்கட்டுரை இலக்கியம், நேர்காணல், பத்தி எழுத்து, நூல் பதிப்பும் வெளியீடும், இதழியல் ஆகிய துறைகளில் ஈடுபட்டு புகழ்பெற்ற ஒருவராவார். யாழ்ப்பாணம் புன்னாலைக்கட்டுவன் பிரதேசத்தில் 1941ஆம் ஆண்டு பிறந்த இவர், மலையகத்தில் வைத்தியராகப் பணிபுரிந்தவர். கலைமாணிப்பட்டம் பெற்றவரும் கூட. இவர் 21 நூல்களை எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். இவரது புதிய சுவடுகள், குருதிமலை ஆகிய நாவல்கள் சாகித்திய மண்டலப்பரிசு பெற்றவை. குருதிமலை நாவல் தமிழக அமெரிக்க பல்கலைக்கழகக் கல்லூரியில் முதுகலை மாணவர்களுக்குப் பாடநூலாக விளங்கியது. இவரது ‘அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி இலங்கை சப்பிரகமுவ பல்கலைக் கழகத்தில் கடந்த இருபது வருடங்களாகப் பாடநூலாக விளங்குகிறது. மற்றும் ஐந்து பயண நூல்களையும் இவர் எழுதியுள்ளார். தனது அரசியல் நாவலான எரிமலை நாவலுக்கு ‘கரிகாற்சோழன்’ விருதை தற்போது பெற்றுள்ளார். சர்வதேச எழுத்தாளர் மாநாடுகளில் இவர் சமர்ப்பித்த ஆய்வுக் கட்டுரைகளில் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட 10 கட்டுரைகள் அடங்கிய நூல் ‘ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளம்’ என்ற பெயரில் வெளியாகியுள்ளது.

‘ஞானம்’ என்னும் இலக்கிய சஞ்சிகையை 20 வருடகாலம் இடையீடின்றி நடத்தி 35 புதிய படைப்பாளிகளை இலங்கையிலும், புலம்பெயர் நாடுகளிலும் உருவாக்கியதோடு, போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ், புலம்பெயர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் போன்ற பாரிய தொகுப்புகளை வெளியிட்டுள்ளார். ஞானம் 200ஆவது இதழ் ‘ஈழத்து நவீன இலக்கிய வெளி’ என்ற தலைப்பில் 60 பெயர்பெற்ற எழுத்தாளர்களின் நேர்காணல்களை உள்ளடக்கி 1000 பக்கங்களில் வெளிவந்தது. மற்றும் அப்துல்காதீர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் ஆகியவற்றையும் வெளியிட்டுப் புகழ் பெற்றவர். கலாபூஷணம் உட்பட 35க்கும் மேற்பட்ட விருதுகளை உள்ளாட்டிலும் வெளிநாடுகளிலும் பெற்றவர்” என அவரை அறிமுகப்படுத்தினார். இதனையடுத்து திரு. ஹரிராஸ்குமாரும், பொன் கோகிலம் அவர்களும் விடுத்த கேள்விகளுக்கு திரு. ஞானசேகரன் பதில் வழங்கியதுடன் இவரது அறிமுகம் முற்றுப்பெற்றது.

இந்நிலையில் இயல் பதிப்பகத்தின் தோற்றுனர் பொன் கோகிலும் அவர்கள் இயல் பதிப்பகத்தின் நோக்கம், மற்றும் செயற்பாடுகள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, பின்வருமாறு குறிப்பிட்டார். “நவீன தமிழ் இலக்கியத்துக்குப் புத்துணர்வுட்டி எழுத்தாளர்களை செயற்படுத்தவும் மலேசிய எழுத்தாளர்களது வாசிப்புப் பரப்பினை விசாலிக்கவும் கருத்துகளைப் பரிமாறவும் நடவடிக்கை எடுத்து வருகிறோம். சிங்கப்பூர் எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்த இயல் பதிப்பகம் தற்போது ஈழத்து எழுத்தாளர்களை அறிமுகம் செய்கிறது. இதன் மூலம் இலங்கை எழுத்தாளர்களது நூல்கள் குறித்து மலேசிய வாசகர்களிடம் அறிமுகம் செய்யவும் எண்ணி யுள்ளோம். எமது இத்தகைய இலக்கிய நடவடிக்கையை மென்மேலும் முன்னெடுக்க இருக்கிறோம்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

இதனையடுத்து, அடுத்த 9 நாட்களிலும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தி நெறிப்படுத்தும் பணியை இயல் பதிப்பகத்தினர் கேட்டுக்கொண்டதற்கிணங்க திரு. ஞானசேகரனே மேற்கொண்டார். அதற்கு திருமதி இராஜகுலேந்திரா துணை புரிந்தும் இவர்கள் தொடுத்த வினாக்களுக்கு எழுத்தாளர்கள் பதில்களை வழங்கியதனூடாகவும் நிகழ்ச்சி களைகட்டியது. எழுத்தாளர்கள் தங்கள் அனுபவங்களை உணர்வுபூர்வமாக வெளியிட்டார்கள் எனலாம்.

ஐயாத்துரை சாந்தன்

இரண்டாம் நாள் நிகழ்வில் எழுத்தாளர் ஐயாத்துரை சாந்தன் இடம்பெற்றார். இவர் இலங்கை அரசின் இலக்கியத்துக்கான அதியுயர் விருதான சாஹித்தியரத்னா விருது பெற்றவர். ஆங்கில ஆக்க இலக்கியத்திற்கு இலங்கை சாகித்திய மண்டலப்பரிசு பெற்ற முதல் தமிழராகவும், ஆங்கிலம் தமிழ் இரண்டிற்கும் சாகித்தியமண்டலப்பரிசு பெற்ற ஒரே எழுத்தாளராகவும் விளங்கும் சாந்தன், சிறுகதை, நாவல், கவிதை, மொழிபெயர்ப்பு, பயணக்கட்டுரை எனப் பல்துறையிலும் நூல்களை எழுதியவர். தனது ஆங்கில நாவலுக்கான ‘.பெயர்வே’ விருதினை முதலில் வென்றவர். கொடகே சிறந்த ஆங்கில நாவல் விருது ‘கிறேஷியன்’ குறும்பட்டியலில் இரண்டு தடவை இடம் பெற்றமை போன்றவற்றால் இலங்கையின் ஆங்கில எழுத்திலும் தவிர்க்க முடியாதவாறு ஓர் இடத்தினைப் பெற்றவர். 2017 கொடகே வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது மற்றும் 2016இல் ராஜஸ்தானில் இடம்பெற்ற சர்வதேச எழுத்தாளர் விழாவில் ‘சாகித்தியம்’ விருது என்பன இவருக்கு வழங்கப்பட்டன. இந்திய இலக்கிய மேதைகளில் ஒருவரான ‘பிரேம்சந்த் விருது’ கௌரவம் இவருக்கு 2017இல் வழங்கப்பட்டது. 2019 ஜனவரியில் விருது விழாவுக்கு சென்றிருந்த சாந்தன் அவ்விலக்கிய விழாவில் கௌரவ விருந்தினராகக் கலந்து கொண்டு உரையாற்றியவர்.

ஒருபடி மண், யாழ் இனிது, கிருஷ்ணன் தூது என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் ஒளிசிறந்த நாட்டிலே(ருஷ்யப்பயண நூல்) காட்டு வெளியிடை (ஆபிரிக்க - கென்யா பயண நாவல்) என்பனவும் ‘இருபதாம் நூற்றாண்டு உலக இலக்கியக்கட்டுரை நூல் உட்பட பயண நூல்களும், பூமியின் பயணத்துக்கு ஒரு பயணம் என்னும் மொழிபெயர்ப்பு நூலும் இவருடைய நூல்களில் சிலவாகும். இவர் எல்லாமாக 24 தமிழ் நூல்களையும், 7 ஆங்கில நூல்களையும் வெளியிட்டுள்ளார். இவருடைய சிறுகதைகளின் சிங்கள மொழிபெயர்ப்பு நூல் ஒன்றும் வெளிவந் துள்ளது திரு. சாந்தனின் இந்நிகழ்ச்சி ஈழத்து இலக்கிய வளர்ச்சிப்போக்கைப் பெரிதும் வெளிக்காட்டியதாகப் பலரும் பாராட்டினார்கள்.

காப்பியக்கோ ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்

இந்நிகழ்வுத் தொடரின் மூன்றாம்நாள் அறிமுகத்திற்கு உள்ளானவர் காப்பியக்கோ ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன். கிழக்கிலங்கை புலவர்மணி ஆ.மு.ஷரிபுத்தீனின் புத்திரரான இவர் தந்தையின் கற்பித்தலால் தமிழின்பால் ஈர்க்கப்பட்டு, பத்திரிகை ஜாம்பவான் எஸ்.டி. சிவநாயகம் அவர்களின் ஊக்கப்படுத்தலால் தினபதி கவிதா மண்டலத்தில் கவிதைகள் எழுதி, பின்னர் கவிஞர் அப்துற றஹீம் அவர்களின் தூண்டுதலால் காப்பியங்களைப் படைத்தவர். மஹ்ஜபீன் காவியம், திப்புசல்தான் காவியம், பண்டார வன்னியன்

காவியம், எல்லாள் காவியம், உட்பட 12 காவியங்களைப் படைத்தவர். இந்திய பண்பாட்டு இஸ்லாமிய இலக்கியக்கழகத்தினால் 'காப்பியக்கோ' விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டவர். இவைதவிர, பெற்றமனம், வேரறுந்த நாட்கள், முக்காழி என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்புகளையும் 5 சிறுவர் இலக்கிய நூல்களையும், 5 கவிதைத் தொகுதிகளையும், கருகாத பசுமை என்னும் நாவலையும் வெளியிட்டவர். 2 மொழிமாற்ற கவிதை நூலினையும் வெளியிட்ட இவர் எல்லாமாக 27 நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். 3 முறை சாகித்திய மண்டலப் பரிசினையும் 6 முறை யாழ்.இலக்கிய வட்டப் பேரவை விருதுகளையும் 4 முறை எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்புமைய விருதினையும் 3 முறை கொழும்புத் தமிழ்ச்சங்க விருதுகளையும் மேலும் பல விருதுகளையும் பெற்றவர். பல அமைப்புகளில் முக்கிய பதவிகளையும் வகித்தவர் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன். "காவியம் எழுதுவது பயனளிக்குமா?" என்று இவரிடம் வினாத் தொடுக்கப்பட்டபோது "மொழியை நாம் வாழவைக்க இவ்வாறான கவிதைகள் எழுத வேண்டும். பண்டைய இலக்கியங்கள்போல ஏன் நாம் எழுதும் இலக்கியம் ஆய்வுக்கு உட்படுத்த இடமளிக்கக்கூடாது என்பதே எனது கருத்து. எல்லாள் காவியம் போன்றவை எதிர்காலத்திற்கு வரலாற்றுத்தேவை" என்றார் ஜின்னாஹ் ஷரிபுத்தீன்.

ராணி சீதரன்

ஆசிரிய ஆலோசகரும் சிரேஷ்ட விரிவுரையாளரும் எழுத்தாளருமான ராணி சீதரன் அவர்கள் 4ஆம் நாள் நிகழ்ச்சியில் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். சிறுகதை, கவிதை, கட்டுரை, ஆய்வுக்கட்டுரைகள், எனப் பல்துறை சார்ந்து இவர் தனது எழுத்துப் பணியினை ஆற்றி வந்துள்ளார். மாங்கல்யம் தந்து நீயே, நடுகல், நிலவும் சுடும், இவரது சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும். தேன்சிட்டு (சிறுவர்பாடல்கள்) மூச்சுக் காற்றின் முணுமுணுப்பு என்பன இவரது கவிதை நூல்களாகும். கட்டுரை நூல்களாக புறங்கைச்சுமை (உளவியல் சார்ந்தது) இலக்கியக்கட்டுரைத் தொகுதி ஆகியன வெளிவந்துள்ளன. பாடநூல்களில் பால்நிலை வேறுபாடு என்பது இவரது ஆய்வுக்கட்டுரை நூலாகும். அகவிழி போட்டியில் இந்நூல் பரிசு பெற்றது. மாணவர்களுக்கு சிறுகதை ஆக்கத்திறனை மேம்படுத்துதல், விவேக சிந்தாமணியில் வாழ்வியல் சிந்தனை என்பனவும் கல்வியியலாளரான ராணி சீதரனின் கட்டுரை நூல்களாகும். சிறுகதை மற்றும் கவிதைப் போட்டிகளில் பங்குபற்றி பரிசுகள் பெற்றிருக்கிறார். திருகோணமலை பிரதேச சாகித்திய விழாவில் பரிசு பெற்றதோடு தகவம் சிறுகதைப் போட்டியிலும் பரிசு பெற்றிருக்கிறார். உலக ஆசிரிய தினப்போட்டி, புதுச்சேரி பள்ளிக்கல்வி பாதுகாப்பு இயக்கம் ஆகியவற்றிலும் இவருக்குப் பரிசுகள் கிடைத்துள்ளன. திருகோணமலையில் தேசபிதா விருது, பிரமிள் விருது என்பனவும் இவருக்குக் கிடைத்துள்ளன. சிவகாசி அய்ய நாடார் ஜானகி அம்மாள் கல்லூரி இவரது 'மூச்சுக்காற்றின் முணுமுணுப்பு' நூலினை சிறப்பு நூலாகத் தெரிவு செய்துள்ளது. இலங்கை எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்தும் இந்நிகழ்ச்சி குறித்து மகிழ்ச்சியையும் இந்நிகழ்ச்சியின்போது இவர் தெரிவித்தார்.

தெளிவத்தை ஜோசப்

ஐந்தாம்நாள் நிகழ்ச்சியில் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்ட எழுத்தாளர் தெளிவத்தை ஜோசப். இலங்கை அரசின் அதியுயர் விருதான 'சாஹித்திய ரத்னா' விருதினை 2014இல் பெற்றவர். மலையக இலக்கியப் பரப்பில் முகிழ்ந்து, ஈழத்து இலக்கிய உலகில் பெயர்பெற்றிருக்கும் தெளிவத்தை ஜோசப் தமிழகம் உட்பட பிறநாடுகளிலும் அறியப்பட்ட ஆளுமையாக விளங்குபவர். மலையகம் என்ற உணர்வுக்கு தனது எழுத்துக்களால் உருவம் கொடுத்தவர். நாவல், குறுநாவல், திரைக்கதை, இரசனைக் கட்டுரைகள், ஆய்வுக்கட்டுரைகள் எனப் பல்துறை சார்ந்தும் எழுதியவர். காலங்கள் சாவதில்லை (1974 விரகேசரி பதிப்பு) நாமிருக்கும் நாடே (1979 சிறுகதைகள் - வைகறை வெளியீடு) பாலாயி -3 குறுநாவல்கள், (1976 - துரைவி பதிப்பகம்) மலையகச் சிறுகதை வரலாறு (2000 - துரைவி பதிப்பகம்) குடைநிழல் (2010- கொடகே பதிப்பகம்) மீன்கள் நற்றிணை வெளியீடு (சிறுகதைகள்)

'நாங்கள் பாவிக்களாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983' என்ற நாவல் ஆகியன இவரது நூல்களாகும். 60 வருடங்களாக ஆக்க இலக்கியப்பணியில் ஆழமாக ஈடுபட்டுவரும் தெளிவத்தை ஜோசப் அவர்கள், 1960களின் காலப்பகுதியில் வீரகேசரி நடத்திய மலையகச் சிறுகதைப்போட்டியில் இரு தடவைகள் பரிசு பெற்றவர். அவ்விதம் பரிசு பெற்ற பாட்டி சொன்ன கதை என்னும் சிறுகதை 50 வருடங்களின் பின்னரும் 'நேத்ரா' தொலைக்காட்சியில் தொடர் நாடகமாக நடிக்கப் பெறும் அளவுக்கு சமூக முக்கியத்துவம் கொண்டதாக அமைகிறது. இலங்கையில் தயாரிக்கப்பட்ட வி.பி. கணேசனின் 'புதியகாற்று' படத்தின் கதை வசனத்தை தெளிவத்தை ஜோசப் எழுதியிருந்தார். இலங்கை பத்திரிகை சஞ்சிகைகளில் எழுத்தாளர்களின் விபரக்கட்டுரைகள் வெளிவந்துள்ளன.

மூன்று தடவை சாகித்திய விருது பெற்ற இவர், சம்பந்தன் விருது, கம்பன் கழக விருது, தேசிய ஒற்றுமைக்கான விருது, கொடகே தேசிய சாஹித்திய விழாவில் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது, கலாசார அமைச்சின் 'தேசநேத்ரு' விருது, மத்திய மாகாண, மேல்மாகாண இலக்கிய சாதனையாளர் விருது, 'தமிழியல் வித்தகர்' விருது, பேராதனைப் பல்கலைக்கழக இலக்கிய விருது(2007), இந்துசமய கலாசார அலுவல்கள் இராஜாங்க அமைச்சு வழங்கிய 'தமிழ் மணி' (1992) 'இலக்கியச் செம்மல்' விருது (1993), எழுத்தாளர் ஊக்குவிப்புமையத்தின் தமிழியல் விருது (2008) 'கலாபூஷணம்' விருது(1996), தமிழ்நாடு விஷ்ணுபுர விருது(2003) உட்படப் பல விருதுகள் பெற்றுள்ளார். 'நாங்கள் பாவிக்களாக இருக்கிறோம் அல்லது 1983' என்ற நாவல் 2016ஆம் ஆண்டுக்கான 'கரிகாற் சோழன்' விருது பெற்றது.

கலாநிதி சு. குணேஸ்வரன்

ஆறாம்நாள் நிகழ்வில் கவிஞரும் விமர்சகரும் ஆய்வாளருமான கலாநிதி சு. குணேஸ்வரன் அவர்கள் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். யாழ்ப்பாணம் தொண்டமானாறு என்னும் இடத்தைச் சேர்ந்த இவர் 'துவாரகன்' என்னும் புனைபெயரில் கவிதை, கட்டுரை, விமர்சனம், ஆய்வு ஆகியவற்றில் தமது ஆளுமையைச் செலுத்துபவர். 'மூச்சுக்காற்றால் நிறையும் வெளிகள்' என்னும் இவரது கவிதைத் தொகுதி 2008ஆம் ஆண்டின் வடமாகாண இலக்கிய விருதினைப் பெற்றுக்கொண்டது. 'அலைவும் உலைவும்' என்பது இவரது கட்டுரைத் தொகுதியாகும். 'வெளிநாட்டுக் கதைகள்', 'அம்மா - தேர்ந்த கவிதைகள்', 'கிராமத்து வாசம்' ஆகியவற்றின் தொகுப்பாசிரியருமாவார்.

புலம் பெயர்ந்தோர் இலக்கியம் இவரது விசேட ஆய்வுப் பரப்பாகும். தமது முதுகுத்துவமாணி பட்டப்படிப்புக்கு '20ஆம் நூற்றாண்டின் ஈழத்திலிருந்து புலம்பெயர்ந்தவர் கவிதை, புனைகதைகள்' என்பது குறித்து ஆய்வு செய்தவர். 'புகலிடத் தமிழ்நாவல்கள்' குறித்து தமது கலாநிதிப் பட்டத்துக்கு ஆய்வு மேற்கொண்டவர். இவற்றுடன் 'புனைவும் புதிதும் ஆய்வுக்கட்டுரை 'உள்ளும் வெளியும்', மண்ணில் மலர்ந்தவை, புகலிடப் படைப்புகள் என்னும் இலக்கிய ஆய்வு, மற்றும் புலம்பெயர் படைப்புகளில் சிறுகதைகள் என்ற வகையில் இவரது ஆய்வுகள் விசாலமானவை. 'கிராமத்துவாசம்', குழந்தைப் பாடல்கள், பாட்டிமார் கதைகள், சிறுவர்க்கான நாட்டுப்புறக் கதைகள் ஆகிய நூல்களையும் 'அம்மாவிடம் சேகரமாகிய முத்துக்கள்' என்னும் கவிதைத் தொகுப்பினையும் வெளியிட்ட கலாநிதி குணேஸ்வரன், ஆய்வுகளில் தொடர்ந்து ஈடுபட்டுவருவதுடன் இணையவழி இலக்கியப் பங்களிப்பினையும் மேற்கொண்டு வருகிறார்.

மைதலி தயாரன்

ஏழாவது நாள் அறிமுகத்தில் எழுத்தாளர் மைதிலி தயாரன் இடம்பெற்றார். 1976ஆம் ஆண்டு பிறந்த இவர் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் எந்திரவியல் மின்னியல் துறையில் கல்வி மேற்கொண்டு 2011ஆம் ஆண்டு விஞ்ஞானமாணி பட்டம் பெற்று மேலும் அத்துறையில் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு பட்டயக்கல்விப்பட்டம் பெற்றதுடன், வவுனியா மாவட்ட பிரதேச பிரதம மின்பொறியியலாளராகப் பணி புரிந்து வரும் மைதிலி சிறுகதை, நாவல், குறுநாவல், மரபுக்கவிதை, புதுக்கவிதை, கட்டுரை

எனப் பல துறைகளிலும் தடம்பதித்தவர். இவர் 12 நூல்களை எழுதி வெளியிட்டிருக்கிறார். இத்துடன் நாடகம், நடிப்பு, கவியரங்கு என்பவற்றிலும் பங்கேற்றுப் பிரகாசித்திருக்கிறார். தவறுகள் தொடர்கின்றன (கவிதைத் தொகுதி) வாழும்காலம் யாவிலும் (நாவல்) விஞ்சிடுமா விஞ்ஞானம் (கவிதைகள்) சீதைக்கோர் ராமன் (மரபுக்கவிதை) அநாதை எனப்படுவோர் (நாவல்) சொந்தங்களை வாழ்த்தி (நாவல்) பாசம் காட்டும்பாதை (சிறுகதைத் தொகுதி) என் செல்வமகளே (நாவல்) சதுரங்கத்தில் வாழ்க்கை (கட்டுரைத் தொகுதி) வீடுகளில் மின்சக்கி விரயமாதலைக் குறைப்போம் (கட்டுரை) உட்படப் பல நூல்களை எழுதிப் பெயர்பெற்றவர். இவை தவிர ஞானம் சஞ்சிகை நடத்திய சர்வதேச சிறுகதைப் போட்டிகளில் மூன்று வருடங்கள் தொடர்ந்து பரிசு பெற்றவர். இவரது சீதைக்கோர் இராமன் (கவிதை) வடமாகாண கலாசார சபையின் சிறப்பு விருதினையும், அநாதை எனப்படுவோர் (நாவல்), பாதம் காட்டும் பாதை (சிறுகதைகள்) ஆகியன வவுனியூர் இரா. உதயணன் விருதுகளையும் மேலும் பல விருதுகளையும் பெற்ற மைதிலி தயாபரன் இந்துகலாசார அமைச்சின் 'கலைச்சுடர்' விருதையும் பெற்றவர்.

மு. சிவலிங்கம்

எட்டாம் நாள் நிகழ்வில் மலையக எழுத்தாளர் மு.சிவலிங்கம் அறிமுகம் செய்து வைக்கப்பட்டார். மலையக முன்னணி எழுத்தாளர்களில் ஒருவரான மு. சிவலிங்கம், கலை, இலக்கியம், கல்வி, நாடகம், சினிமா, தொழிற்சங்கம், அரசியல் எனப் பலதுறைகளில் தடம்பதித்தவர். மலையக மக்களின் யதார்த்த வாழ்க்கையை பிரதிபலித்து அவர்களது துயரங்கள், அவலங்கள், ஏக்கங்கள், அவர்களை ஏய்க்கும் அரசியல் தலைவர்கள், தொழிற்சங்க தலைவர்களின் நடவடிக்கைகள் போன்றவற்றைத் தமது சிறுகதைப் படைப்புகளில் துணிச்சலுடன் வெளிப்படுத்தியவர். சமூக அக்கறைமிக்க ஒருவராகத் தனது கருத்துக்களை நையாண்டியாகவும் அதேவேளை அறுதியிட்டுக்கூறும் இவர் ஓர் அஞ்சாத படைப்பாளி.

மு. சிவலிங்கத்தின் மலைகளின் மக்கள் என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பு 1992ஆம் ஆண்டுக்கான அரச சாகித்திய விருதினைப் பெற்றதுடன் விபவி கலாசார மையத்தின் விருதினையும் பெற்றது. இவர் மலையக முன்னோடி இலக்கிய கர்த்தாவான சி. வி. வேலுப்பிள்ளையின் Born to Labour (உழைக்கப் பிறந்தவர்கள்) என்ற ஆங்கில நூலை 'தேயிலை தேசம்' எனத் தமிழாக்கம் செய்திருக்கிறார். இந்நூல் 2004ஆம் ஆண்டிற்கான சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கான விருதினைப் பெற்றது. ஒரு விதை நெல் (2004), மலையகத் தமிழ் நாட்டுப்புறப் பாடல்கள், 'ஓப்பாரிக்கோச்சி' (இச்சிறுகதைத் தொகுதி அரச சாகித்திய விருதினையும் கனகசெந்திநாதன் விருதினையும் பெற்றது), வெந்து தணிந்தது காலம் அரசசாகித்திய விருது பெற்றது. பஞ்சம் பிழைக்கவந்த சீமை, (இந்நாவல் தஞ்சாவூர் பல்கலைக்கழகத்தின் கரிகாற்சோழன் விருதையும் பெயர்வே விருதையும் பெற்றது) சிறுவர் பண்ணைகள் என்ற நூலினையும் எழுதியிருக்கிறார். மலையக மக்களின் பிரச்சினைகளை வெளிப்படுத்தும் இலக்கியப் படைப்புகளுக்கு அப்பால் 'உயிர்' என்னும் படைப்பு மருத்துவ உலகம் சார்ந்த பிரச்சினைகளைப் பேசுகிறது. சோவியத் ரஷ்யா உட்பட சேஷலிச நாடுகளுக்கு விஜயம் செய்து திரும்பிய மு. சிவலிங்கம் மலையக இளைஞர்கள் மத்தியில் அரசியல் விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தியவர்களில் முக்கியமானவராகத் திகழ்கிறார். 200 வருடகால வரலாற்றைக் கொண்ட மலையக தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அன்று தொட்டு அனுபவித்த வாழ்க்கைத் துயரங்களை இந்நிகழ்ச்சியின்போது தொட்டுக்காட்டி உணர்ச்சியுடன் பேசினார்.

அன்னலட்சுமி இராஜதுரை

எழுத்தாளர் அறிமுக வரிசையில் 9ஆம் நாள் அறிமுகப் படுத்தப்பட்டவர் யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த அன்னலட்சுமி இராஜதுரை. அறுபது ஆண்டுகளுக்குமுன் 'யாழ்நங்கை' என்னும் புனைபெயரில் எழுத ஆரம்பித்தவர். இலங்கையின் முன்னணித் தினசரியாக விளங்கும் வீரகேசரியில் 1962இல் உதவி ஆசிரியராகச் சேர்ந்த இவர், பின்னர் வீரகேசரியின் சில வாரவெளியீடுகளின் பொறுப்பாசிரியராகவும் 50 ஆண்டுகளுக்குமேல் பணியாற்றி தமது ஆக்க இலக்கியப்பணியுடன்

எழுத்துப்பணியை விஸ்தரித்து சிறப்புப் பெற்றதுடன் வளரும் எழுத்தாளர்களையும் ஊக்குவித்தவர். விழிச்சுடர் (இரு நாவல்கள்-1975) உள்ளத்தின் கதவுகள் (நாவல் - வீரகேசரிப் பிரசுரம் - 1975) நெருப்பு வெளிச்சம் சிறுகதைத்தொகுதி (1984) இருபக்கங்கள் (கவிதைத் தொகுப்பு -1992) நினைவுப் பெருவெளி (பத்திரிகைப் பணி, இலக்கியப்பணி அனுபவப் பகிர்வு - 2012 வீரகேசரி வெளியீடு) என ஐந்து நூல்களை வெளியிட்டவர். மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகளையும் எழுதி, வீரகேசரியில் வெளியிட்டவர். இன ஒருங்கிணைப்பு அமைச்சு வெளியிட்ட 'ஒருநாய் மக்கள்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இவரால் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட ஈழத்துச் சிறுகதைகள் வெளிவந்துள்ளன. வேறு எழுத்தாளர்கள் தொகுத்த சிறுகதைத் தொகுப்புகளிலும் இவரது சிறுகதைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. 1995இல் சீனா பீஜிங் நகரில் இடம்பெற்ற உலகப் பெண்கள் மகாநாடு மற்றும் 2010இல் தமிழ் நாடு கோயம்புத்தூரில் நடைபெற்ற செம்மொழி மகாநாடு ஆகியவற்றில் அவதானியாகக் கலந்து கொண்ட இவர், இவை குறித்து நீண்ட கட்டுரைத் தொடர்களை வீரகேசரியில் எழுதியவர். இலங்கை வானொலி மற்றும் பி. பி. சி. நிகழ்ச்சிகளிலும் கணிசமான காலம் பங்குபற்றி தமது எழுத்துப்பணியை நல்கியவர். வீரகேசரியின் கலைக்கேசரி என்னும் கலை பண்பாடு மரபு போற்றும் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராக 10 வருடங்கள் பணியாற்றியவர். இவர், இந்து கலாசார அமைச்சின் 'தமிழ்மணி' விருது, இலங்கை பத்திரிகை ஆசிரியர் சங்கத்தின் சிறந்த பத்திரியாளருக்கான விருது, கொடகே அமைப்பின் வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது, உட்பட பல அமைப்புகளின் விருதுகளையும் பாராட்டுகளையும் பெற்றவர். புலம்பெயர் நாடுகளில் வாழும் பிள்ளைகள் தமிழ் தெரியாது வாடுவதால், அங்கு 'மெல்லத் தமிழிளிச் சாகும்' என்ற கருத்து நிலவி வருவதும் அது குறித்து ஓர் உலகக் கருத்தரங்கு நிகழ்ச்சியை இயல் பதிப்பகம் நடத்த வேண்டும் எனவும் இவர் கேட்டுக் கொண்டதை நிறுவனர் ஏற்றுக்கொண்டு அதை நடத்த எண்ணுவதாகக் கூறினர்.

அஷ்ரஃப் சஹாப்தீன்

நிறைவு நாளான பத்தாம் நாள் நிகழ்ச்சியில் அறிமுகம் செய்யப்பட்டவர் எழுத்தாளர் அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன். இவர் ஒரு புகழ்பெற்ற ஒலி, ஒளி ஊடகவியலாளருமாவார். கவிதை, சிறுகதை, மொழிபெயர்ப்பு, சிறுவர் இலக்கியம் எனப் பல்வேறு துறைகளிலும் சிறந்த பங்களிப்பை வழங்கிய அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன், 'யாத்ரா' என்னும் கவிதைச் சஞ்சிகையை நடத்தியவர். கவிதையில் மிகுந்த ஈடுபாடுகொண்ட இவரது படைப்புகளாக 'காணாமல் போனவர்கள்'(1999), 'என்னைத் தீயில் எறிந்தவன்' (சாஹித்திய விருது பெற்றது-2008), 'தேவதைகள் போகும்தெரு'(2018), ஆகிய கவிதைத் தொகுப்புகளை வெளியிட்டவர். 'விரல்களற்றவனின் பிரார்த்தனை' (சாஹித்தியப் பரிசு பெற்றது - 2013)என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பினை வெளியிட்டவர். இவரது அரபு மொழிபெயர்ப்பு நூல்களாக 'உன்னை வாசிக்கும் எழுத்து' (கவிதைகள்- சாஹித்திய விருது பெற்றது 2007) ஒரு சுறங்கைப் பேர்ச்சம்பழங்கள், சிறுகதைகள் - 2011) 'பட்டாம் பூச்சிக் கதைகள் (சிறுகதைகள் -அரச சாஹித்திய விருது பெற்றது. 2016) யாரும் மற்றொருவர்போல இல்லை, (கவிதைகள் -2017) வெய்யில் மனிதர்கள் (நாவல் -2019), 'ஸ்ரீலங்காவிலிருந்து ஸ்ரீரங்கப் பட்டினம் வரை' என்னும் பயண நூல், உட்பட 'ஒரு குடம் கண்ணீர்' என்னும் உண்மைக் கதைகளையும் எழுதி வெளியிட்டுள்ளார். பத்தி எழுத்தாளராகவும் விளங்கிய அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன் இருமுறை சிறந்த மொழிபெயர்ப்பு நூலுக்கான தமிழியல் விருதுகளையும் காயல்பட்டினம் இஸ்லாமிய தமிழ் இலக்கிய நிறுவகத்தின் தமிழ்மாமணி விருதினையும் கொழும்பு கம்பன்கழத்தின் மகரந்தச்சிறகு விருதினையும் பெற்றவர். அத்துடன் இலக்கியச் செயற்பாட்டாளராகவும் விளங்குகிறார். மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதைகள் விடயத்தில் ஒப்பீட்டளவில் நாம் வெகு தூரத்தில் நிற்கிறோம் என்றாலும், எமது மொழிபெயர்ப்புகள் சிறப்புக் குறைந்தவையல்ல எனக் குறிப்பிட்டார்.

நிறைவு நிகழ்ச்சி

இலங்கை எழுத்தாளர் ஓர் அறிமுகம் என்ற இந்த இந்நிகழ்ச்சியில் பங்குபற்றிய அனைத்து எழுத்தாளர்களும் ஒருங்கே கலந்துகொள்ளும் நிறைவு நிகழ்ச்சியையும் நடத்தி, அவர்தம் ஆக்கங்களை மலேசியாவில் வாசகர்களிடையே அறிமுகப்படுத்த எடுக்கும்

முயற்சியை எழுத்தாளர்கள் வாழ்த்தியும் பாராட்டியும் உரை நிகழ்த்தியதோடு ஏனைய இலங்கை எழுத்தாளர்களை அறிமுகப்படுத்த நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் எனவும் கேட்டுக் கொண்டார்கள். உலகரீதியில் மேலும் பல நிகழ்ச்சிகளை இயல் பதிப்பகம் மேற்கொள்ள வேண்டும் எனக்கேட்டுக் கொள்ளப்பட்டதுடன் இயல் பதிப்பக தோற்றுனர் பொன் கோகிலம் அவர்களுக்கும், நெறியாளர் திரு. ஹரிராஸ் குமார் ஹரிஹரன் அவர்களுக்கும் திரு. தி. ஞான

சேகரன், திருமதி சுகந்தி இராஜகுலேந்திரா ஆகியோருக்கும் நன்றி தெரிவித்தனர். பொன் கோகிலம் அவர்களும் திரு. ஹரிராஸ்குமாரும் இந்நிகழ்வு சிறப்பாக நடந்தேற உதவிய அனைத்து பங்கேற்பாளர்களுக்கும் நன்றி தெரிவித்ததோடு எழுத்தாளர்கள் வழங்கிய ஆலோசனைகளுக்கும் நன்றி தெரிவித்ததுடன் இந்நிகழ்ச்சி இனிதே நிறைவேறியது.

○ ○ ○

எம்மொழி காத்தல் எம்மொழி!

கூவிளம் கூவிளம் கூவிளம் கூவிளம்
கூவிளம் கூவிளம் கூவிளங்காய்

கும்ம்

தம்பியே தங்கையே சற்றுநீர் நின்றமே
தங்கமாம் எம்மொழி பேசினவீர்.
எம்மொழி செம்மொழி ஏகமாம் மூத்தது
எண்ணியே பார்த்துநீ இன்புறவீர்!
பாரிலே மூத்தது பைந்தமிழ் ஒன்றுதான்
பற்றொடு தேடிநீ பார்த்திடுவாய்!
மாரிலே தட்டியே மன்றிலே பேசின
மாசிலாச் செம்மொழி எம்மொழியே!
அந்நிய நாட்டிலே ஆங்கிலம் கற்றிடு
அத்தனை பட்டமும் பெற்றிடுவாய்
சொந்தமாம் உந்தனின் சோதரர் நட்பொடு
சொக்கிடச் செம்மொழி பேசினவாய்!
சேரரும் சோழரும் சேர்ந்தமே காத்தது
சென்றஉன் பூட்டரும் செப்பியதே!
ஏருமு மெங்களின் ஏழையும் பாடுவான்
எண்திசை கேட்டிட எம்மிசையே!
ஏழிசை இன்பமும் எம்மொழி கொண்டது
எவ்வகைப் பாடலும் பாடினவாய்!
தாழிசை பாடலாம் தாளமும் சேர்க்கலாம்
தந்தனா போட்டுமே ஆடினவாய்!
மண்ணினைக் கண்டிட முன்னரே பூத்துமே
மன்னரால் காத்தநல் இன்பமொழி !

எண்ணிலா இன்பமே எண்ணிட எண்ணிட
எங்களின் சொந்தமே இன்பமொழி!
தொட்டிலிற் பிள்ளையைத் தூங்கிட வைத்திட
தாயினம் பாடுவீர் எம்மொழியில்
கட்டிலிற் சாய்ந்திடக் கண்மூடித் தூங்கிட
காதலில் பாடுவீர் செம்மொழியில்!
எங்களின் பிள்ளைகள் எம்மொழி பேசிட
ஏற்றவை செய்விரோ எம்முறவே!
பொங்கலை ஊட்டிடும் போதிலும் பைந்தமிழ்
போதியும் உம்சிறார் காதலினிலே!
எண்கோடி எம்மினம் எம்மொழி பேசிட
எங்கணும் கேட்கலாம் எம்மொழியே!
மண்ணொடு விண்வரை மாண்பொடு பேசியே
மட்டிலா இன்பமும் கண்டிடலாம்.
பாரதி நற்கனா பாரெலாம் நம்தமிழ்
பண்பொடு பேசிடல் வேண்டுமென்றே
போரதன் பின்னதாய்ப் பேர்ந்தளம் ஈழவர்
பேசுறா ரம்தமிழ் பாரெலாமே!

வாழிய எம்மொழி வாழிய பாரெலாம்
வாழிய வாழிய வாழியவே!
வாழிய வண்தமிழ் வாழிய செம்மொழி
வையமே போற்றிட வாழியவே!

ஆக்கம்: அருட்கவி ஞானகணேசன்

பாடநூலாகக் கொள்ளக்கூடிய அனைத்துச் சிறப்புகளையும் கொண்ட 'எரிமலை'யின் குமுறல்

ராஜனி சுப்ரமணியம்

[சிங்கப்பூர் முஸ்தபா அறக்கட்டளை ஆய்விருக்கையின் 2018ஆம் ஆண்டுக்கான கரிகாற்சோழன் விருதுபெற்ற தி.ஞானசேகரனின் எரிமலை நாவல் தொடர்பான விமர்சனம்]

கதையின் கனத்தைப் பெயரிலேயே தாங்கிவரும் பேறு சில படைப்புகளுக்கு கச்சிதமாக அமைவதுண்டு. கலாபூஷணம் Dr.ஞானசேகரன் அவர்களின் “எரிமலை” நாவலும் அவ்வாறான சிறப்புப் பெற்றது.

இலங்கையின் இனப்பிரச்சனை அகிம்சைப் போராட்டமாக ஆரம்பித்து முழுவீச்சிலான ஆயுதப்போராட்ட நிலைக்கு ஏன் தள்ளப்பட்டது என்பதை நியாயமான இரு தரப்பு தர்க்கங்களுடனும், ஆழ அகலங்களுடனும் விவாதிக்கும் இந்நாவல், 1948 சுதந்திரத்தின் பின்னரான காலப்பகுதியில் இருந்து 1984 வரையிலான காலப்பகுதியின் வரலாற்று ஆவணமாகக் கருதப்படக்கூடிய தரவுகளைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. இந்நாவலின் சிறப்புக்கருதி ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ளதுடன் 2018இல் “கொடகே” பதிப்பகத்தின் சிறந்த தமிழ் நாவலுக்கான விருது, தஞ்சாவூர் தமிழ் பல்கலைக்கழகத்தின் கரிகாற்சோழன் விருது ஆகியவற்றையும் பெற்றுக் கொண்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1984இல் எழுதப்பட்ட இப்படைப்பு 2018 வரை வெளியிடப்படுவதற்குப் பொருத்தமான சுதந்திரமான சூழ்நிலைக்காகக் காத்திருந்தமையானது இந்நாட்டில் நிலவுகின்ற கருத்துச் சுதந்திரமும், இனப்பிரச்சனையும் எவ்வாறான இக்கட்டான சூழ்நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டுள்ளன என்பதை விளக்குவதற்குப் போதுமானது. அரிதே கிடைத்த அரைகுறை சுதந்திரக்காற்றின் தழுவுவதுடன் 2018இல் இந்நூல் கருவறை நீங்கி சுகப்பிரசவம் கண்டது.

சென்ற நூற்றாண்டின் இடைக் காலகட்டத்தில் பிறந்தோருக்கு இந்த நாவல் மனதுக்கு மிக நெருங்கியதாக இருக்கும். ஏனெனில் கதையின் பல சம்பவங்களின் நேரடியான அல்லது மறைமுகமான தாக்கங்களை ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் அவர்கள் அனுபவித்திருக்கக் கூடும். தாயகமான வடக்கிற்கு வெளியில் பிறந்து சிங்கள மக்களையே நண்பர்களாகக் கொண்டு வளர்ந்து, பதின்மவயதில் யாழ் சென்ற நான், அன்றைய கல்வியில் உயர்த்தத்தில் அறிமுகமான தரப்படுத்தலின் பாதிப்பின் மூலமாகவே சிங்களம், தமிழ் என்ற வேற்றுமை உணர்வு முதன்முதலில் மேலோங்கப் பெற்றேன். இனக்கலவரங்களில் பெரிதளவில் பாதிக்கப்படாவிட்டாலும்கூட பயஉணர்வு என்பதும், வாழ்வின் நிலையாமையும் மனதில் நிரந்தரமாகக் குடிகொண்டது. ஆனால் நாவலில் எழுதப்பட்டது போல ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் தனிப்பட்ட முறையில் சிங்கள நண்பர்களே காவல் தெய்வங்களாக விளங்கிக் காப்பாற்றியதையும் நன்றியுடன் நினைவில் பதித்திருக்கிறேன்.

இந்த நிலை தமிழ் பிரதேசங்களுக்கு வெளியில் வாழ்ந்த பெரும்பாலான தமிழ் சாமானியர்களுக்கு உரித்தானது. இவற்றிலிருந்து உணர்ந்துகொள்ள முடிவது யாதெனில் எம்மைப் போலவே பெரும்பாலான சிங்கள மக்களும் தனிப்பட்ட முறையில் அன்பும், பண்பும் மிக்கவர்கள்தான். ஆனால் பெரும்பான்மை அரசியல்வாதிகள் அவ்வாறு அல்ல. ஒரு சமூகமாக சிங்கள, தமிழ் மக்களைப் பிரித்தாளுவதும் குரோதங்களை வளர்ப்பதுமே தமது இருப்புக்கு உகந்தது என்ற குயுக்தி நிறைந்த அவர்கள் மக்களின் மனங்களில் அரசியல் காயங்கள்

ஆறுவதற்கு ஒருபோதும் அனுமதிப்பதில்லை. நாற்காலிகள் நாலும் செய்யும்.

இன்றைய அறுபதுகள் அனைவருக்கும் அனுபவமாக இந்நிலை இருந்தாலும், தமிழ்ப் பிரதேசங்களுக்கு வெளியே வளர்ந்த தமிழ் பேசும் இளம் தலைமுறையினரின் மனதுக்கு இந்த உரிமைப் போராட்டம் சிறிதே அந்நியமானது. இந்த நாவலின் மகத்துவம் இங்குதான் முக்கியத்துவம் பெறுவதாக உணர்கிறேன். இந்த இளம் தலைமுறையினரின் புரிதலுக்கும், விளக்கத்துக்குமான ஒரு வரலாற்றுக் கைநூல் என்ற தகுதியை இந்நூல் பெறுகிறது.

எழுபத்தேழு இனக்கலவரத்தில் பாதிக்கப்பட்டு அரசு தொழிலை விடுத்து யாழில் தனியார் வைத்திய நிலையத்தை நடாத்தும் தமிழ் வைத்திய தம்பதி, வைத்தியரின் தம்பி, அவர்களின் நண்பர்களும் துறைசார் வல்லுனர்களுமான சிங்களத் தம்பதி, அவர்களின் தங்கை, தமிழ் உணர்வும் அரசியல் அறிவும் மேலோங்கப் பெற்ற ஓய்வநிலை ஆசிரியர், அரசியல் ரீதியான தீர்வு ஒருபோதும் கிடைக்காது என நம்பிக்கை இழந்த நிலையில் ஆயுத காலாச்சாரத்துக்குள் வலிந்து தள்ளப்பட்ட ஆரம்பகால இயக்கப் போராளிகள், வங்கிக் கொள்ளையில் ஈடுபட்டு குண்டுபட்ட காயத்துடன் வைத்தியரிடம் சிகிச்சைக்காக தஞ்சமடையும் இயக்கத்தைச் சேர்ந்த இளைஞர் இவர்களே பிரதான கதை மாந்தர்.

செல்லையா மாஸ்டருக்கும் சமூகவியல் பேராசிரியையும் எழுத்தாளருமான பெரும் பான்மை இன பெண்மணிக்கும் இடையில் நடைபெறும் ஆணித்தரமான வாதப்பிரதி வாதங்கள் ஊடாகவே சுதந்திரத்தின் பின்னரான இனப்பிரச்சனையின் ஒவ்வொரு உருமாற்றமும், பரிமாணமும் பல்வேறு கோணங்களில் அலசப்படுவது கதாசிரியரின் சுவாரசியமான கதைசொல்லலின் திறனை மட்டுமல்ல அரசியல் ஞானத்தையும் ஒருங்கே விளக்குகின்றது.

தனித்தனி இராசதானிகளாக இருந்து அந்நிய ஆக்கிரமிப்பின் கீழ் இணைக்கப்பட்ட தமிழ், சிங்களப் பிரதேசங்கள் 1945இல் சோல்பரி ஆணைக்குழு இலங்கைக்கு ஒற்றை ஆட்சியை சிபார்சு செய்து விட்டுச் சென்றபோது பாகிஸ்தானின் ஜின்னாவைப் போல தீர்க்கதரிசனத்துடன் செயல்படாத அன்றைய தமிழ் பெருந்தலைவர்களின் போக்கைச் சாடும்

செல்லையா மாஸ்டர் அடுத்தடுத்து சிறுபான்மையினரின் உரிமைகள் பறிக்கப்பட்ட சந்தர்ப்பங்களை அடுக்குகிறார்.

சுதந்திரத்தின் பின் இந்திய வம்சாவளி யினரின் குடியுரிமையும், வாக்குரிமையும் பறிக்கப்பட்டமையின் மூலம் பாராளுமன்ற அங்கத்துவம் குறைக்கப்பட்டமை, தனிச்சிங்கள சட்ட அமுலாக்கம், சிங்கள "ஸ்ரீ" எழுத்தை வாகன இலக்கத்தகட்டில் கட்டாயமாக்கியமை, பண்டா-செல்வா, டட்டி-செல்வா ஒப்பந்தங்கள் கிழித்தெறிப்பு, தமிழ் அரசு உத்தியோகத்தருக்கான சிங்கள மொழித் தேர்ச்சி கட்டாய மாக்கப்பட்டு அவர்களின் பதவி உயர்வுகளின் தேக்கநிலை உண்டானமை, 72இல் இலங்கையைப் பெளத்த சிங்கள குடியரசாக பிரகடனம் செய்தமை, தமிழ்ப்பிரதேசங்களில் திட்டமிட்ட தொடர்ச்சியான நில அபகரிப்பும், அங்கு பெரும்பான்மை மக்களின் குடியேற்றமும், பல்கலைக்கழக அனுமதிக்கான தரப்படுத்தல் மூலம் தமிழ் மாணவர்களின் விரகத்திக்கு வழிவகுத்து ஆயுதகலாசாரத்துக்கு இட்டுச் சென்றமை என அரசின் மீதான அவரது குற்றப்பத்திரிகை நீண்டதும் நியாயமானதும்.

இவ்வாறான உரிமைப் பறிப்புகள் மூலம் 1958, 1977, 1983இல் சிறுபான்மையினருக்கு எதிரான இனக்கலவரங்களுக்கு காரணமானமை, தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டு குழப்பம், யாழ்நூலக எரிப்பு என அறநெறிப் போராட்டத்திலிருந்து தமிழ்மக்களை ஆயுத கலாசாரத்துக்கு இழுத்து வந்த அனைத்தையும் பட்டியலிட்டு அவரது விவாதம் ஒரு வழக்கறிஞரின் வாதத்திறமையுடன் அமைகிறது. எழுத்தாளரான பேராசிரியையும் இவை ஒவ்வொன்றுக்குமான எதிர்வாதங்களை சிங்கள மக்களின் பிரதிநிதியாக சளைக்காது முன்வைக்கிறார். தமிழர் தரப்பு நியாயங்களையும் ஏற்றுக் கொள்கிறார்.

வைத்தியர்கள் போன்ற சமூக அந்தஸ்தில் மேனிலையில் இருப்போரும் கூட தமது தொழில் தர்மத்துக்கு அமைய நடக்கும்போதும், அரசுபடையினரால் பந்தாடப்படும் சிக்கலான நிலையினை எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றனர். படித்தவர்கள் தமது பாதுகாப்புக்கருதி இவ்வாறு சஞ்சலமான நிலையில் அல்லலுறும் போதிலும், கதையில் வரும் ஒரு கிராமத்து வயோதிப மாது தான் நியாயமெனக் கருதும் ஒரு போராட்டத்தின்

காயம்பட்ட இயக்க இளைஞனைக் காப்பாற்ற எத்தகைய தீரத்துடன் செயல்படுகிறாள் என்று எண்ணும் போது மனம் பெருமீதம் கொள்கிறது.

வெற்றிலையின் கறை என்பது அவள் வாயில் மட்டுமே. அவள் அரசியல்வாதியல்ல.

இனப்பிரச்சனைக்கான தீர்வு இன்றுவரை கனவான நிலையிலும், இந்தக் கதையில் காதல் கொள்ளும் வைத்தியரின் தம்பி மற்றும் சிங்கள யுவதி மூலமாகக் கதாசிரியர் ஏதாவது தீர்வைச் சொல்ல முனைகிறாரோ என்ற அனாவசிய குறுகுறுப்பும் மனதில் தோன்றாமல் இல்லை. இருமனம் ஒன்றிய திருமணம் ஆயினும் இறுதியில் ஆதிக்கம் கொள்ளப் போவது என்னவோ பெரும்பான்மை இனத்தின் வலிமைதான் என்பது அனுபவத்தில் உணர்ந்த ஒன்றுதான்.

கதையில் கூறப்பட்ட இருதரப்பு வாதங்களைக் கொண்டும் அதன் பின் நிகழ்ந்த வரலாற்றின் கொடிய பக்கங்களைக் கொண்டும் என்னுள்ளும் ஒரு கேள்வி தங்கியுள்ளது. சகமனிதர்களிடையே சாதிப்பாடுபாடற்ற சமத்துவத்தை காட்டாத ஒரு இனம், சகபோராளிகளிடையே கூட ஒற்றுமை புரிந்துணர்வு என்பவற்றின் வலிமையை உணராத இயக்கங்கள், ஒன்றிணைந்து உரிமைகளுக்காக போராடாத அரசியல்வாதிகள் என பாகுபாடுகளையே தகுதிகளாகக் கொண்டு வாழும் தமிழ் சமூகத்தினராகிய நாம், இலங்கையில் பெரும்பான்மை இனமாக இருந்திருந்தால் இங்கு வாழும் சிறுபான்மை இன, மத மக்களுக்கு நியாயமாக நடந்திருப்போமா? மறைவாக நமக்குள்ளே பேசும் பழம் பெருமைகளும், வீரப்பிரதாபங்களும் அதற்கான

பெருந்தன்மையை நமக்குக் கொடுத்திருக்குமா...? அன்றி உரிமைகள் கேட்டவாறே கிடைத்திருந்தலும்கூட எமது தமிழ்மண்ணில் பூசல்கள் இன்றி பெருமையுற வாழ்ந்திருப்போமா..? சந்தேகம்தான்.

எது எப்படியோ நாவலில் ஒரு கதாபாத்திரம் குறிப்பிட்டபடி இலக்கிற்கு அருகில் செல்கின்ற சந்தர்ப்பங்கள் கிடைத்தபோது அதை பற்றிக் கொண்டு இலக்கை அருகிலிருந்து அடையும் இராஜதந்திரம் எம்மவரிடத்தில் இல்லாமல் போனதுதான் இன்றைய இழி நிலைக்குக் காரணம் என்ற நினைவு தவிர்க்க முடியாதது.

கதாசிரியர் எழுதி இலங்கை இந்தியப் பல்கலைக்கழகங்களில் பட்டப்படிப்பிற்கான பாடநூல்களாகத் திகழும் சிறப்புப் பெற்ற “அல்சேஷனும் ஒரு பூனைக்குட்டியும்” மற்றும் “குருதிமலை” ஆகிய நூல்களைப் போல இந்நாவலும் பாடநூலாகக் கொள்ளக் கூடிய அனைத்துச் சிறப்புகளையும் பெற்றுள்ளது. இதன் தொடர்ச்சியான இலங்கையின் இனப்பிரச்சனை வரலாற்றையும் அன்னார் எழுதுவதற்கு காலமும், களமும் சாதகமாக அமைய வேண்டுமென்பது எனது அவா. அறுபது வருடகால தமிழ்ப்பணியில் தம்மை அர்ப்பணித்த மூத்த இலக்கியவாதியும் “ஞானம்” என அனைவராலும் அன்புடன் அழைக்கப்படும் இவ்வறிஞர் இன்னும் பல மேன்மைகள் பெறவும், தரவும் இறை ஆசி துணை நிற்பதாக !!

நன்றி: தினகரன் வாரமஞ்சரி 27.12.2020

ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் உலகக் குரல்

“நான் ஸ்ரீலங்கை இல்லை. கவிதை உலகத் தமிழர்களை மாத்திரமல்ல, உலகில் ஒடுக்கப்பட்ட பல்வேறு சமூகத்தவர்களையும் ஈர்த்த கவிதை. தீபச்செல்வன் கவிதைகள் ஈழத் தமிழர்களைப்பற்றியதுமாத்திரமல்ல. உலகமெங்கும் ஒடுக்கப்பட்டவர்களின் குரலாகவும் அமைகிற கவிதைகளை கொண்டிருக்கும் தீபச்செல்வனின் இப்புதிய தொகுதி சர்வதேச தரமானது.

—“நான் ஸ்ரீலங்கை இல்லை” தொகுப்பிலிருந்து...

யாவரும் பப்ளிசர்ஸ் சென்னை, தமிழ்நாடு. தொடர்புகளுக்கு: 00919042461472

எழுதத் தூண்கும் எண்ணங்கள்

பேராசிரியர்
துரை மனோகரன்

பாரதி நூற்றாண்டு

தமிழில் வள்ளுவர், இளங்கோ, கம்பர் முதலான மகாகவிகளுக்குப் பின் தோன்றிய ஒரு மகாகவி பாரதி. பாரதியின் பிறப்பு நூற்றாண்டு 1982இல் கொண்டாடப்பட்டது. 2021இல் அவரது மறைவு நூற்றாண்டு கொண்டாடப்படத் தொடங்கியுள்ளது. சொல், பொருள், சுவை, வளம் அனைத்திலுமே புதுமையைப் புகுத்தி, தமிழ்க் கவிதையை நவீனத்துவப்படுத்திய ஒரு பெரும் கவிஞர் அவர். ஓரிரண்டு வருஷத்து நூற்பழக்கம் உடையோரும் வாசித்து விளங்கத்தக்கதாகக் காவியம் அமையவேண்டும் என்றும், இயன்றவரை பேசுவது போலவே எழுதவேண்டும் என்பதும் அவரது அவா. நவீன காவியங்களின் பிதாமகராகவும் பாரதியே விளங்குகிறார். “பெண்ணிற் பெருந்தக்க யாவுள்?” எனப் பெண்ணை உயர்த்த முயன்ற வள்ளுவரின் கருத்தை, மிக உச்சத்துக்குக் கொண்டுசென்று, புதுமைப் பெண்ணை உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்தியவர், பாரதி. தேசவிடுதலை, சமுதாய விடுதலை, ஆன்மிக விடுதலை ஆகிய அனைத்தையும், தமக்கே உரித்தான அழகியல் உணர்வுடன் தமது எழுத்தில் வெளிப்படுத்தியவர், பாரதி. “பாரதி தன்னை உலகினுக்கே தந்து பேர்புகழ் பெற்றது தமிழ்நாடு” என்று நாமும் பாடக்கூடிய முறையில் தம்மை உலக கவியாக உயர்த்திக்கொண்டவர், பாரதி.

மகாகவி பாரதி தொடர்பாகச் சிந்திக்கும் போது, இலங்கையின் பங்களிப்பும் விதந்து குறிப்பிடத்தக்கது. பாரதியைத் தமிழ்நாடு சரிவர இனங்கண்டு மதிப்பளிப்பதற்கு முன்னரே, முத்தமிழ் வித்தகர் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவரை முறையாகத் தமிழ் உலகுக்கு அறிமுகப்படுத்திவைத்தார். அவரது மாணவரான பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, தமிழ்நாட்டுப் பல்கலைக்கழகங்கள் பாரதியை இனங்காண்பதற்கு முன்னரே, அவரது படைப்புகளைப் பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்துப் பாடத்திட்டத்தில் இணைத்துக்

கொண்டார். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் மாணவரான பேராசிரியர் கைலாசபதி, பாரதி பற்றிய பல்வேறு சிந்தனைகளையும் தமது எழுத்துக்கள் வாயிலாக முன்வைத்ததோடு, பாரதியியல் என்ற சொல்லையும் தமிழுக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். சுவாமி விபுலாநந்தர், பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளை, பேராசிரியர் கைலாசபதி போன்றோரின் வழியில் வளர்ந்த பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தின் தமிழ்த்துறை, பாரதியின் மறைவு நூற்றாண்டில், பாரதி பற்றிய கட்டுரைகளின் தொகுப்பு நூல் ஒன்றை வெளியிட இருப்பதோடு, பாரதி தொடர்பான கருத்தரங்குத் தொடர் ஒன்றையும் நடத்தத் தொடங்கியுள்ளது. அதன் முதல் நிகழ்ச்சி, கடந்த 2020இல் பாரதி பிறந்த நாளான டிசம்பர் 11ஆம் திகதி இணையவழி ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ளது. இம்முதல் நிகழ்ச்சியில் தமிழ்நாட்டின் பேராசிரியர் ஆனந்தகுமாரின் பாரதி பற்றிய ஆய்வுரை இடம்பெற்றது.

1982இல் அவரது பிறப்பு நூற்றாண்டு கொண்டாடப்பட்டபோது இடம்பெற்ற ஒரு சுவையான விடயத்தை, யாழ்ப்பாணம் உரும்பிராய் சைவத்தமிழ் வித்தியாசாலையில் அப்போது இடம்பெற்ற பாரதி விழாவில் பிரதம விருந்தினராகக் கலந்துகொண்ட பேராசிரியர் கைலாசபதி வெளிப்படுத்தினார். அந்தக் காலகட்டத்தில் இலங்கை வானொலி ஆண்டு முழுவதும் காலையில் பொங்கும் பூம்புனல் நிகழ்ச்சியில் பாரதியின் பாடல்களை ஒலிபரப்பிவந்தது (தற்போதும் இலங்கையின் தனியார் வானொலி ஒன்று தனது காலைச் செய்தி அறிக்கைக்கு முன்னர் நாள்தோறும் பாரதி பாடலை ஒலிபரப்பிவருவது மகிழ்ச்சிக் குரியது). அதைக் கேட்டுவந்த பாமர ரசிகர் ஒருவர், “நான் இவ்வளவு காலமும் கண்ணதாசன் தான் நல்ல சினிமாக் கவிஞன் என்று நினைச்சுக்கொண்டிருந்தன். ஆனால், இப்ப புதுசா பாரதி எண்ட ஒருத்தன் நல்லாச் சினிமாப் பாட்டுகள் எழுதுறான்” என்று குறிப்பிட்டாராம் என்று கைலாசபதி பலரது

சிரிப்போசைக்கு மத்தியில் குறிப்பிட்டார். பாரதி பற்றித் தெரியாதவர்களுக்கும் ஏதோ ஒரு வகையில் அவர் பற்றி அறிந்துகொள்வதற்கு, அப்போதைய பாரதி நூற்றாண்டு விழா நிகழ்ச்சிகள் காரணமாக அமைந்திருந்தன.

அந்நூற்றாண்டை ஒட்டியும், அதனைத் தொடர்ந்தும் பாரதி பற்றிப் பல அரிய, நல்ல முயற்சிகள் செய்யப்பட்டன. பாரதி பற்றிப் பல அரிய நூல்கள் வெளியிடப்பட்டன. தமிழ் நாட்டில் பாரதியார் பல்கலைக்கழகம் தொடங்கப் பட்டது. பாரதியின் பாடல்களை (சில குறைகள் இருந்தபோதிலும்) முழுமையாகத் தொகுக்கும் முயற்சிகள் இடம்பெற்றன. பாரதி என்ற திரைப்படம் உருவாக்கப்பட்டது. மராத்திய நடிகர் சாயாஜி ஷிண்டே பாரதியாக அருமையாக நடித்தார் (அதற்கு முன்னர் 1960 களில் கப்பலோட்டிய தமிழன் படத்தில் எஸ். வி. சுப்பையா அசல் பாரதியாக நடித்தமையும் மறக்கமுடியாதது). என்னைப் பொறுத்தவரையில், திரைப்படங்களில் இடம்பெற்ற பாரதியின் பாடல்களைத் தொகுத்து, காணொளிக் காட்சிகளுடன் இரு நிகழ்ச்சிகளைப் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலும், கண்டி இந்து சிரேஷ்டக் கல்லூரியிலும் நடத்தியிருந்தமை, பாரதி தொடர்பான எனது சிறு முயற்சிகளில் ஒன்றாக அமைந்திருந்தது.

பாரதி பற்றிய எனது பல்கலைக்கழக அனுபவத்தையும் நான் இவ்விடத்தில் பகிர்ந்துகொள்ள நினைக்கிறேன். பல்கலைக்கழக விரிவுரை வகுப்புகளில் பாரதி பற்றிய பிரஸ்தாபம் வருகின்றபோது, நான் மாணவ, மாணவிகளிடம் ஒரு கேள்வியைக் கேட்பதுண்டு. “புகழேந்திப் புலவர் நளவேண்பாவில் தமயந்தியை வர்ணிக்கும்போது, அவள் நாற்குணமும் நாற்படையாகக் கொண்டவள் என்று குறிப்பிடுகிறார். பாரதியோ, ‘நாணமும் அச்சமும் நாய்க்கு வேண்டுமாம்’ என்று கூறுகிறார். இவர்களில் நீங்கள் யார் பக்கம்?” என்று கேட்பேன். மாணவர்களின் பதில்களைப் பொறுத்தவரை, ஏறத்தாழச் சரிபாதி யாகப் பிரிந்திருப்பார்கள். அதை ஓரளவு புரிந்து கொள்ளலாம். ஆனால், மாணவிகளைப் பொறுத்த வரை, பெரும்பாலானோர் புகழேந்திப் புலவர் பக்கமாகத் தான் சாய்ந்திருப்பார்கள். எனக்கு மிகவும் ஆச்சரியமாகவும் இருக்கும். பெண் விடுதலை பற்றிப் பரவசத்தோடு பாடிய பாரதியை, இன்னமும் படித்த இளம்பெண்களே

கூட ஏற்கத் தயங்குகின்ற நிலையே சமுதாயத்தில் காணப்படுகிறதோ என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. பாரதியை வெறுமனே மக்கள் தமது சொற்ககத்துக்காக மட்டும் தான் பயன்படுத்துகிறார்களோ என்ற நியாயமான சந்தேகம் என் மனத்தில் ஏற்படாமல் இல்லை.

பாரதியின் இம் மறைவு நூற்றாண்டிலும் பாரதியியல் தொடர்பாகச் சிந்திக்கவேண்டிய தேவைகள் நிறைய உள்ளன. பாரதி பற்றிப் பார்க்க வேண்டிய பக்கங்கள் இன்னமும் உள்ளன. அதனை, இப்பாரதி நூற்றாண்டு நிறைவேற்ற வேண்டும்.

எனது நன்றி மட்டுமல்ல...-

பாடகர் நாகூர் ஈ.எம். ஹனிபாவைப் பற்றி முன்னரும் நான் எழுதியிருக்கிறேன். எனக்குப் பிடித்த பாடகர்களில் அவரும் ஒருவர். தனியாகவும், கே. ராணியுடன் இணைந்தும் அவர் பாடிய இஸ்லாமியப் பாடல்கள் அனைத்தும் எனக்குப் பிடித்தமானவை. அவரது குரலில் ஒரு தனித்துவம் உண்டு. பாவமன்னிப்புத் திரைப்படத்தில் இடம்பெறும் “எல்லோரும் கொண்டாடுவோம்” என்ற பாடலில் ரி. எம். செளந்தரராஜன், ஈ. எம். ஹனிபா என்ற இரண்டு இசைச் சிங்கங்களின் குரல்களை ஒருமித்துக் கேட்கும்போது, மனம் இயல்பாகவே துள்ளும்.

ஹனிபா பாடிய பாடல்களில் ஒன்று, “இறைவனிடம் கையேந்துங்கள் அவன் இல்லையென்று சொல்லுவதில்லை” என்ற பாடல். சகல மதத்தினருக்கும் பொதுவான அந்த அருமையான பாடலைக் கேட்கும்போதெல்லாம், இதை எழுதிய அந்த அற்புதக் கவிஞன் யார் என்று நான் நினைப்பதுண்டு. எந்த மதத்தினரும் தங்கள் மத நிகழ்ச்சிகளில் பயன்படுத்தக்கூடிய ஒரு சிறந்த பாடலை, அவர் தமிழ் உலகுக்கு வழங்கியுள்ளார். அத்தகைய அந்தச் சிறந்த கவிஞர் யார் என்பதற்கான பதிலை, ஞானம் 2020 டிசம்பர் இதழில் நண்பர் மானா மக்கீன் தந்துள்ளார். ஆர். அப்துல் ஸலாம் என்ற அந்த அரும்பெரும் கவிஞருக்கு நிச்சயமாக நாம் ஒரு ஸலாம் போடவேண்டும். அவர் பற்றிய அரிய தகவலை வழங்கிய நமது அன்புக்குரிய மானா மக்கீனுக்கு, எனது நன்றி மட்டுமல்ல... அந்தப் பாடலைக் கேட்டு இரசிக்கும் அனைத்து இசை ரசிகர்களது நன்றியும் நிச்சயம் உரித்தாகும்.

சம கால கவிஞர்கள் கவிதை கழிவுகள்

“ஞானம்” சஞ்சிகையில் தமது படைப்புக்கள் பிரசுரிக்கப்படுவதை பெருமையாகக் கருதும் எழுத்தாளர்கள் உள்ள காலம் உருவாகியுள்ளது. - கனடா உதயன் பத்திரிகை

“இலங்கையின் தலைநகரம் கொழும்பிலிருந்து வெளியாகும் ‘ஞானம்’ மாதாந்த சஞ்சிகையில் தமது படைப்புக்கள் பிரசுரிக்கப்படுவதை எழுத்தாளர்களும் கட்டுரையாளர்களும் கவிஞர்களும் பெருமையாகக் கருதும் ஒரு காலம் தற்போது உருவாகியுள்ளது என்றால் அது மிகையாகாது. காரணம், இந்த சஞ்சிகையில் இன மதம் வேறுபாடு பாராமல் அனைத்து எழுத்தாளர்களுக்கும் களம் கொடுக்கப்படுகின்றது.

மேலும் பெரும்பான்மை மொழியான சிங்களத்தில் எழுதப்பட்ட அரிதான சிறுகதைகள் மற்றும் கவிதைகள், கட்டுரைகள் ஆகியன தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டு பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. முக்கியமாக தற்போதைய நெருக்கடியான கொரோனாக் காலத்திலும் இந்த இதழ் மாதம் தவறாமல் வெளியிடப்படுவதும், அந்த இதழ் பற்றிய விமர்சனக் கூட்டங்கள் இணையவழி ஊடாக நடத்தப்படுவதும், அவற்றில் உலகெங்கும் பரந்து வாழும் எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் தவறாமல் கலந்து கொண்டு தங்கள் கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொள்வதும் போற்றுகுரியது.

இவ்வாறு கூறினார் கொழும்பிளல் கடந்த பல வருடங்களாக இயங்கிவரும் ‘வகவம்’ என்று அழைக்கப்படும் ‘வலம்புரி கவிதை வட்டத்தின்’ தலைவரும் கவிஞருமான என். நஜ்முல் ஹுசைன் அவர்கள்.

‘ஞானம்’ சஞ்சிகையின் 247ஆவது இதழ் தொடர்பாக, இணையவழி ஊடாக நடத்தப்பெற்ற கலந்துரையாடலில் இதழில் வெளியான கவிதைகள் தொடர்பாக விமர்சன உரையாற்றியபோதே அவர் இவ்வாறு கூறினார்.

19.12.2020 அன்று நடைபெற்ற மேற்படி கலந்துரையாடலை ‘ஞானம்’ சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியர் திரு தி. ஞானசேகரன் ஆரம்பித்து வைத்தார். மேற்படி கலந்துரையாடலில், கனடா, அவுஸ்திரேலியா, ஜேர்மனி, இங்கிலாந்து, இலங்கை, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளிலிருந்து எழுத்தாளர்களும் வாசகர்களும் கவிஞர்களும் கலந்துகொண்டார்கள்.

முதலில், கனடாவாழ், ‘சிந்தனைப் பூக்கள்’ பத்மநாதன் அவர்கள் இதழில் வெளியாகிய கட்டுரை பற்றிய தனது பார்வையை மிகவும் தெளிவாகவும் ஆர்வத்தோடும் எடுத்துரைத்தார். கட்டுரைகளில் குறிப்பிட்டுள்ள விடயங்களுக்கு அப்பால் பல ஆழமான விடயங்களையும் தேடி எடுத்து அனைவரும் திருப்தியடையும் வண்ணம் தனது உரையை சமர்ப்பித்தார்.

அடுத்து பிரபல எழுத்தாளரும் மின் பொறியியலாளருமான திருமதி மைதிலி தயாபரன் அவர்கள் இதழில் வெளியாகியுள்ள சிறுகதைகள் பற்றிய தனது கருத்துக்களை எடுத்துரைத்தார். அவற்றுள் இலங்கையிலிருந்து மட்டுமல்ல, புலம் பெயர்ந்த நாடுகளிலிருந்தும் சிறுகதைகளை எழுதியிருந்த எழுத்தாளர்களையும் ஏனையோர்களையும் விதந்துரைத்து சிறுகதைகள் அனைத்தும் வாசகர்களின் பாராட்டைப் பெறும் வகையில் படைக்கப்பெற்றுள்ளன என்று குறிப்பிட்டார்.

அடுத்த இங்கிலாந்து வாழ் எழுத்தாளரும், பரிசுகள் பல பெற்றவருமான வன்னியூர் இரா. உதயணன் அவர்கள், 'ஞானம்' இதழ் 247இல் இடம்பெற்றுள்ள ஏனைய பொதுவான அம்சங்கள் மற்றும் குறிப்புக்கள் ஆகியவை தொடர்பாக தனது கருத்துக்களைச் சொல்லி சஞ்சிகை ஆசிரியரையும் அவரது வெளியீட்டுக் குழுவினரையும் பாராட்டினார்.

தொடர்ந்து பார்வையாளர்கள் பலர் முன்வந்து தங்கள் கருத்துக்களை பகிர்ந்து கொண்டனர். அவற்றுள் பல விவாதத்திற்குரிய விடயங்கள் இடம்பெற்று பின்னர் கருத்துப் பகிர்தலின் மூலம் அவற்றுக்கான விளக்கங்கள் பகிர்ந்து கொள்ளப்பட்டன.

முக்கியமாக இந்த இணையவழி கலந்துரையாடலில் கலந்து கொண்டவர்கள் பல நாடுகளைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பினும், இரவு பகல் என வேறுபட்ட நேர மாற்றங்களைக் கொண்டவர்களாக இருந்தாலும் அனைவரும் இறுதிவரை உற்சாகமாகக் கலந்து கொண்டு இறுதிவரை காத்திருந்து விடைபெற்றனர் என்பது இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டிய விடயமாகும்.

(கனடாவிலிருந்து ஆர். என். லோகேந்திரலிங்கம்)

**உங்களுக்காக
அதிஷ்டம்
காத்திருக்கிறது**

வல்லுங்கள் 110,000 ரூபாய்கள்!

**எழுத்தாளர் குழு அரவிந்தன்
வாசகர் வட்டம் நடத்தும்
உலகளாவிய திறனாய்வுப் போட்டி**

தமிழ் இலக்கிய உலகில் புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர் குழு அரவிந்தன் அவர்களின் 50ஆவது ஆண்டு நிறைவான தமிழ் இலக்கியசேவையைப் பாராட்டும் முகமாகவும், வாசிப்பு, எழுத்துப்பழக்கத்தை ஊக்குவிக்கும் நோக்கமாகவும் இடம்பெறும் குழு அரவிந்தன் எழுதிய நாவல், சிறுகதை தொடர்பான திறனாய்வுப் போட்டி.

பரிசுபெறும் எழுத்தாளர்களுக்காக 13 பரிசுகள், மொத்தம் ரூபா 110,000/- இலங்கை ரூபாயில் வழங்கப்படும்.

முதலாம் பரிசு	- 25,000/- ரூபாய்
இரண்டாவது பரிசு	- 20,000/- ரூபாய்
மூன்றாவது பரிசு	- 15,000/- ரூபாய்
10 பாராட்டுப் பரிசுகள்	- தலா ரூ. 5000/-
	- 50,000/- ரூபாய்

குழு அரவிந்தன் அவர்களின் படைப்புக்களுக்கான திறனாய்வுப் போட்டி. குறைந்தது 2 புதினங்கள் அல்லது 4 சிறுகதைகள் பற்றி உங்களின் கருத்துரைகளைத் தமிழில் அல்லது ஆங்கிலத்தில் 4 பக்கங்களுக்குள் அல்லது 1500 சொற்களுக்கு மேற்படாமல் யூனிகோட் மற்றும் வேர்ட் (Unicode and Word) அச்சுப்பிரதியாக அனுப்பவும். மாணவ, மாணவிகளாயின் தனியாகக் குறிப்பிடவும். வயதுவரம்பு இல்லை. ஒருவர் ஒரு கட்டுரை மட்டுமே அனுப்பலாம். பரிசுபெற்ற கட்டுரைகளைத் திருத்தி நூலாக வெளியிடும் உரிமை வாசகர் வட்டத்திற்கு உரியது.

மின்னஞ்சல் வழியாக ஆங்கிலத்தில் உங்களின் முழுப்பெயர், தெளிவான அஞ்சல் முகவரி, மின்னஞ்சல் முகவரி, செல்போன் எண் விவரங்களோடு அனுப்பவேண்டும்.

உங்கள் திறனாய்வு எமக்குக் கிடைக்கவேண்டிய கடைசிநாள்: **30.04.2021**

போட்டிமுடிவுகள் **2021 மே மாதம் 24 ஆம் திகதி** இணையத்தில் வெளியிடப்படும்.

மின்னஞ்சல்: kurufanclub@gmail.com – (kurufanclub@gmail.com)

இணையம்: <https://kurunovelstory.blogspot.com/> (kurunovelstory.blogspot.com)

<https://canadiantamilsliterature.blogspot.com/>

இந்த அறிவிப்பினை உங்களின் முகநூல் பக்கத்திலும் பகிரிக் குழுக்களிலும் (whatsapp) பகிர்ந்து உதவுங்கள். நன்றி!

- செயலாளர், குழு அரவிந்தன் வாசகர் வட்டம்.

வாசகர் பேசுந்ரார்

ஞானம் டிசம்பர் 2020 இதழ் (247) பார்வையிட்டேன். தங்கள் 'எரிமலை' நாவல் கரிகாற் சோழன் விருதுபெறும் நூலாகத் தெரிவுசெய்யப்பட்டசெய்தியை அறிந்து மகிழ்ச்சியும் பெருமையும் கொண்டேன். 'எரிமலை'யின் ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பு கொடகே நிறுவனத்தால் ஏற்கனவே வெளியிடப்பட்டதையும் சிங்களமொழிபெயர்ப்பு தற்போது அச்சிலுள்ளதையும் அறிந்து இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சி. உரிமைப் போராட்டத்தில் எங்கள் இனம் பட்டவேதனைகள் அனுபவித்த தொடர் சோதனைகள் அவலங்கள் பற்றிப் புட்டுப் புட்டுக் காட்டியதோடு எமது பிரச்சனைகள், மூலகாரணங்கள் பரிகாரங்கள் என்பவற்றை வெளிப்படையாகவே பிழம்பாகக் கக்கிய எரிமலையை மாற்று இனங்களின் மனங்களுக்குள்ளும் நுழையவைப்பதற்கு இப்படிப்பட்ட மொழிபெயர்ப்புகள் இன்றியமையாதவையாகும். தங்கள் பணிக்கு என் பாராட்டுக்கள்.

மார்கழி இதழில் வெளிவந்த ஏனைய ஆக்கங்கள் வாசித்துச் சுவைக்கக் கூடியவையாயிருந்தன.

கெ. சித்திரவேலாயுதன் - திருகோணமலை.

கிடைத்தற்கரிய கரிகாற்சோழன் விருது தங்களுக்குக் கிடைத்துள்ளது. வாழ்த்துகள், பாராட்டுகள். தொடர்ந்தும் தமிழ்ப் பணி இலக்கியப் பணி ஆற்ற ஊக்குவிக்கும் விருது அல்லவா! உங்களை விருதுக்குத் தேர்ந்தவர்களையும் பாராட்டுகிறேன்.

அயராது உழைக்கிறீர்கள். வாழ்க

மறவன்புலவு க. சச்சிதானந்தன்

டிசம்பர் (2020) மாத ஞானம் இதழ் வாசித்தேன்!

ஆசிரியர் பக்கத்தில் க்ரியா ராமகிருஷ்ணன் பற்றிய செய்தி அவரது பிரிவு துயரளித்திட, அவரது தமிழ்ப்பணியும் சேவையும் பெருமையினையும் தமிழர்களாகிய நாமனைவரும் வணங்கித் தொழுதிட வேண்டியவர் என்ற எண்ணத்தைத் தோற்றுவித்தது.

ஐயாவின் 'எரிமலை' நாவலுக்குத் தமிழ்நாட்டில் கரிகாற் சோழன் விருது வழங்கப்பட்ட செய்தி மகிழ்வையும் பெருமையினையும் அளித்தது. தி.ஞானசேகரன் ஐயாவுக்கு வாழ்த்துக்கள்.

பெருமைக்குரிய வாகரைவாணன் ஐயாவின் 'பிறமொழிகளோடு உறவாடும் தமிழ்ச்சொற்கள் சில சிந்தனைகள்' என்ற தலைப்பிலான தேடல் கட்டுரை உள்ளத்துக்கு உவகை அளித்தது. முதுமையுற்றபோதும் புதுமையுடன் தேடி உறவாடும் வாகரைவாணன் ஐயாவுக்கு கனிவான வாழ்த்துக்களும் பாராட்டுக்களும். மதிப்புக்குரிய பேராசிரியர் துரை மனோகரன் ஐயாவின் 'எழுதத்தூண்டும் எண்ணங்கள்' தீராத விளையாட்டுப்பிள்ளை பற்றிய பகுதியும், வாயில் மட்டும் வீரம்! பற்றிய வரிகளும், மேலாக புதுக்கவிதை படும்பாடு பற்றிய விடயமும் நிறைவளித்தன. குறிப்பாக புதுக்கவிதை பற்றிய விளக்கம் மிகவும் நன்று. சிலகாலத்துக்கு முன்னர் நமது நாட்டின் மிகப்பெரும் மரபுக் கவிதையாளர் பேசும்போது சொன்னார். மனம் வருந்தினார் என்பதே சரியாக இருக்கும். "மரபுக் கவிதை எழுதுவோர் அறவே இல்லையென்று ஆகிவிடும் என அச்சமேற்படுகிறது கவிஞர், வேதனை என்னவென்றால் இதற்கு நமது தமிழ்ப் பேராசிரியர்களே காரணமாக இருப்பதுதான்" என்று வருத்தப்பட்டார் என்னிடம். அதற்கு மாறாகத் தங்களின் ஞானம்(ம்) வரிகள் ஆறுதளிக்கின்றது. பாராட்டுக்கள். நன்றிகள்.

மேலும் அண்மையில் பிரிந்துசென்றுவிட்ட கவிஞர் கிண்ணியா ஏ.எம்.எம்.அலி, மற்றும் சகோதரி கலைமகள் ஹிதாயா ரிஸ்வி ஆகிய இருவரையும் மறவாமல் அஞ்சலிகள் செலுத்தி கௌரவித்த 'ஞானம்' இதழுக்கு மேலும் நன்றிகள்.

கவிஞர் நிலாதமிழின்தாசன், நிலாவெளி

